

Như Mùa Đông Rơi Xuống

Contents

Như Mùa Đông Rơi Xuống	1
1. Chương 1: Aishiteru	2
2. Chương 2: Bản Tình Ca Màu Blue	3
3. Chương 3: Gã Nhà Quê.	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5: Hoàng Tử Cho Phù Thủy Dễ Thương	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7: Hồi Kết Một Cuộc Rượt Đuổi	13
8. Chương 8: Và Mặt Trăng	15
9. Chương 9: Lời Thú Tội Của Trái Dâu Tây Vàng	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11: Lời Tỏ Tình Dành Cho Ai Đó	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13: Lưng Chùng Dốc	25
14. Chương 14: Một Mùa Hè Đi Và Lớn Lên	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16: Mùa Tuyết Tan	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18: Mùa Xuân Của Đậu Hũ	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20: Ngôi Sao Nhỏ	37
21. Chương 21:	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23: Tiếng Chuông Báo Thức	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25: Tình Ca Mây Xốp Trắng	48

Như Mùa Đông Rơi Xuống

Giới thiệu

Như mùa đông rơi xuống là tên một trong 24 truyện ngắn ngọt ngào nằm trong cuốn sách. Độc giả s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-mua-dong-roi-xuong>

1. Chương 1: Aishiteru

Bước ra khỏi cổng trường, Dũng bực bội đá bay lon nước ngọt ai vô ý uống xong không vứt. Nhưng đá xong rồi, ngẫm nghĩ sao cậu lại chạy đến nhặt, ném vào thùng rác gần đó. Lon nước ngọt rồng bay một vòng đẹp mắt rồi rơi vào thùng gọn ơ. Tài ném của nó cũng hơi bị ổn đấy chứ, có đùa đâu, thế mà bị loại khỏi đội bóng rổ ở giây phút cuối cùng cũng chỉ vì phong độ có hơi thất thường ở mấy bữa tập cuối. Ấm ức. Không phải tự kiêu nhưng nó thấy mình là một trong những đứa chơi khá nhất đội. Vậy mà bị gạch ra khỏi danh sách thi đấu. Mấy tên khác trong đội tuyển nhìn nó ái ngại, và cả khó hiểu nữa. Thế mà thầy chẳng một lời giải thích, chỉ bảo nó về suy ngẫm thêm. Tự nhiên Dũng thấy trời sáng nay cũng u ám hết như tâm trạng của nó vậy.

Có một tiếng vỗ tay nho nhỏ sau lưng. Dũng quay lại, thấy Tổ Nguyên, cô bạn chung lớp. Đang tự hỏi, chẳng hiểu hôm nay chủ nhật mà Nguyên lên trường làm gì. Nhưng nhìn thấy mấy ngón tay vẫn còn mấy vệt phấn màu thì nó chợt nhớ ra là tuần này lớp nó phụ trách báo tường. Chắc Nguyên lên trang trí.

- Ném hay!

- Chẳng hay đâu, nếu hay thì đã chẳng rơi khỏi đội tuyển một cách.....như thế. – Dũng chẳng biết phải tìm từ nào cho chính xác.

Nguyên nhìn cậu, nhún mày thông cảm. Rồi nhoẻn miệng cười.

- Thôi, thua keo này ta bày keo khác mà. Đi!

Nhưng chẳng biết thế nào, hai đứa lại đồng loạt quên ví, vét hết túi, thấy còn mấy đồng lẻ nên quyết định đi cà phê bệt. Nguyên mua thêm hai bị bánh tráng trộn, rồi ngồi xuống như những người khác mà mắt nhắm ngon lành. Dũng chưa đi thử cà phê bệt bao giờ nên cứ lóng ngóng, ngại ngại. Nhưng trông dáng vẻ Nguyên thì xem chừng hay ra đây lắm. Mà nó phải công nhận là cái thú bệt này nó cũng hay hay. Nguyên lôi máy nghe nhạc ra, màu đỏ chói, lục lọi một lúc rồi đưa cho nó một bên tai nghe.

Một bài hát có giai điệu rất nhẹ nhàng, và hay, nhưng lời thì Dũng chẳng hiểu gì cả.

- Cái gì đấy?

- Một bài hát tớ thích.

Nguyên lém lỉnh cười, rồi chậm rãi đọc lời của bài hát.

Mỗi chúng ta đều là mỗi bông hoa duy nhất có mặt ở thế gian này

Mỗi chúng ta đều có hạt giống riêng

Vậy nên cứ cố hết sức mình

Để những hạt giống ấy nở rộ thành hoa

....

Những bông hoa dù bé nhỏ, hay lớn

Không có ai giống ai

Bạn chẳng cần là số một

Bắt đầu với việc là chính mình, bạn đã là người đặc biệt.

Dùng gặt gù.

- Cũng hay đấy nhỉ? bài hát tên gì thế?

- Sekai ni hitotsu dake no hana của SMAP.

Tai cậu tự dừng ù đi.

- Cái quái gì thế? Làm sao mà tớ nhớ được. Thôi, nhắn tin cho tớ tên bài hát đi.

Thế là trong playlist toàn nhạc rock có thêm một bài hát tiếng Nhật mà tối nào cậu cũng nghe một chút rồi mới đi ngủ.

Tổ Nguyên là cô nàng kỳ quặc nhất lớp, có lẽ vậy. Thực ra cô bạn cũng xinh đấy, nhưng mỗi tội khác biệt quá nên không có nhiều bạn thân lắm. Có lẽ vì trong khi mọi người thích nghe Kpop thì cậu ấy lại chỉ chú ý mũi vào mấy cuốn truyện tranh Nhật, nghiên cứu kỹ thuật vẽ, và đi học cả tiếng Nhật nữa. Cô bạn thuộc lòng những chuyện thú vị ở xứ sở hoa anh đào. Lại còn hay vẽ linh tinh trong giờ học. Cuốn sách giáo khoa nào cậu ấy cũng vẽ ở bất kỳ chỗ nào còn trống. Có lần Dũng cầm cuốn sách toán của cậu ấy, giờ ngược từ trang cuối lại thật nhanh, thấy một chuỗi hành động của một thằng nhóc lùn tịt ném trái banh vào rổ ba, bốn lần mà toàn trúng mặt. Hệt như một bộ phim hoạt hình ngắn. Dũng phì cười.

Chính Dũng cũng không thân cận với cô nàng lắm. Nhưng khi tiếp xúc, cậu nhận ra Nguyên cũng giống như bao cô bạn gái khác thôi. Thích ăn vặt, thích hoa, dễ thương nhiều mà lảm rắc rối. Thậm chí là rắc rối một cách dễ chịu.

Dũng không đến sân bóng nữa. Cục tự ái vẫn còn đó khiến cho cậu cảm thấy khó chịu khi phải đối mặt với thất bại đầu tiên của mình. Thay vào đó, cậu dành nhiều thời gian để ở nhà chơi game và lang thang Facebook. Hùng, đồng đội thân thiết nhất của cậu nhắn tin hỏi thì cậu trả lời đơn giản là ồm. Tổ Nguyên chẳng hỏi han gì, chỉ gửi cho cậu đường link một bộ phim Nhật lên tường Facebook, tựa là Rookies. Cậu ấy để lại vài dòng ngắn gọn: “Phim hay lắm. Xem đi để giết thời gian

2. Chương 2: Bản Tình Ca Màu Blue

Hôm nay trời mưa rất to và rất lâu. Tôi ngồi trên xe buýt ngắm phố cứ nhòe đi qua ô cửa kính đầy nước, và ngắm cả những giọt nước liên tiếp vỡ trên mặt kính, tai nghe iPod, cuốn sách Mono ở trên gối. Tôi luôn mang theo cuốn sách này, và mở ra bất kỳ trang nào một cách ngẫu hứng, chỉ để đọc vậy thôi. Tôi đã đọc nó nhiều đến mức mạch truyện như được vẽ sơ đồ trong đầu, chỉ cần một tình tiết cũng có thể làm tất cả hiện ra, và các nhân vật nhảy múa trên đấy. Vô tình iPod vang lên những giai điệu tuyệt hay của Wake me up when September ends, Green Day hát. Những ký ức theo đó chợt ùa về trong tôi. Vẹn nguyên.

Giữa năm lớp 11, bố tôi được chuyển công tác, bố mẹ tôi chuyển nhà, tôi cũng vì thế mà phải chuyển trường theo. Thật sự mà nói, điều này chẳng thích thú chút nào. Chia tay bạn cũ và làm quen với những người bạn mới không phải là việc dễ dàng gì với một đứa khó kết bạn như tôi. Vốn dĩ tôi là đứa ít nói, lại

có vẻ lơ đãng, lúc nào cũng như đang lững lơ ở đâu đó trong thế giới của riêng mình và người khác ngại bước vào. Chưa đi học nhưng lúc sắp xếp lại hành lý trong căn phòng mới, tôi đã hình dung được quãng thời gian cô độc trong những ngày đầu mới đến.

Chỗ ngồi của tôi ở cạnh cửa sổ, có thể trông ra khoảnh sân trồng hoa và tán phượng xanh rì. Ngồi cùng bàn với tôi là một cậu con trai. Ngay ngày đầu tiên tôi đến, cậu đã mỉm cười chào và nói.

- Xem ra bạn sẽ cứu mình khỏi kiếp ngồi một mình rồi. Chào mừng đến với trường mới.

Tôi khẽ mỉm cười chào lại.

- Bạn tên gì?

- Mình là Mai Khanh.

- Chúng ta cùng tên đấy. Tổ là Huy Khanh.

Huy Khanh luôn ngồi một mình từ lúc vào học cấp ba đến giờ. Vì thế cậu ấy gọi tôi là kẻ cứu tinh, cứu rồi.....bất cứ từ nào. Tôi biết cậu ấy chỉ đang cố gắng để tôi cảm thấy dễ chịu. Mà đúng là tôi cảm thấy những lo lắng về hòa nhập đã không còn nữa. Tôi cảm thấy dễ chịu thật sự.

Học một thời gian, tôi nhận ra Huy Khanh được rất nhiều bạn nữ thích. Họ nhìn trộm cậu ở bất cứ đâu. Trong lớp, trên sân bóng, trong căng tin.... Họ cũng hay giả vờ nhờ cậu chỉ bài hộ hoặc tặng một món quà nhân dịp nào đó. Có lẽ vì Khanh là một cậu bạn điển trai với cặp mắt màu nâu ấm, đôi môi trẻ con lúc nào cũng mỉm cười. Cậu hay trêu đùa mọi người, nhưng cũng rất tốt bụng.

Tôi nhận ra mình cũng thích Khanh. Nhưng không phải vì tất cả những lý do đó. Chúng chỉ là một phần thôi. Khanh không giống bất cứ một cậu bạn nào tôi gặp trước đây. Khanh giúp tôi trực nhật, không ngại phải cầm chổi. Có lần cậu còn mang giúp tôi cái cặp to dùng đầy sách vở lên cầu thang. Cậu chu đáo và đáng tin cậy. Cậu làm tôi bật cười thoải mái. Cậu làm tôi bối rối. Những xúc cảm kỳ lạ đó, lần đầu tiên tôi biết đến. Nhưng tôi không biểu lộ ra ngoài, cũng không giả vờ nhờ cậu chỉ bài giùm. Đơn giản, tôi để cảm xúc yên lặng trong lòng.

Chúng tôi rất hay nói chuyện với nhau. Và một lần, chúng tôi phát hiện ra cả hai cùng thích món bánh mì trong căng tin: nhồi nhiều trứng cút và chả, nước mắm nêm mặn một chút. Tôi thích nhất hình ảnh Khanh ôm cây đàn ghi ta mượn được trong phòng chơi nhạc của trường và gảy lên những giai điệu tuyệt diệu vào mỗi giờ chơi. Cậu chỉ chơi đàn, không hát. Chỉ duy nhất một lần cậu hát Wake me up when September ends với giọng trầm ấm. Thỉnh thoảng, cậu chơi đàn, còn tôi hát. Những lúc như thế, tôi có cảm giác chúng tôi là một đôi. Và chỉ cần như thế là đủ.

Hôm sinh nhật tôi, mưa rơi. Mưa từ tiết ba và đến tận lúc tan học vẫn không có dấu hiệu tạnh. Tôi đứng ở cuối cầu thang, nhìn ra màn mưa trước mắt đầy âu lo, vừa có chút gì đó lơ đãng. Khanh đến bên cạnh tôi tự lúc nào, nói bằng giọng chầm chọc như mọi hôm.

- Hình như có một kẻ sợ mưa ướt ở đây này.

- Cậu cũng thế thôi.

- Đâu. Tổ có áo mưa mà.

Khanh lấy trong cặp ra hai cái áo mưa còn mới nguyên, đưa cho tôi một cái.

- Mới mua trong căng tin đấy. Mặc vào đi. Khanh về cùng không, tổ cho đi nhờ xe? Nói trước, xe đạp thôi đấy nhé.

- Tổ đi xe buýt được rồi.

- Mặc nguyên áo mưa à? Ý kiến tệ quá đấy. Quyết định vậy đi, tổ sẽ cho cậu đi nhờ xe và không lấy tiền công.

Tôi lúng túng mặc áo mưa. Chợt Khanh à lên như thể nhớ ra điều gì đó. Cậu lấy từ trong cặp ra một gói quà.

- Chúc mừng sinh nhật!

Tôi lúng túng lần nữa, đến nỗi nhận gói quà mà ngay lời cảm ơn cũng không nói ra được. Không biết tại sao cậu ấy biết sinh nhật mình nhưng cũng chẳng dám hỏi. Những cô bạn khác đang đứng trú mưa ở cuối cầu thang nhìn tôi đầy ghen tị. Tự dưng tôi thấy vui vui.

Món quà là một cuốn sách có tựa Mono, tác giả là một nhà văn Đức. Nói chung, tôi thấy cuốn sách rất dễ thương. Nó gần giống như một câu chuyện cổ tích mang hơi thở hiện đại vậy. Khanh nói rằng tôi giống cô bé Mono đó lắm, lúc nào cũng có vẻ lơ đãng, nhưng lại rất dịu dàng.

Có một điều ả lòng về Khanh mà mãi sau này tôi mới để ý. Khanh thỉnh thoảng lại xin nghỉ ốm. Có lần chỉ một, hai ngày, có lần lâu hơn. Mới đầu tôi không chú ý nhưng thấy Khanh cứ nghỉ mãi, tôi tò mò. Một lần tôi hỏi.

- Khanh bị ốm gì đấy?

- Không có gì, chỉ ố vặt thôi.

Nhìn gương mặt không tin nổi của tôi, Khanh nhún vai theo kiểu ôi-tớ -thua-rồi và thì thầm.

- Thật ra, tớ vờ ốm thôi. Để hoàn thành nốt chiếc máy bay tớ đang làm dở.

Tôi tròn mắt nhìn Khanh. Biết rằng đó chỉ là một lý do vớ vẩn, một lời nói đùa của cậu. Nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh một niềm yêu thích khó tả. Có lẽ Khanh thích máy bay.

- Vậy khi nào cậu hoàn thành nó rồi thì cho tớ đi nhờ nhà về nhé. Đi xe đạp chậm lắm.

Tôi kết thúc vấn đề ở đó vì biết cậu sẽ không nói lý do nghỉ học. Đến lượt Khanh trong mắt nhìn tôi. Rồi cậu chống cằm nhìn tôi và nói.

- Nói chuyện với Khanh thích thật!

Tôi thấy mặt mình nóng bừng lên. Và tôi vờ như đang cầm cùi ghi chép.

Một hôm, Khanh lại nghỉ ốm, hẳn một tuần. Mãi không thấy cậu ấy đi học. Tôi lo lắng đến nhà tìm. Lúc đó tôi mới biết cậu ấy đang ở bệnh viện.

Khanh bị ốm nặng. Thể chất vốn yếu hơn người bình thường. Tôi chẳng rõ đó là bệnh gì, nhưng cậu ấy không đến trường nữa mà ở bệnh viện để theo dõi. Tôi hay đến thăm. Có những hôm, cậu vui vẻ nghe tôi kể chuyện, hoặc cậu kể chuyện. Cũng có những hôm cậu không nói gì, chỉ trầm tư. Những lúc như thế, tôi lặng lẽ ngồi cạnh, xếp những chiếc máy bay giấy đủ màu và để vào một cái hũ thủy tinh cho cậu.

Có hôm Khanh khỏe, trở lại trường học. Chiều hôm đó tan học, tôi và cậu ấy ở lại trên tầng ba, phóng những chiếc máy bay giấy mà tôi đã gấp bay khắp trường. Những chiếc máy bay chao liệng, nương theo gió đi thật xa. Khanh cười tươi. Cậu bảo rằng khung cảnh này thật đẹp, và cậu muốn nhớ mãi.

Mấy hôm sau, Khanh nghỉ học. Cậu ấy lại phải nhập viện. lần này, bệnh cậu trở nặng đến mức giáo viên phải thông báo có lẽ cậu ấy sẽ nghỉ học khá lâu.

Một hôm, như mọi hôm, tôi đến bệnh viện. Khi tôi đến, Khanh nằm đó, trên giường bệnh trải drap trắng, gần khung cửa sổ nắng chiếu vào mơ màng. Tôi ngồi cạnh, đọc sách, và gấp máy bay giấy. Trong nắng, hình ảnh của Khanh như nhạt dần rồi sẽ biến mất. Tôi cảm thấy một sự sợ hãi mơ hồ. Trong vô thức, tôi nắm chặt tay Khanh. Cậu bạn ra hiệu bảo tôi lại gần. Tưởng cậu định nói gì, tôi cúi gần xuống. Bất ngờ, một nụ hôn lướt nhẹ qua môi. Tôi sững sờ nhìn Khanh. Cậu chỉ mỉm cười dịu dàng. Tự dưng tôi muốn bật khóc như một đứa trẻ.

Sau này, tôi không còn gặp lại Khanh nữa, dù muốn hay không. Cuộc sống trở về với nhịp điệu thường ngày. Tôi cũng bận rộn với những dự định riêng. Nhưng tôi không bao giờ quên Khanh. Hình ảnh cậu in

sâu trong tâm và nụ hôn đầu vẫn vẹn nguyên sự dịu ngọt của nó. Thỉnh thoảng, mỗi lần đọc lại cuốn Mono, hay nhìn mưa rơi, tôi lại như thấy khung cảnh quen thuộc năm xưa. Và như thấy cậu, vẫn hình ảnh không bao giờ đổi. Bên cạnh cửa sổ lớp học trông ra tán phượng xanh rì, cậu đang ôm đàn và hát Wake me up when September ends với giọng rất ấm.

3. Chương 3: Gã Nhà Quê.

1. Thi xong đại học, tôi đến quán trà sữa của người chị họ phụ giúp việc. Chị tôi hiện đang chuẩn bị đón chào em bé đầu tiên nên giao việc quản lý cho anh Nguyên, em trai chị, người mà tôi cũng gọi là anh họ. Anh Nguyên là một gã đẹp trai, lăm tài lẹ, suy nghĩ nhiều khi kỳ quặc đến lập dị. Tóm lại là một người hay ho nhưng khó hiểu. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ yêu kiểu người giống như vậy. Một lần.

Không hứng thú đi chơi xa, ở nhà mãi cũng chán nên tôi mới đi phụ quán. Mục đích là để đỡ nhàm chán chứ chẳng phải vì thiếu tiền tiêu vặt. Cũng là để chứng minh ẹ tôi thấy, con gái của mẹ không phải là tiểu thư, cũng biết lao động như ai, và lớn rồi. Tôi chọn làm ca tối để buổi sáng còn lang thang. Đi nhà sách, đi window shopping. Đi xem phim, đi chơi với bạn bè..... Đã nói, tôi đi làm thêm không phải là để kiếm tiền tiêu vặt.

Làm việc cùng ca với tôi có vài người. Trong số đó, tôi chú ý nhiều nhất đến người mới được nhận vào làm. Cậu ta đen nhẻm, kiểu tóc rất...ngổ tào, mắt hiền khô lúc nào cũng lơ đãng nhìn xung quanh. Hôm cậu ta đến xin việc, tôi suýt nữa bật cười thành tiếng trước bộ dạng rụt rè ngó quanh, chiếc ba lô khư khư trước ngực như sợ bị ai đó giật mất.

Khi tôi hỏi tên, cậu ta ấp úng: “Tớ... tớ tên Điền. Trần Văn Điền.” Tên gì mà quê một cục, lúc đó tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Tối đó, khi mẹ đưa cốc sữa, tôi hào hứng khoe.

- Hôm nay quán có một gã nhà quê đến xin việc đó mẹ.

Bất gặp ánh mắt nghiêm khắc của mẹ, tôi im lặng.

2. Điền không nhanh nhẹn. Những ngày đầu còn lúng túng, hay làm bẽ ly tách. Nghe anh Nguyên bảo sẽ trừ lương, cậu ta chỉ ngoan ngoãn gặt đầu. Nhưng Điền rất chăm chỉ, và dần dần làm việc có tiến bộ hơn. Cậu ta hiền khô nên tôi rất thích bắt nạt. Mỗi khi lười, tôi lại nhờ Điền rửa hộ phần ly tách của mình. Thậm chí chuyện lau sàn nhà và lau bàn, cậu ta cũng làm luôn. Và chẳng phân nan gì. Có hôm tôi chợt muốn ăn bánh donut, mà muốn mua bánh ấy thì phải sang đường rồi đi bộ thêm một quãng nữa. Tôi lười đi nên bảo.

- Này, Điền, cậu sang cửa hàng bánh Donut bên kia đường mua hộ tớ cái bánh donut phủ chocolate nhé.

Điền đứng tần ngần một lúc.

- Bánh gì cơ?

- Donut ấy. – Tôi chợt dừng việc rửa cái cốc to đựng trà sữa xoài như phát hiện ra điều gì đó. – Cậu không biết bánh đó á?

Điền khẽ lắc đầu. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ rằng ai cũng biết bánh donut. Cậu ta mần mê cán chổi, cứ đứng yên, mắt nhìn xuống chân. Tôi bảo.

- À, thôi, tớ không muốn ăn nữa. – Ngập ngừng vài giây, tôi nói thêm. – Cảm ơn cậu nhé!

Và cảm thấy có cái gì đó rất khó chịu đè trong lồng ngực. Cảm thấy như thể tôi vừa khiến một người phải thừa nhận mình quê mùa, kém cỏi so với người khác. Cảm giác ấy chẳng dễ chịu gì.

3. Làm việc được nửa tháng, tôi mới sực nhớ là mình chưa biết Điền đến từ đâu. Vốn là đứa nhanh nhẹn nhanh miệng, mà mẹ hay mắng là nhanh nhẩu đoảng, tôi sực nhớ ra điều ấy trong lúc rửa tách nên hỏi ngay.

- Nhà đằng ấy ở đâu?

- Tổ ở tận dưới quê cơ. – Rồi cậu a nói một mạch. – Ti đại học xong, tổ ở lại đây kiếm việc làm thêm để đến lúc nhận giấy báo thì cũng dư dả chút đỉnh cho cuộc sống học hành. Tổ định xin làm ở đây cả ngày, sau khi giao buổi sáng về, không biết anh Nguyên có chịu không?

- Ủm, cậu hỏi anh ấy thử xem sao. Nhưng mà làm việc như thế, cậu không mệt à?

- Ủm! – Điền im lặng không nói gì nữa.

Tôi im lặng. Tay thì lau kĩ mấy cái cốc mà tâm trí suy nghĩ tận đâu. Lúc cậu ta giao báo, chắc còn sớm tinh mơ. Lúc ấy, hẳn là tôi còn đang ngủ.

Cuối giờ làm, trong lúc đứng chờ anh Nguyên chở về, tôi thấy Điền dắt xe đạp ra. Cái xe cũ kĩ, màu sơn bạc phéch và yên xe đã rạn nứt lớp da bọc ngoài. Khi chiếc xe lăn bánh, những tiếng lọc cọc rền rĩ vang lên một cách mệt mỏi. Vóc dáng cậu ấy như bị bóng đêm nuốt chửng.

4. Mẹ nhìn tôi từ đầu đến chân, cứ như thể tôi không phải là con gái mẹ vậy. Mà có gì đâu cơ chứ. Chỉ là tôi dậy sớm hơn thường ngày và làm món trứng ốp la ọi người điểm tâm thôi mà.

Mẹ tôi mỉm cười.

- Xem ra việc đi làm thêm cũng khiến con lớn lên được một chút ấy nhỉ?

Bố tôi khi ngồi vào bàn cùng tờ báo buổi sáng, cũng ngạc nhiên một chút, và cười. Thằng út chẳng nói năng gì, đã ăn ngay sau khi mời cả nhà rõ to. Nó nhăn mặt.

- Chị hai, món trứng chị hai còn vỏ nè.

Tôi liếc nó. Mẹ thì cười rõ to.

4. Chương 4

5. Tranh thủ quán vắng khách, tôi chạy tốt ra ngoài. Một lát sau cầm về hai ổ bánh mì kẹp chả lụa. Tôi đưa cậu ta một cái.

- Nè, ăn đi. Tổ định ăn cả hai nhưng chợt nhớ ra là phải hạn chế ăn, không khéo mập ú lên thì..... Ăn hộ tớ!

Lần khác, tôi mua về hai cái bánh paparoti.

- Anh Nguyên bảo tớ đi mua mà cuối cùng lại không ăn. Bực mình thật đấy. Đi từ đây sang bên kia đường cũng mệt chớ bộ. Ăn hộ tớ!

Anh Nguyên ở đâu thò cái đầu ra.

- Anh có nhờ em mua bánh hồi nào đâu?

- Đấy. Đến nhờ em đi mua mà cũng quên.

Tôi lấp liếm rồi nhanh chóng lẩn vào trong. Cuối ngày, khi thả tôi trước cửa nhà và đợi tôi tháo mũ bảo hiểm trả, anh Nguyên cười.

- Em gái anh falling in love rồi ấy nhỉ?

- Không có đâu ạ.

Tôi đáp tỉnh bơ và rõ ràng. Rồi nhanh chóng vào nhà. Đúng là vậy mà.

Đến ngày nhận lương, tôi nói nhỏ với anh Nguyên.

- Anh nè, tiền lương tháng này của em á.....

- Sẽ bị trừ đó nhóc. Em đã làm bể mấy cái ly, biết không hả?

Tôi nhăn mặt.

- Đồ độc tài. Nhưng mà em không nói chuyện đó. Anh nè, tiền lương của em, anh có thể lấy bớt cho vào tiền lương của Điền không?

Anh Nguyễn nhìn tôi, ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa thích thú, vẻ tinh quái. Tôi ghét ánh mắt đó. Lúc nào nó cũng khiến tôi có cảm giác như thể mình bị bắt quả tang khi đang làm một việc gì đó vụng trộm.

Tôi nói phủ đầu.

- Em không có falling in love cậu ta đâu nhé.

- Xem ra tiểu thư cũng biết chia sẻ với hoàn cảnh của người khác nhỉ?

Chẳng hiểu sao khi nghe anh Nguyễn nói thế, mặt tôi đỏ bừng lên.

- Nhưng mà nếu cậu ta hỏi sao tiền lương của cậu ta không bị trừ mà còn thêm, anh phải nói sao đây? Cậu ta cũng làm bề lý tách, nhưng ít hơn em đấy. Có thể cậu ta sẽ tưởng anh để nhằm tiền lương và trả lại thì sao? Đôi khi lòng tốt có thể làm người khác khó xử, nhóc ạ.

Tôi không đề cập đến chuyện đó nữa. Đến khi sắp hết ngày, nghĩa là sắp phát lương, tôi lại hỏi anh Nguyễn.

- Thế không có cách nào khác sao hả anh?

Anh Nguyễn cười, xoa đầu tôi. Thế nghĩa là làm sao?

Tan giờ làm. Như mọi hôm, tôi đứng chờ anh Nguyễn trước cửa. Mọi hôm, Điền vẫn leo lên xe đạp về trước, nhưng mà hôm nay còn tần ngần ở lại. Khi anh Nguyễn đã khóa xong cửa, Điền mới nói.

- Anh Nguyễn, sao tiền lương của em không bị trừ mà còn có thêm ạ?

Tôi tròn mắt nhìn anh. Anh Nguyễn chỉ nhún vai.

- Số lý tách mà cậu làm bề, tôi đã trừ rồi. Còn tôi thưởng thêm là vì cậu đã làm việc chăm chỉ và cẩn thận. Cậu còn làm hộ việc của tiểu thư đây nên tôi trừ lương nó đưa cho cậu. Cộng lại dư ra một ít, vậy thôi.

Điền bối rối nhìn tôi. Tôi liền phẩy tay bảo không sao đâu. Cậu nở một nụ cười nhẹ.

- Dạ, em cảm ơn.

- Cố gắng nhé!

Khi đáng cậu ta đã xa rồi, anh Nguyễn mới nói với tôi.

- Em không thể giúp cậu ta cả đời được, và anh cũng vậy thôi. Chúng ta chỉ có thể chia sẻ một phần gì đó bé nhỏ. Cậu ta phải tự nỗ lực, như bây giờ vậy.

6. Tôi đậu. Còn Điền rút. Cậu ấy không đến làm ở quán nữa. Anh Nguyễn đưa tôi một cái túi giấy, bảo Điền gửi lại cho tôi. Tôi mở ra xem. Bên trong là một cái hộp nhựa đựng một chiếc bánh donut phủ chocolate. Tôi tần ngần nhìn cái bánh rồi cầm lên ăn, tuyệt nhiên không nói gì, cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào. Anh Nguyễn xoa đầu tôi thật khẽ.

- Không sao đâu nhóc.

- Chán anh, em có khóc đâu.

Tôi hất tay anh ra. Rồi nước mắt cứ thế rơi. Như chính cái xoa đầu ấy làm tôi bật khóc. Tôi vừa khóc vừa ăn bánh, không dừng được, như một đứa trẻ.

- Cậu ấy để lại cái bánh như một lời tạm biệt đó. Và cả lời chúc thành công.

Anh Nguyễn nói, và mỉm cười.

Đêm ấy, trời trong và những vì sao sáng nhấp nháy. Ngồi bó gối trên sân thượng, lắng nghe âm thanh của lá xào xạc, và mùi hương ngọc lan dịu ngọt thoang thoảng, tôi thấy lòng mình tĩnh lặng. Có cảm giác vừa lớn lên.

“Này, hẹn gặp cậu ở đại học năm sau.” Tôi thì thầm, với gió, hay với ai đó. Chẳng hiểu sao ở tận sâu trong tim, tôi vẫn tin rằng cậu bạn chăm chỉ, hiền lành đó sẽ không dễ dàng từ bỏ ước mơ của mình. Dẫu rằng ước mơ của cậu ấy phải đi trên một con đường gập ghềnh.

5. Chương 5: Hoàng Tử Cho Phù Thủy Dễ Thương

Tuổi mười bảy có nhiều thứ để phiền não. Bài tập nhức đầu nghĩ mãi không ra đáp án, hình như cân nặng có tăng lên chút ít, một em mụn tự đầu xuất hiện..... Đủ thứ linh tinh có tên và không tên. Nhưng Quỳnh Chi không phiền não vì những chuyện đó. Điều phiền não lớn nhất nó phải đối mặt mỗi ngày là những chuyến xe buýt. Lúc đi học vẫn còn sớm nên còn được thoải mái chọn inh một chỗ ngồi, nhưng đến lúc tan học thì xe chật như nêm, cảm tưởng như cả trăm người chen lấn, giẫm đạp lên nhau. Đứng thì mỏi chân, lúc xuống xe không cẩn thận còn có thể bị té... Chỉ vì những chuyến xe buýt đó mà một lần Chi bị mất chiếc điện thoại yêu quý. Chưa kể mùi máy lạnh khó chịu và chứng say xe mà mỗi lần bước xuống khỏi xe buýt, đầu Chi luôn ở trạng thái quay cuồng.

Lúc trước, ngày nào Quang cũng qua đưa đón Chi đi học, vì Chi không đi xe đạp được – mẹ nói không cho, sợ tai nạn này nọ. Nhưng từ ngày cậu ta có bạn gái thì tất cả thời gian trống trong thời gian biểu của cậu ta đều dành hết cho người ta. Bạn bè có ‘một nửa’ rồi là vậy đấy. Ngay cả cô bạn thân thiết sáu năm trời, từng chia sẻ đủ thứ với nhau cũng coi như chưa từng có. Hẹn nhau đi xem phim mà nó Chi leo cây nửa tiếng. Nhờ nó qua nhà xem giùm em máy tính hỏng, nó cho Chi đợi cả một buổi chiều, rồi cuối cùng không đến. Vì người ta gọi, vì người ta có chuyện nhờ, vì đủ thứ lý do trước giờ không thấy. Nhưng đến sinh nhật người ta, thậm chí là một ngày (theo Chi) vợ vẫn như kỷ niệm một tháng quen nhau, nó lại nài nỉ, nhờ vả Chi giúp đỡ.

Hôm nay dậy muộn có một chút nhưng lại trễ mất chuyến xe buýt, phải đợi chuyến sau nêm sém chút nữa là muộn học. Chi phải co giò chạy thật nhanh, leo cầu thang, vừa ngồi xuống bàn là chuông báo giờ học reng reng. Tuân ngồi từ bàn trên, quay xuống, nhe răng ra cười.

- Sém chút là bà bị sao đỏ tím rồi.

- Ủ. May ghê, - Giọng nói của Chi không có chút vui mừng nào.

- Hôm qua tui xui lắm bà. Tự dưng xe đạp của tôi bị xì lốp, phải dắt bộ đến chỗ bơm, nắng chang chang. Tội My phải đi chung với tui.

- Ủ. Thảm thật. – Vẫn cái giọng bình bình vô thưởng vô phạt.

Quỳnh Chi lúi trong cặp ra chiếc khăn mùi soa, lau mồ hôi trán. Chạy hụt hơi vào buổi sáng với cái bụng rỗng không phải là chuyện ai cũng thích làm.

Khôi – lớp trưởng – bỗng dưng nói với Chi.

- Quỳnh Chi xuống văn phòng Đoàn lấy giùm tờ sổ đầu bài nhé.

- Không thích. Tờ mệt lắm.

Cậu ta không nói gì thêm, tự mình đi lấy sổ đầu bài.

Tiết hai. Điện thoại của Chi rung. Tin nhắn từ lớp trưởng. Lớp trưởng kiểu gì mà lại không gương mẫu cơ chứ, xem thường quy định cấm dùng điện thoại trong lớp.

“sáng mai cậu lấy giùm tờ sổ đầu bài nhé!”

“Không thích!” Chi nhắn nhó reply. Chẳng hiểu cái gã này hôm nay ăn nhằm thứ gì.

“Nếu vậy, tớ sẽ nói cho Quang biết bí mật của cậu.”

Chi giật mình. Nhưng rồi nó nhanh chóng tự trấn an. Khôi làm sao mà biết chuyện gì được.

“Bí mật gì chứ?”

“Ừ thì kiểu bí mật như là chính cậu đã xì hơi lớp xe của Quang hôm qua. Tớ đã nhìn thấy.”

Chi đọc đi đọc lại tin nhắn thêm mấy lần nữa, chép miệng, rồi nhắn.

“Sổ đầu bài ở văn phòng Đoàn phải không?”

Khôi quay xuống, nở một nụ cười. Chi thì không.

Trong suốt năm năm là bạn của nhau, Chi chưa làm bất kỳ điều gì có lỗi với bạn. Nếu có thì chỉ là nói nó xấu ma chê quỷ hờn khi nó nổi hứng tự khen mình đẹp trai; đánh mạnh vào vai mỗi lúc cậu ta làm điều gì đó sai như: nhớ nhầm ngày sinh nhật, cho Chi chờ quá giờ hẹn mười lăm phút.... Nhưng mấy chuyện như vậy, con trai mà để bụng thì đúng là nhỏ nhen. Đây là chưa kể nó đánh vào vai Chi còn mạnh hơn là Chi đánh nó.

Nhưng thật sự không thể chối là Chi đã xì lớp xe của Quang. Cho nên bây giờ nó phải làm ô sin cho gã lớp trưởng. Lại thêm một điều phiền não nữa xuất hiện mỗi ngày.

Chi không rõ về Khôi lắm. Hai đứa chưa từng có một cuộc nói chuyện nào thân thiết hơn những câu xã giao thông thường. Thậm chí, hai đứa còn không được gọi là bạn hơi thân thân. Chi đoán lớp trưởng là người rất khó hiểu dựa theo tính ít nói của cậu ấy, lại còn hay mỉm cười một cách bí ẩn nữa chứ. Thành ra dân tình được một dịp xôn xao khi thấy hai người thân thiết hơn trước, kiểu như Chi đi lấy sổ đầu bài giùm.

Không những Chi phải đi lấy sổ đầu bài mỗi ngày mà giờ còn phải thi cắm hoa cho ngày 20/11 sắp tới. Nó không tin vào tai mình.

- Cắm hoa á?

- Ừ. Chi thi cắm hoa nhé.

- Tại sao lại là tớ chứ?

- Hồi cấp hai Chi từng đạt giải nhất cuộc thi cắm hoa mà.

Chi nhăn mặt. Chi không thích tha giựt mấy kỳ thi kiểu đó, thấy phiền phức sao ấy. Hồi học cấp hai thì còn ‘ngây thơ’, dễ bị dụ chứ giờ ‘khôn’ hơn rồi. Làm tốt thì không sao, làm mà dở thì dễ bị chê bai trong khi chẳng được ích lợi gì, lại còn mất công nữa chứ.

- Đó là chuyện lâu lắm rồi.

Bỗng dưng nó khựng lại.

- Ồ? Mà sao cậu lại biết chuyện đó?

Khôi nhìn sang hướng khác, trong vài giây, Chi có cảm giác như cậu ta đang bối rối. Nhưng cậu ta nhanh chóng trở lại vẻ mặt bình thường nên nó cũng không chắc mình có nhìn lầm không.

Kết quả, bị đe dọa điểm yếu, chiều đó Chi vấp phải cung Khôi đi mua hoa. Cậu ta định mua những bông hoa hồng đỏ, nhưng Chi ngăn lại, bảo nên mua cẩm chướng. Cẩm chướng là loài hoa thường được dành tặng mẹ, nhưng nó thấy cô giáo chủ nhiệm cũng hiền lành như mẹ nên những bông hoa cẩm chướng rất hợp. Khôi gật gù đồng ý. Hai đứa cùng chọn những bông hoa cẩm chướng màu hồng phấn, nhặt dần về phần cánh và mép viền màu đỏ. Thế mà lúc tính tiền, chẳng biết ở đâu ra một cành hoa hồng màu trắng.

- Tặng cậu. Cẩm ơn hôm nay đi với mình nhé.

Chi bối rối cầm cành hoa.

6. Chương 6

Sáng sớm chủ nhật, Chi chủ động đặt đồng hồ báo thức và đi thi cắm hoa. Có thể mới đầu nó không thích thật, thậm chí là khó chịu. Nhưng Chi vốn không thích vô trách nhiệm, không nhận thì thôi chứ đã nhận thì phải làm cho ra trò. Thêm nữa, thực ra nó cũng thích cắm hoa lắm. Nó cảm thấy rất thú vị khi được ngắm những bông hoa xinh xắn, thiết kế ra một lọ hoa đẹp, và truyền tải một ý nghĩ nào đó qua chúng. My – “người ta” của Quang – cũng tham dự. Trong lúc nó đang còn lắp ló ngoài cửa thì Quang từ đâu chạy đến, đập mạnh lên vai nó.

- Hôm nay tôi cổ vũ cho bà thắng đó nha. Bí mật đó. Đừng có nói với My.

Chi liếc xéo.

- Ông cũng nói vậy với My chứ gì?

Quang cười to rồi chạy biến sang chỗ My. Tự dung Chi thấy vừa buồn buồn, lại vừa buồn cười. Nó mở bó hoa cẩm chướng ra chuẩn bị. Nhưng rồi Chi phát hiện miếng bọt biển biến đâu mất, chắc là bị rơi ở dọc đường. Khôi liếc nhanh mọi thứ trên bàn.

- Để tớ đi mua. Kịp không?

- Chi lắc đầu.

- Còn phải ngâm nước nữa.

Hai đứa còn đang bối rối nhìn nhau thì My bước sang, đưa nó một miếng bọt biển.

- Chi cầm lấy này. Tính tình hay lo xa nên chuẩn bị hai miếng lận.

Chi bối rối nhận lấy, quên luôn phải cảm ơn. Khôi nhanh miệng.

- Cảm ơn bạn nhé. Tí nữa tụi mình sẽ thay mặt lớp đãi bạn ly chè.

Kết thúc buổi thi, lớp Chi giành giải nhất, không hẳn vì bình hoa của lớp nó đẹp nhất mà một phần là do cái miệng thuyết trình dẻo quẹo của Khôi. Nó đứng nghe mà cong thắc mắc có thiệt bình hoa mình cầm mang ý nghĩa hay ho dữ vậy không? Mấy hôm nay làm ôsin cho Khôi, nó nhận ra là gã cũng không hẳn ít nói như vẻ bề ngoài. Thậm chí là nếu tìm được câu chuyện hợp gu thì hẳn còn có thể nói nhiều hơn cả Chi. Chi thích nghe cậu ta nói về thiên văn học, những chòm sao rồi những hiện tượng nhật thực, nguyệt thực. Nó nghĩ mình có thể nghe cả ngày.

Sau cùng, bốn đứa, Chi, Khôi, Quang và My đi ăn chè. Tan tiệc, Khôi đèo nó trở về.

- Chi nè, cậu có thể nói cho tớ biết tại sao cậu lại xì lốp xe của Quang hôm nọ không?

Chi trầm ngâm một lát. Rồi chậm rãi hỏi.

- Cậu có biết bộ phim “My best friend’s wedding” không?

- Không.

- Bộ phim đó kể về hai người bạn thân đã hứa với nhau rằng khi họ hai mươi tám tuổi, nếu không có người yêu thì họ sẽ lấy nhau.

Khôi không hiểu.

- Vậy thì sao?

- Tớ và Quang đã cùng xem bộ phim đó. Cậu ấy đã hứa với tớ điều tương tự. Chỉ khác là rút xuống còn mười bảy tuổi thôi.

- Thì ra là vậy. Bí mật lớn nhất không phải cậu đã xì lốp xe cậu ấy. Mà là cậu thích Quang.

- Ủ, vậy nên tớ ghen tị với My. Tớ không chỉ xì lốp xe thôi đâu. Lúc đi mua quà kỷ niệm một tháng quen nhau của cậu ấy, tớ đã cố tình rút một ít chỉ ở con gấu bông trước khi gói nó lại. Tớ biết Quang trước, tớ cũng thích cậu ấy trước. Tớ đã tin chỉ có tớ mới là công chúa, chỉ có tớ mới hợp với Quang nhất, rồi một ngày nào đó cậu ấy sẽ nhận ra điều đó. Nhưng sự thật, tớ chỉ là một mụ phù thủy. Hoàng tử thì chẳng bao giờ trở về với phù thủy cả.

- Cậu sợ tớ nói với Quang sự thật thì tình bạn của hai người dễ đi tong phải không?

- Ủ. Tớ sợ.

- Nhưng những gì cậu đang làm cũng chẳng khác gì đâu. Chỉ là những chuyện tồi tệ sẽ đến từ từ thôi.

Chẳng ai nói với nhau câu nọ nữa. Chi tưởng mình sẽ khóc. Nhưng cuối cùng, mắt nó ráo hoảnh. Nó ngồi yên sau xe, ngắm phố phường buổi trưa sáng rực rỡ, và gió thổi luôn qua mái tóc mát rượi. Lòng nhẹ bằng một cách kỳ lạ. Nó thấy hình như mình vừa nhận ra một điều gì đó rất quan trọng. Điều gì đó về tình yêu

mà không thể định nghĩa rõ ràng. Điều gì đó về buông tay. Và điều gì đó về tình bạn quý giá không đáng bị đánh đổi bởi bất kỳ một ảo tưởng nào.

- Ngày mai cậu tự đi mà lấy sổ đầu bài nhé. Tớ sẽ nói sự thật với Quang nên cậu không còn gì để mà uy hiếp tớ đâu.

Khôi bật cười.

- Ok.

Cuối cùng thì Chi cũng đủ can đảm để nói sự thật với Quang. Nó nói rằng chính nó đã xì lốp xe của cậu ấy. Nó chờ đợi cậu bạn thân sẽ sững sốt hỏi tại sao, và rồi nó sẽ nói hết tất cả, sạch sành sanh, dẫu cho sau đó chuyện có ra sao. Nhưng Quang chỉ tròn mắt rồi nói.

- Cậu làm thế vì giận tớ không đèo cậu về nữa chứ gì?

- Rồi Quang cười khì. Nụ cười vô tư, sáng trong vẫn thường thấy. Tự dung Chi thấy lòng nhẹ bẫng. Cô đâm vào vai Quang.

- Ủ. Vì giận cậu nên mới làm vậy đó.

- Tớ xin lỗi. Thôi, hôm nào cộng lại tất cả mọi tội lỗi rồi đãi cậu một châu nhé.

- Coi lại có đủ tiền không đã nhé.

Trong buổi chiều tà mà mọi thứ đều chìm trong màu xám đỏ, trời lạnh mát mẻ, dễ chịu, và Quang với Chi lại trở về hai người bạn thân thiết như trước. Sau một cú chao đảo.

Thôi, tốt nhất chỉ nên nói đến thế thôi. Còn điều khác, có lẽ chẳng quan trọng nữa rồi.

Sau những ngày xáo trộn đó, Chi đi học bằng xe buýt thêm vài ngày rồi mọi chuyện thay đổi. Vì có một bất ngờ.

Buổi sáng hôm đó, Chi vừa bước ra khỏi nhà đã thấy Khôi đứng đó.

- Lên tớ đèo đi học!

Chi tròn mắt. Nhưng bộ não cũng chỉ kịp ra lệnh cho nó phải nhảy lên xe ngay lập tức. Nó bảo.

- Đi nhanh lên! Mẹ tớ mà thấy thì tối nay tớ không biết giải thích thế nào và chống chọi sự trêu chọc của anh hai ra làm sao đâu.

- Ok.

- Mà sao hôm nay cậu lại rảnh rồi qua đây vậy?

- Tiện đường mà.

Và Khôi trở thành tài xế cho Chi thêm rất nhiều ngày sau đó. Cho đến khi họ không còn là những người bạn xã giao trên lớp. Cho đến khi giữa họ có những điểm chung, sự thân thiết và sự tin cậy. Khi ấy, Khôi mới kể cho Chi nghe một bí mật về chuyện cậu từng thích một cô bạn từ hồi cấp hai, nhưng chỉ biết nhìn từ xa, đến khi học cấp ba thì bắt gặp chung lớp. Cậu quyết định phải làm gì đó. Nhưng 'làm gì đó' lại là chọn cách tiếp cận kỳ quặc – 'khủng bố' người ta.

- Tớ nghĩ bạn gái nào cũng có thể trở thành công chúa cả. Vấn đề là phải tìm một hoàng tử thích hợp.

Chi bật cười.

- Cậu định nói cậu sẽ trở thành hoàng tử của tớ chắc?

- Nếu cậu muốn.

Trong một tích tắc, mặt Chi đỏ lên. Và đó là lúc Chi biết câu trả lời của mình đã xuất hiện.

7. Chương 7: Hồi Kết Một Cuộc Rượt Đuổi

Tôi không tự phụ và kiêu ngạo về bản thân. Chỉ đơn giản, tôi biết rõ sức hút của mình. Gương mặt dễ nhìn, chơi giỏi một môn thể thao và mồm mép một chút, đạt danh hiệu Mister khi mới chân ướt chân ráo vào trường cấp ba. Tất cả những điều đó khiến tôi có thể tin vào điều mà mọi người đồn thổi – tôi là chàng trai nổi bật nhất trường cấp ba, Tôi có sức hút với bọn con gái. Từ những cô nàng nổi bật rất thích có sự góp mặt của tôi trong mọi cuộc vui. Đến những cô nàng bình thường thích ẩn mình trong lớp và xem việc nhìn lên tôi đã là đủ với họ. Ai mà biết được họ có viết về tôi trong nhật ký hay không. Nhưng tôi không phủ nhận rằng mình thích cảm giác đó. Tuy vậy, tôi cũng chắc chắn rằng mình chẳng dành tình cảm đặc biệt cho ai trong số đó cả. Ngoại trừ một người. Nhưng khá là trên người, cô bạn đó lại chẳng có vẻ gì quan tâm đến tôi cả.

Linh Giang học chung khối, nhưng khác lớp, và là bí thư của lớp đó. Cô bạn đạt danh hiệu Miss toàn trường cùng năm thi với tôi. Tôi chỉ gặp mặt cô bạn vào mỗi buổi học thêm ngoại ngữ mà hai đứa đăng ký trung lớp. Ba buổi một tuần và mỗi buổi hai tiếng. Ngoài ra, tôi còn nhìn thấy cậu ấy vài giây vào buổi trưa tan học. Khi Giang chạy sang lớp tôi để đợi Ngọc Khanh về chung. Nói thêm, Linh Giang và cậu ấy là bạn thân từ khi còn học cấp hai.

Cô bạn ấy rất đặc biệt, đối với cá nhân tôi. Không phải là những cô búp bê đầu rỗng. Nhưng cũng không phải là những cô nàng một sách nhàm chán, nhút nhát. Linh Giang như một bức tranh rực rỡ đủ màu sắc chưa bao giờ làm cho người khác thấy bất thú vị. Cô bạn thích bóng đá, và trong một buổi học ngoại ngữ, cậu ấy đã đùa về gương mặt người ngoài hành tinh của Ronaldinho. Lần đó khiến tôi cười chảy cả nước mắt. Và hiếm ai làm tôi cười thoải mái một cách tự nhiên như vậy.

- Nhưng anh ấy đá bóng thật tuyệt vời. Điều đó khiến Ronaldinho đẹp hơn cả một siêu mẫu.

Linh Giang kết thúc câu chuyện trước khi quay trở lại với bài dịch của mình. Nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng làm tôi ấn tượng.

Tôi không phải là một chàng trai nhút nhát. Vậy nên tôi chẳng ngại ngần rủ cô bạn đi chơi, xem phim, ăn kem... nhưng cậu ấy lác đầu. Tôi tặng hoa hồng, gấu bông, lắc tay... cũng bị cậu ấy từ chối. Chưa có ai cho tôi nếm thử cảm giác lạnh-giá-Bắc-Cực như thế. Điều đó khiến lòng kiêu hãnh của Mister bị sút mẻ. Và tôi cố gắng phục hồi nó bằng nhiều lần hơn nữa làm như vô tình xuất hiện trước mặt cậu ấy, rủ đi xem phim nhiều hơn. Nhưng cô bạn vẫn cho tôi ăn bánh bơ, đội mũ phớt dài hạn. Hai đứa cứ như thi gan với nhau xem ai sẽ là người thua cuộc trước. Tôi như đang vớt vát lòng kiêu hãnh của mình chứ không phải vì thích cô bạn như ban đầu nữa.

Lần đầu tiên Linh Giang nhận lời đi chơi riêng với tôi là để nói cho rõ ràng mọi chuyện. Chúng tôi vào một cửa hàng Donut and Coffee.

- Phong này, chúng ta chấm dứt chuyện này ở đây đi, được không? Tôi không thích cậu. cậu cũng biết điều đó mà.

- Nhưng tớ thích cậu.

- Tôi không dám chắc một trăm phần trăm về điều đó đâu.

Tôi nhún vai. Giang nhấp một ngụm cà phê sữa.

- Tớ nhắc lại nhé. Chúng ta chấm dứt câu chuyện ở đây thôi. Cậu có làm gì nữa cũng vậy thôi. Tớ thích một người khác rồi.

Khi nói câu cuối cùng, Giang khẽ mỉm cười. Nụ cười ngượng ngùng nhưng vui sướng của một cô gái khi nói về người bí mật của họ. Vì vậy, tôi không thể cho rằng cô bạn đang nói dối.

Miss

Phong không còn bám đuôi tôi nữa. Điều đó khiến tôi thấy cuộc sống dễ thở hơn. Dẫu vậy, đâu đó tận sâu thẳm, tôi cảm thấy có lỗi với cậu ấy. Phong cũng đâu làm gì sai. Chỉ là cậu ấy thích tôi mà thôi. Chẳng ai điều khiển được cảm xúc cả. Nhưng kiểu sẵn đón đó làm tôi thấy gò bó và không an toàn. Cảm giác mất tự do.

Trước khi Phong nói rằng cậu ấy thích tôi, hai đứa vẫn là bạn bè. Thậm chí quan hệ khá tốt. Đành rằng cậu ta hơi tự phụ, nhưng nhìn chung vẫn là một cậu bạn khá tốt tính. Nhưng sau đó, tôi gần như không nói chuyện hay tiếp xúc quá gần, trừ trường hợp không thể khác. Bạn không thể làm bạn với người mà bạn thích hay thích bạn được. Đó là chuyện không thể. Vì lẽ dĩ nhiên, tình cảm đó khác hoàn toàn với tình cảm bạn bè. Cảm xúc khác, hành động sẽ khác.

Khanh có lần hỏi tôi về chuyện này khi hai đứa về chung trên xe buýt.

- Cậu với Phong sao rồi.

- Chả sao.

Câu chuyện dừng lại ở đó và không một ai nói gì thêm.

Chẳng biết Khanh đang nghĩ gì. Còn tôi thì lại đang nghĩ về cậu ấy.

Tôi chẳng còn nhớ chúng tôi đã quen biết nhau như thế nào. Cũng chưa bao giờ ngồi đếm chính xác thời gian hai đứa làm bạn với nhau là bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày. Tôi cũng chẳng nhớ rõ mình thích cậu ấy bắt đầu từ lúc nào. Nhưng khi bạn thích một người, bạn dường như thích hết mọi thứ về người đấy. Tôi thích cái dáng cao, gầy, gương mặt có chút gì đó trẻ con và đôi khi lơ đãng, chẳng ai quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh. Đôi khi cậu ấy ngơ ngác khiến cậu ấy như một cậu bé con vậy. Tôi thích nhất mỗi khi cậu ấy cười. Đôi mắt mắt một mí đáng yêu sẽ thành một đường kẻ thân thiện và nụ cười thơ trẻ. Nó thật sự đặc biệt.

Tôi thích bản thân mình khi ở bên Khanh. Trước mặt người khác, chẳng biết tôi hòa đồng, nết nã thế nào, hay dịu dàng, cá tính, chín chắn ra sao. Nhưng trong sâu thẳm, tôi biết ở một góc khuất khác, mình là một đứa con gái ngang bướng và cứng đầu. Chỉ Khanh mới có thể chịu đựng được tính khí ấy và khuyết điểm ấy trở nên dễ thương hơn. Như một ngày gần đến ngày thi cuối học kỳ này của năm 11, tôi quăng cuốn tập hóa qua một bên, nhảu nhó.

- Muốn nghỉ học quá.

- Thì nghỉ đi.

- Nghỉ học rồi tớ làm cái gì? Dáng tớ thì không bốc vác hay thợ hồ được rồi. Mà nghỉ học sớm chỉ có nước... lấy chồng sớm. tớ không thích.

- Vậy thì đừng nghỉ học nữa.

Tôi liếc xéo Khanh một cái. Nhưng cậu ấy chỉ khẽ mỉm cười. Nụ cười dễ thương quá trêu nên tôi cũng mỉm cười theo. Lúc nào Khanh cũng vậy, không lên lớp giáo điều. Cậu ấy chỉ gợi ý để tôi tự suy nghĩ hoặc dập tắt những cơn bất đồng của tôi một cách bình thản như vậy. Như một que kem giữa một trưa hè nóng bức hanh hao.

Sự kiêu kỳ của con gái nói chung và nỗi sợ bị tổn thương của cá nhân tôi nói riêng đã ngăn cản tôi nói với cậu ấy ba-từ-quan-trọng. Nhưng với tình cảm chất chiu mỗi ngày một dày thêm thì giấu nhem nó đi là một việc rất khổ sở. Và giương như là việc không thể làm được. Tôi nghĩ mình đã đôi lần để lộ nó ra khi trưa nào cũng chờ cậu ấy tan học cùng. Thi thoảng cuối tuần, học bài và đi xem phim cùng nhau. Thậm chí tôi đã thử đan tặng cậu ấy một cái khăn quàng cổ. Sự thật thì nó không quá thậm tệ, nhưng bị vài lỗi đan, hơi ngắn một chút và bị sút chỉ khi Khanh quàng thử. Cậu ấy phì cười nhưng luôn miệng khen dễ thương. Và trong một lần đến nhà cậu ấy mượn DVD 'Eight below', tôi phát hiện ra cậu ấy vẫn giữ nó trong ngăn kéo.

Cảm giác mỗi khi tôi ở bên cạnh Khanh Vẫn luôn là một điều gì đó rất dịu dàng, và có một chút ngọt ngào. Dĩ nhiên không thể tránh khỏi những lần giận dỗi vô cớ. Nhưng rồi mọi thứ vẫn qua đi nhẹ nhàng.

Dường như Khanh không nhận ra tình cảm của tôi. Tôi đã nghĩ thôi thì mình chẳng cần cái gì rõ ràng. Chỉ cần mãi thế này cũng đủ rồi. Nhưng Phong làm mọi thứ thay đổi. Rất nhiều lần, tôi tự hỏi, khi một cậu bạn khác theo đuổi tôi như thế mà Khanh không có thái độ gì đặc biệt, có phải là tôi chẳng là gì với cậu ấy? rồi một lúc nào đó, cậu ấy sẽ có bạn gái, và tôi sẽ bị bỏ lại. Những gì tôi tạm hài lòng và nghĩ thế là đủ sẽ trở thành một trò đùa mỉa mai chua chát.

Ý nghĩ đó thật kinh khủng.

Sinh nhật mười tám tuổi. Khanh tặng tôi một chậu hoa cúc đại trắng muốt xinh xắn. Đúng loài hoa tôi thích nhất.

- Chiều nay cậu định làm gì để mừng sinh nhật?
- Tôi sẽ đi xem phim.
- Thế à?
- Ừ, với một chàng trai đáng yêu nhưng vô cùng ngốc nghếch mà tôi đã thích từ lâu.

8. Chương 8: Và Mặt Trăng

Linh Giang thông báo cậu ấy sẽ đi xem phim mừng sinh nhật mười tám tuổi cùng ai đó với một vẻ bình thản, và quần một lọn tóc vào ngón tay. Vậy mà tôi cảm giác như ai đó vừa đâm vào bụng mình một cái. Rồi cậu ấy chẳng nói gì nữa, nhìn lơ đãng ra cửa sổ, lẩm nhẩm một giai điệu nồng nàn. Và cậu ấy ngủ gật, đầu dựa trên vai tôi.

Tôi đã mong chuyến xe buýt ấy chẳng dừng lại. Mãi chẳng đến trạm dừng. Như rất nhiều những kỷ niệm chỉ có tôi và cậu ấy mà tôi muốn nó sẽ là một điều gì đó thật riêng tư. Giang đang ngủ ngon lành. Tôi có thể nhìn thấy sống mũi cao và hàng lông mi của cậu ấy khẽ động đậy. Mùi hương tóc của cậu ấy sẽ còn lưu lại trên áo tôi sau khi đã về đến nhà. Tôi nhớ mái tóc dài này, cậu ấy đã từng phải cắt phăng đi vì bị bôi keo cao su lên, rồi nhòe nhoẹt nước mắt khóc với tôi. Cậu ấy hay cắn môi dưới mỗi lần tập trung suy nghĩ. Tôi đặc biệt thích nhìn cậu ấy mỗi một lần giật mình như kẻ làm điều vụng trộm bị bắt gặp. Mắt mở to rồi lảng đi chỗ khác, khịt mũi một cái, kiểu như không biết gì hết. Nhưng má lại ửng hồng.

Mười bảy tuổi, bạn sẽ có những rung động đầu tiên trong đời. Và bạn gọi đó là mối tình đầu. Mối tình đầu của tôi là những trưa tan học, nhìn thấy một tà áo dài trắng đứng đợi ở cửa lớp. Là một chiếc khăn quàng cổ vụng về vẫn nằm yên trong ngăn kéo để mỗi lần nhìn thấy tôi lại phì cười. Chỉ là tôi không đủ tự tin để nói ra ba-từ-quan-trọng. Không đủ tự tin giữ cô bạn bên mình. Giang rực rỡ như mặt trời, còn tôi chỉ là mặt trăng với ánh sáng bàng bạc. Thậm chí người ta còn chẳng nhớ đến ánh sáng của nó nếu đêm đã được thấp sáng bởi đèn điện. Tôi có là gì đâu so với những anh chàng nổi bật hơn nhiều vẫn hàng ngày quay xung quanh cô bạn. Cảm giác khó chịu đó càng rõ ràng hơn khi Phong công khai thích Giang. Có lẽ chiều nay, cậu ấy đi xem phim với Phong.

Như một trò đùa, Phong đột ngột xuất hiện trước mặt khi tôi đang lang thang trên tầng giải trí của siêu thị.

- Chào! Không ngờ gặp cậu ở đây.
- Chào! Cậu đang làm gì ở đây thế?

Không thể nói vì tôi không yên tâm, vì tôi muốn biết buổi hẹn hò của Linh Giang thế nào nên đến đây. Tôi nhún vai.

- Tôi đến chơi game. Còn cậu?
- Chơi game. Như cậu thôi.

Tôi nhìn quanh. Không thấy Giang đâu. Cậu ấy không đi xem phim với Phong sao? Phong cũng nhìn quanh.

- Cô bạn đáng sợ đã cho tôi ăn cục lơ đâu rồi? Tưởng hai người lúc nào cũng đi chung với nhau.
- Tôi cười không đáp.
- Chuyện hai người sao rồi?

- Cậu ấy không nói cho cậu biết à? Hết rồi. Cậu ấy nói đã có người để thích, tôi có cố nữa cũng chỉ ăn bánh 'bơ' thôi. Mới đầu tôi hơi bực một chút nhưng rồi thấy có cố nữa cũng chẳng ra sao thật. Vậy là thôi. Một lúc nào đó, sẽ có một cô nàng nhận ra sức hút của tôi.

- Có cả khối đấy còn gì.

Phong phá ra cười. Rồi cậu ấy nhìn tôi chăm chăm.

- Nhìn kiểu nào cũng thấy tớ đẹp trai hơn cậu. Sao cô nàng đó lại thích cậu nhỉ?

- Hử?

- Cậu không biết à? Cũng phải, người ngoài cuộc lúc nào cũng tỉnh táo hơn.

Phong cười, dấm nhẹ vào vai tôi thay cho lời chào tạm biệt rồi đi xuống cầu thang cuốn. Chỉ có tôi đứng ngẩn ngơ ở đó. Tôi đã biết rõ tính của Linh Giang như vậy sao còn không nhận ra rằng mỗi khi nói dối, cậu ấy hay vờ về một lọn tóc. Cậu ấy đã nói dối. Hôm nay cậu ấy chẳng đi xem phim với một chàng trai nào cả. Hoặc là, cậu ấy đang đợi tôi.

Tôi cố gắng đi thật nhanh lên tầng bốn của siêu thị, nơi chiếu phim. Linh Giang đang ngồi ở ghế chờ, trông chẳng có vẻ gì là sốt ruột, sợ nhỡ giờ xem. Khi trông thấy tôi, cậu ấy hơi nhồm dậy.

Tôi không biết nói gì, ngoài câu....

- Chúc mừng sinh nhật.

- Cảm ơn. Nhưng cậu đã chúc rồi mà. Sáng nay ấy.

- Người đến xem phim cùng cậu đâu rồi?

Cậu ấy không trả lời, chỉ nhìn bang quơ. Trông như có chút giận rồi và sắp khóc đến nơi. Tôi nói vội.

- Xin lỗi, mình đến muộn. Hai đứa mình xem xuất sau nhé?

Linh Giang mở to mắt nhìn tôi. Mồm cậu ấy hơi mỉm cười. Nhưng vẫn cái tính thích làm khó người khác, cô bạn hỏi vặn lại.

- Ý cậu là sao?

- Thì tớ đúng là một chàng trai gốc gác khác chứ sao. Nhưng đáng yêu, phải không ?

Lần này thì Giang cười thật. Mắt cô bạn mở to rồi lảng đi chỗ khác, khịt mũi một cái, kiểu như không biết gì hết. Hai gò má cậu ấy hơi ửng hồng. Đáng yêu gì đâu. Và tôi bạo gan hôn nhẹ lên một bên má ấy.

9. Chương 9: Lời Thú Tội Của Trái Dâu Tây Vàng

Vào giờ giải lao sau hai tiết học, tôi cùng hai cô bạn thân là Hương và Dung ăn sữa chua trong căn tin. Lúc đó, tôi được hai nàng ấy tặng một biệt danh mới: “Người cổ đại” của Facebook. Chỉ vì tôi thừa nhận mình không biết gì về trào lưu thú tội trên Facebook. Đáng lẽ tôi cứ im lặng ăn sữa chua, không nói câu nào thì có phải vẫn là người văn minh không. Chả là khi nghe chúng nói hỏi nhau, có phải mày viết lời thú tội số 9 không, hay là số 10, thì tôi ngơ ngác hỏi: “Chúng mày thú tội cái gì vậy?” hai đứa chúng nó lập tức bảo rằng ai cũng hăng thú với trào lưu này mà tôi chẳng biết gì thì đúng là chuyện không thể chấp nhận được. Sau một hồi lên án sự cổ đại của tôi, cũng như kể ra những bằng chứng để chứng minh “thú tội” hấp dẫn như thế nào, chúng nó nhất trí rằng tôi phải lập một trang để nhận lời thú tội.

Tôi thành thật.

- Tao không biết cách làm. Chúng mày biết rồi đấy, tao không rành công nghệ lắm.

Hương vỗ vai tôi.

- Yên tâm, có tao ở đây để xóa mù chữ ày. Trưa nay cứ ngồi đợi ở nhà, tao qua hướng dẫn cho. Nhớ chuẩn bị cái gì mát cho tao măm măm nhé.

- Tao thấy cái này chả có ya nghĩa gì hết. Thú tội mà ả danh, để ngowif ta không biết là ai thì thú tội để làm gì?

Dung khẳng định.

- Rồi mày sẽ thấy nó vui, tao đảm bảo.

Và cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của Hương, tôi đã có một trang thú tội của riêng mình, với nền là hoa anh đào hồng rực.

Khi mới lập rat rang đó, tôi không mấy hứng thú, chỉ để cho hai cô bạn thân không “vo ve” bên tai nữa mà thôi. Nhưng chỉ sau một ngày, tôi phải thú nhận là trào lưu “thú tội” này cũng vui. Tối nào tôi cũng đọc một lượt và tủm tỉm cười khi thấy những dòng kiểu như: “Tao xin thú tội là chính tao đã gấp đánh dấu trang cuốn ‘Bắt trẻ đồng xanh’ của mày, vì tao cũng hay làm thế với sách của tao. Lúc đó, cái bánh quy của con Hương ngon quá nên tao quên bém mất là mày cực ghét chuyện đó. Khi mày hỏi phải tao làm không, tao đã định nhận rồi, nhưng nhìn mày giận sợ quá nên to quyết định... im luôn.” Hoặc: “Sao mày có thể so sánh tao với con bò chỉ vì tao nhầm lẫn Tom Cruise đã đóng Forrest Gump chứ? Hức hức.”

Vào ngày thứ ba kể từ khi tôi lập trang “thú tội”, tôi nhận được lời thú tội số 11. Nó không giống với những lời thú tội đùa nghịch của đám bạn. Tôi có thể cảm giác được sự nghiêm túc và tôi không thể đoán ra người viết là ai.

Lời thú tội số 11: Tớ đã từng thích cậu khi chúng mình học chung cấp một.

Bạn là ai? Tôi rất muốn hỏi thế nhưng không dám đăng lời thú tội này lên Facebook. Hương và Dung sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà trêu chọc tôi đến chết mà thôi. Thế là tôi quyết định lờ đi, dù vẫn còn tò mò lắm. Hai ngày sau, cậu ta gửi thêm một dòng khác.

Lời thú tội số 15: Bạn không nhận được lời thú tội tớ bảo “Tớ đã thích cậu khi chúng mình học chung cấp một” à? Tớ đợi cậu hỏi “Ai thế?” mà chưa thấy .

Vậy là cậu ta không có ý định “thú tội” rồi thôi, như tôi đã tưởng lúc đầu. Cậu ta thực sự muốn kéo dài cuộc chò truyện. Tôi lục lại những tấm ảnh hiếm hoi thời cấp một, nhìn kỹ từng gương mặt nhưng vẫn không thể đoán ra ai đã viết những dòng đó. Hơn một nửa số gương mặt trong ảnh, tôi đã quên tên và mất cả liên lạc rồi. Ngẫm nghĩ một lát, tôi viết lên Facebook: “Người đợi mình hỏi “ai thế?”, hãy trả lời bạn là ai đi.” Gần như được một lúc, Hương và Dung nhảy vào bình luận: “Ai thế là ai?” Nhưng tôi lờ đi. Không nói gì thì được một lúc, chúng nó sẽ chán rồi thôi, chứ tôi mà trả lời, dù chỉ là cho xong, thì thế nào cũng bị tra hỏi đến cùng.

Lời thú tội số 16: Tớ chưa có ý định tiết lộ danh tính của mình sớm thế đâu.

“Thế bạn đợi tớ hỏi trên Facebook để làm gì? Trêu nhau à?” Tôi bực mình gõ mấy chữ đấy. Suýt thì làm vỡ luôn bàn phím (ấy là tôi có cảm giác thế). Thật khó chịu khi có cảm giác người khác đang giấu cọt mình từ trong bóng tối.

Lời thú tội số 17: Bạn giạ à?

Tôi không có viết gì trên Facebook nữa. Tôi quyết định cứ mặc kệ cậu ta. Tôi không có nhiều thời gian để tham gia chò chơi khăm của một kẻ dấu mặt. khoảng nửa tiếng sau, tôi nhận liên tiếp ba dòng thú tội khác.

Lời thú tội số 18: Bạn vẫn còn giận à? Xin lỗi nhé.

Lời thú tội số 19: Tớ xin lỗi thật lòng đấy .

Lời thú tội số 20: Tớ muốn cậu hỏi “Ai thế?” vì muốn vì muốn biết cậu có đọc được dòng thú tội đầu tiên tớ gửi hay không thôi. Tớ không có ý định trêu chọc gì cậu đâu. Thật. Không phải tớ định ra vẻ bí ẩn, chỉ là, nói thế nào nhỉ, tớ chưa có đủ dũng cảm để nói ra mình là ai. Cậu cho tớ một chút thời gian được chứ? Cậu có thể liên lạc với tớ qua email Strawberry.yellow@gmail thay vì viết trên Facebook.

Nghĩ một lúc, thấy cậu ta cũng không hẳn quá tồi nên tôi gửi vào địa chỉ email kỳ cục kia (dầu tây mà màu vàng thì kỳ cục chứ còn gì): “Tớ không thích những gì bí ẩn, giấu mặt và những trò chơi khăm. Cho cậu nhiều nhất là một tháng nhé?”

Lời thú tội số 21: Ừ, đồng ý, một tháng.

Và từ đó, tôi liên lạc với cậu ta qua email, cậu ta vẫn liên lạc với tôi bằng lời thú tội. Tôi dễ dàng nhận ra giọng điệu của cậu ta xen giữa những lời thú tội tình nghịch khác của bọn bạn. Hương và Dung thôi thắc mắc về những Status vô danh trên Facebook. Và tôi cứ xem như chẳng biết gì. Có những sự việc, bạn chỉ muốn giữ riêng cho bạn biết trước đã, trước khi đến thời điểm thích hợp để kể với ai đó.

Mùa hè đã bắt đầu. Tôi biết thế khi cơn mưa đầu tiên của mùa rơi xuống. Khi những hạt đầu tiên chạm đất là lúc tôi đang cuống cuồng đạp xe trên đường đến lớp. Mưa đổ ào cũng là lúc tôi đã kịp chạy vào nhà để xe. Nhưng tôi cũng không có cách nào vào lớp vì chẳng có dù lẫn áo mưa. Tôi định lấy cặp che lên đầu, rồi sẽ cầm đầu cầm cổ chạy.

- Bạn cần đi nhờ không?

Một cậu con trai vừa hay cũng ở đó, với một chiếc dù màu xanh thẫm.

- Cảm ơn cậu. Cho tớ đi nhờ đến đây hành lang bên kia sân nhé?

Cậu ta gật đầu. Tôi cười thay cho lời cảm ơn. May quá.

Khi vào được dãy hành lang của khối lớp 11 rồi, tôi mới để ý một bên vai áo cậu bạn bị ướt vì cậu ta nghiêng dù che hết cho tôi.

- Ôi, áo cậu bị ướt rồi. Xin lỗi.

Cậu ta nhìn nhanh xuống vai áo rồi cười. Nụ cười sáng và dễ thương.

- Không sao đâu.

Cậu ta vẫn nhìn tôi, rồi hỏi.

- Cậu không nhận ra tớ à?

Tôi đứng ngẩn ra. Câu hỏi làm tôi nhìn kỹ cậu ta hơn. Đôi mắt màu nâu rất ấm. Mái tóc hơi xoăn và có màu nâu sậm, có lẽ là màu tóc thật chứ không phải nhuộm, vì trường tôi cấm chuyện này và thầy giám thị thì nghiêm khắc lắm. Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nhớ ra là mình đã gặp cậu ta ở đâu.

- À, cậu là bạn của Hương phải không? Tớ có gặp cậu một lần khi đón Hương ở buổi họp của lớp trưởng các lớp?

Cậu ấy cười.

- Ủ. Tớ là lớp trưởng của 11A9

Cậu ta định nói thêm gì đó nhưng tiếng chuông báo giờ vào lớp ngân lên. Tôi luống cuống chạy lên cầu thang, kịp gửi lại một lời cảm ơn và cái vẫy tay. Cậu ta ta đứng dưới cầu thang vẫy tay chào tạm biệt. Và lại cười. Ý nghĩ xẹt qua đầu tôi lúc đó là: "Cậu ấy dễ thương thật."

10. Chương 10

Tôi vẫn liên lạc với cậu bạn cấp một đó, qua email, không vì một lý do gì đặc biệt. Dần dần, tôi chẳng còn nóng ruột muốn biết cậu ta là ai nữa. Là ai cũng được, không quan trọng. Tôi thích đọc những dòng thú tội của cậu ta. Chúng nhắc tôi nhớ về những chuyện xưa ơi là xưa mà tôi đã quên mất. Chuyện đó quả thật rất thú vị.

Lời thú tội số 25: Tớ sẽ thú tội tại sao ngày bé tớ lại thích cậu. Không phải vì cậu hay buộc tóc bằng dải nơ màu xanh thẫm rất xinh đâu. Mà vì có một lần, cậu đã bênh vực tớ trước những người bạn khác. Cậu cũng là người bạn đầu tiên ở trường tiểu học đã cho tớ một viên kẹo.

Tôi không có chút ký ức nào về chuyện đó. Nhưng khi tôi hỏi kỹ hơn rằng tôi đã bênh vực vì chuyện gì thì cậu ấy từ chối.

Lời thú tội số 26: Nếu tớ kể chi tiết ra, cậu sẽ biết mất. Mà thời gian thì đã hết một tháng đâu.

Lời thú tội số 27: Tổ học chung với cậu vào năm lớp 3.

Thỉnh thoảng, tôi hay bắt gặp lớp trưởng-11A9 trên sân trường, trên hành lang, trong căng tin. Lần nào cậu ta cũng cười, vẫy tay chào tôi thân thiện. Tôi cũng cười chào lại. Chỉ có thể thôi mà Hương và Dung cứ tra hỏi tôi suốt về chuyện cậu ta và tôi là như thế nào. Tôi nhất mực im lặng. Tôi có biết tên cậu ấy đâu. Và tôi không thể kể rằng, thỉnh thoảng, nụ cười dễ thương của lớp-trưởng-11A9 len vào giấc mơ của mình được. Vì tất cả chỉ có thể, biết kể thế nào.

Lời thú tội số 33: Tổ đã từng làm hỏng cây dù màu vàng có hình những quả dâu tây màu đỏ của cậu.

Chi tiết đó khiến tôi nhớ ra vài điều. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nhớ chỉ là có một người như thế, một cây dù như thế và một câu chuyện đã xảy ra như thế. Ngoài ra, tôi không hồi tưởng lại được gương mặt của người đã làm hỏng cây dù đó như thế nào. Mọi thứ như đã bị làm mờ nét đi. Tôi chỉ nhớ đó là một cậu bạn rất đáng ghét. Cậu ta hay chôm đồ của tôi và dữ luôn như chiếc bút chì, cục tẩy, đất nặn, bút màu... Thường xuyên giật tóc tôi đến bực cả mình. Có lần cậu ta còn xô tôi ngã trầy đầu gối nữa. Tôi nhớ, khi mùa mưa chuẩn bị đến, mẹ đã mua cho tôi một chiếc dù vàng in hình những quả dâu tây màu đỏ rất xinh. Hôm đó là ngày đầu tiên tôi mang cây dù đến lớp. Cậu ta, như mọi hôm, lại giật tóc tôi và rồi giật luôn cây dù bỏ chạy. Tôi chạy đuổi theo nhưng không tài nào lấy được. Cây dù trở thành vật đùa nghịch của bọn con trai. Rồi cây dù bị hỏng, tôi không nhớ tại sao. Hôm đó tôi không về nhà được. Vì mưa quá to mà dù thì hỏng mất rồi. Tôi cứ đứng trước hiên lớp, đợi mẹ đến, vừa thấy mẹ là tôi tủi thân khóc òa lên. Thế là tôi quyết tâm thù cậu ta đến hết đời. Cũng từ đó, cậu ta không dám làm gì tôi nữa. Chỉ có lâu lâu, tôi nhận ra cậu ta lén nhìn mình, bị phát hiện thì lập tức quay đi thôi.

Mối thù ấy tưởng sâu nặng là vậy mà tôi lại quên bống đi. Tôi gửi cho cậu ta một email: “Tớ không hiểu lắm. Cậu bảo cậu thích tớ? Và tớ cũng đã từng bênh vực cậu, lại còn cho kẹo, nhưng khi ấy cậu rất hay bắt nạt tớ, tại sao vậy?”

Lời thú tội số 34: Cậu dừng cười khi tớ thú nhận điều này. Bọn con trai chúng tớ ở tuổi đó, thậm chí là bây giờ vẫn vậy, vẫn chỉ biết cách thu hút sự chú ý của một cô bạn đặc biệt bằng những trò hết sức ngớ ngẩn.

Lời thú tội số 35: Cậu nhớ ra tớ là ai rồi à?

Tôi lại viết một email: “Tớ phải thú tội là tớ chỉ nhớ ra chuyện đó thôi. Tớ không còn nhớ gương mặt của cậu nữa, dù đã cố gắng. Xin lỗi nhé. Tớ đã quên chuyện chiếc dù vàng từ lâu, cũng chẳng còn giận nữa rồi.”

Những ngày tiếp theo mưa vẫn đến, nhưng đông đặc và dai dẳng hơn trước. Có lúc hện trước bằng một bầu trời xám xịt, có lúc đến đột ngột, có khi tạnh rất nhanh, nhưng cũng có khi kéo dài cả buổi chiều. Hôm nay cũng mưa. Từ tiết cuối, nhìn qua cửa sổ, tôi đã thấy những cuộn mây xám dày kéo đến chen chúc nhau rất nhanh. Rồi mưa. Tan học, Hương và Dung vội vã đeo nhau đến lớp ngoại ngữ, để lại tôi đứng giữa hành lang dãy lớp 11. Tôi đứng ngắm mưa một lúc và nhớ đến chiếc dù vàng in hình những quả dâu tây đỏ. Kỷ niệm ngày bé trong trẻo và đáng yêu quá chừng.

- Cậu lại cần đi nhờ nữa à?

Tôi quay đầu sang. Là lớp-trưởng-11A9. Cậu ta đang cầm cái ô màu xanh thẫm như hôm trước.

- Tớ có mang dù mà, để trong ba lô này. Tớ chỉ định đứng chơi một lúc rồi về thôi. Cậu chưa về à?

- Sắp rồi.

Tôi lơ đãng nhìn ra sân trường. Lớp-trưởng-11A9 không nói thêm gì, cũng nhìn theo tôi. Mưa vẫn rơi nặng hạt bằng giai điệu của riêng mình, khiến không khí mát và trong. Đột nhiên, cậu ấy hỏi.

- Cậu vẫn không nhận ra tớ à?

Tôi không chú ý nên hỏi lại.

- Cậu hỏi gì cơ?

Thay vì hỏi lại, cậu ta nhìn sâu vào mắt tôi và nói.

- Tóc vẫn giữ chiếc dù màu vàng đỏ, nếu cậu muốn lấy lại.

Những mảnh ký ức xưa cũ bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Và tôi nhận ra mái tóc xoăn màu nâu đỏ. Nó đã luôn khiến cậu nổi bật giữa đám trẻ con tóc thẳng và đen. Mái tóc xoăn màu nâu thừa hưởng từ người mẹ không phải là người Việt Nam đã khiến những ngày đầu cậu bị bạn bè, nhất là đám con trai trêu chọc. Chúng nó xúm lại vò mái tóc xoăn của cậu ấy. Và tôi đã kéo cậu ấy ra khỏi vòng vây đó, dọa sẽ mách cô giáo nên từ đó, bọn nó thôi không trêu nữa. Dần dần theo thời gian, trẻ con quên những cách biệt và cậu ấy cũng hòa nhập nhanh chóng vào tập thể.

Mất một lúc tôi mới nói được, gần giống thanh minh lý do không nhận ra cậu ta.

- Tóc cậu sậm màu hơn rồi đó.

- Ừ. Nó cũng bớt xoăn hơn nữa.

Cậu ấy cười. Và tôi cũng nhận ra nét cười đó. Từ ngày bé, cậu ấy đã cười dễ thương như thế rồi.

Đột nhiên, tôi thấy bối rối đến nỗi chẳng biết nên nói gì nữa. Tôi chỉ thấy mình đứng ngẩn ngơ trước cơn mưa đang rơi.

Lời thú tội số 37: Tôi đã nhận ra cậu ngay khi nhìn thấy cậu đứng đợi Hương ở buổi họp của các lớp trưởng khối 11. Lúc đó, tôi thật sự rất ngạc nhiên vì đã nghĩ mình sẽ không gặp lại cô bé ngày xưa đây nữa. Tôi soi gương và thấy mình cũng đâu khác ngày bé lắm, sao cậu không nhận ra tôi ngay nhỉ?

Lời thú tội số 38: Tôi phải thú nhận với mày một chuyện. Tôi đã phát hiện ra Minh, lớp trưởng 11A9 nhìn mày rất lạ nên đã tra hỏi hẩn và biết được sơ bộ câu chuyện “ngày xưa ngày xưa”. Tôi với con Dung quyết tâm giúp đỡ hẩn. Vì thế tôi đã rất nhiệt tình hướng dẫn mày làm cái trang thú tội này, ha ha.

Lời thú tội số 39: Tôi đã nói với mày là cái trò “thú tội” này vui, phải không nào?

Lời thú tội số 40: Tôi đã từng thích cậu khi chúng mình học chung cấp một. Nhưng đó chỉ là chuyện của một thằng nhóc chín tuổi thôi. Bây giờ, tôi “thú tội” là thích cậu, với tư cách một tên con trai mười bảy tuổi.

11. Chương 11: Lời Tỏ Tình Dành Cho Ai Đó

Tôi đã trốn đằng sau kệ sách cuối cùng của thư viện từ lúc giờ giải lao vừa bắt đầu để không bị ai làm phiền. Kệ sách với góc tường tạo thành một khoảng trống nhỏ và cách biệt, nhưng vẫn sáng sủa nhờ có nắng rọi vào từ cửa sổ của bức tường đối diện. Nắng từ đó xuyên qua khe hở của kệ sách, đến chỗ tôi đã than từng lát mỏng và vàng. Lách mình nép trong đó có hơi nóng một chút, nhưng yên tĩnh và đủ sáng để đọc sách. Đây là chỗ ẩn náu ưa thích của tôi.

Hôm nay, tôi chui vào đây để đọc nốt mấy trang cuối của Forrest Gump. Không phải tôi thuộc kiểu các cô gái nội tâm hay sâu sắc chỉ thích đọc sách đâu, thậm chí có khi là ngược lại nữa cơ. Nhưng ngoài trời nắng quá, mà tôi lại thường uể oải như bị rút hết sức lực vào những ngày thế này.

Ánh sáng bị chặn lại, làm cái hốc nhỏ tối hẩn, như trời chuyển sang chiều. Có ai đó đang thò đầu ngó vào. Không ngại lên tôi cũng biết là Nhi. Sai lầm của tôi là đã từng kể cho Nhi về chốn này nên nó chẳng còn là bí mật nữa. Cậu ấy luôn biết tìm tôi ở đâu mỗi khi cần.

- Cậu đang che mắt ánh sáng của tôi đấy. Còn tôi thì cần đọc nốt.

Nhi không hề nhúc nhích. Giọng nói cậu ấy đột nhiên nhỏ bất thường, gần như là thì thầm.

- Có cái này muốn cho cậu xem.

- Cái gì?

Không trả lời, Nhi nói, giọng còn nhỏ hơn khiến tôi phải căng tai ra nghe. Và thậm chí, nó có gì đó như là tha thiết.

- Ra đây một tí đi, được không? Tớ cần cậu.

Tôi ngược nhìn Nhi, kiểu muốn hỏi cậu-nghiêm-túc-đấy-chứ và Nhi nhìn thẳng tôi không chớp, kiểu tớ-rất-nghiêm-túc.

Thế là tôi đành gấp cuốn sách lại. Trong hầu hết mọi trường hợp, Nhi lúc nào cũng là đứa dịu dàng hơn, nhẵn nhụi hơn và tốt tính hơn. Dĩ nhiên, với hai tính cách gần như đối lập như thế, tôi đa phần luôn là người ra quyết định hoặc giành phần thắng trong đa số các cuộc tranh luận. Nhưng trong vài trường hợp, sự kiên định và cứng đầu của Nhi hơn hẳn tôi. Ví dụ như trường hợp này. Hẳn là “cái này” mà cậu ấy muốn tôi xem rất quan trọng.

Hai đứa rảo bước ra khỏi thư viện. Lúc đi ngang qua cô thủ thư, cô ấy vừa định nói gì đó thì tôi đã nhanh tay đưa gáy sách về phía cô ấy, nói gọn.

- Sách này của em ạ!

Tất cả sách của thư viện đều có một mảnh giấy ghi số thứ tự dán ngay ở gáy sách, rất to, rõ và cực kỳ cẩn thận để không bị rách hay rơi. Cuốn Forrest Gump không có, dĩ nhiên nó là của tôi.

Cuối cùng, tôi đã biết “cái này” mà Nhi bắt tôi xem cho bằng được chính xác là... một thằng con trai. Hẳn đang chơi bóng chuyền trong sân cùng vài người khác, chỗ dành để học thể dục, nơi luôn coa một cái lưới giăng sẵn.

- Cái gì đây? (vì cậu ấy đã rủ tôi xem “cái này” nên tôi sẽ không dùng “ai đây” để hỏi đâu).

- Cậu thấy cậu ấy thế nào?

- Dùng một câu hỏi để trả lời một câu hỏi không phải là cách mà tớ trả lời đâu.

- Cậu thấy cậu ấy thế nào?

Một lần nữa, sự cứng đầu hiem hoi của Nhi đã thắng. Tôi đành nghiêm túc quan sát.

- Cũng cao, mặt mũi nhìn được, vận động khá, mỗi tội hơi gầy. Thế thì sao? Đừng nói với tớ là cậu thích cậu ấy?

Nhi gật đầu, má hơi hồng lên.

- Vậy thì liên quan gì đến tớ mà lôi tớ ra đây?

Cậu nói tiếp theo, dù đã đoán được, nhưng ta tôi vẫn ù đi.

- Cậu sẽ trở thành thần Cupid của tớ nhé!

Có ba thứ trên đời này, tôi khó có thể khước từ. Thứ nhất, bánh quy bơ hoặc bánh quy chocolate chip. Thứ hai, Kamenashi Kazuya, dù là đóng phim hay hát, thậm chí chỉ cần một cái ảnh nhỏ xiu cắt ra từ đâu đó cũng được nốt. Thứ ba, những lời năn nỉ, nhờ vả hết sức mũi lòng của cô bạn thân từ thuở lớp 6 đến giờ.

Vậy là dù biết thần Cupid là nam giới, và tôi là một cô gái, thì tôi cũng phải cố gắng trở thành ông thần trẻ con có cánh đó. Hay đúng hơn, cố gắng hoàn chỉnh công việc của ông ta, dù bản thân không có cái cung tên nào.

Trước hết, tôi phải có vài thông tin về tên đó đã. Qua dò hỏi băng quơ vài đứa bạn khác lớp, tôi biết cậu ta tên là Tuấn. Chỉ cần thế thôi là đủ cho bước tiếp theo rồi.

Ngay sau hôm biết tên, tôi canh lúc nào cậu ta xuống căng tin liền đi theo, mang kèm bút và sổ tay. Cậu ta đi cùng một tên khác, đeo kính, nên tôi tạm gọi là.... Bốn Mắt. Tôi đi thẳng đến chiếc bàn hai người đó đang ngồi xì xụp mì tôm trứng và nở nụ cười tươi nhất có thể.

- Chào Tuấn. Tớ là thành viên của CLB báo chí, tờ Con Quạ ra mỗi tháng một số chỉ có năm tờ mỏng dính đó. Tớ muốn phỏng vấn bạn cho chuyên mục Nhân vật tiêu điểm của số sau.

Tuấn ngạc nhiên nhìn tôi, rồi nhìn Bốn Mắt. Cậu bạn Bốn Mắt đẩy gọng kính lên, nhúm mày.

- Tớ là trưởng nhóm CLB đây, tớ có nhìn thấy bạn trong CLB bao giờ đâu. Mà tờ Con Quạ cũng đâu có chuyên mục Nhân vật tiêu điểm. Mà năm tờ cũng có phải là mỏng lắm đâu?

“Thông minh như mình mà cũng không lường được tình huống này”, tôi lẩm bẩm trong đầu. Trái đất tròn và bé hơn cả tưởng tượng. Nhưng tôi đâu dễ bị bắt thóp đến vậy.

- Thật ra, tớ định dùng bài viết này để tang phần thuyết phục khi xin gia nhập CLB, để gây ấn tượng với trưởng nhóm CLB, dĩ nhiên là cậu đây. Mà cậu nghĩ sao khi học sinh trường mình có nhiều bạn nổi bật đến thế mà không có chuyên mục Nhân vật tiêu điểm? Đó là một cơ hội tốt để mọi người hiểu rõ hơn về những người bạn trong trường đây, đúng không?

Bốn Mắt vẫn còn đang trở mắt nhìn thì tôi đã quay sang Tuấn.

- Cậu đồng ý giúp tớ chứ? Tớ rất muốn vào CLB.

Tuấn nhìn tôi một lúc, rồi nhún vai, mặc cho Bốn Mắt bảo: “Không cần phải có bài lên tờ Con Quạ mới được vào CLB đâu.”

- Ủ. Được thôi. Cậu muốn hỏi gì?

- Cho tớ email và tớ sẽ gửi câu hỏi cho cậu nhé!

Đó là cách mà tôi có được tất tần tật thông tin mà mình muốn biết về cậu ta. Tất cả. Và độ tin cậy thì miễn chê.

12. Chương 12

Nguyễn Anh Tuấn, cao 1m75, nhóm máu O, thích màu xanh dương, thích nơi nào có biển, thích bánh quy bơ. Bộ phim yêu thích là Before Sunrise nhưng diễn viên thích nhất là Jullia Roberts. Thích nghe nhạc cổ điển. Không có mẫu sẵn cho cô gái sẽ thích hay ấn tượng, nghĩa là thích thì là thích thôi.

Tôi gửi tất cả cho Nhi. Cô bạn vừa đọc vừa bình phẩm.

- Màu xanh dương đi với màu hồng là đẹp.

Màu hồng là màu yêu thích của Nhi.

- Tớ thích Hugh Grant và Jullia Roberts trong Notting Hill lắm. Họ rất là đẹp đôi.

Ý của Nhi là nếu Hugh và Jullia đẹp đôi thì cậu ấy và Tuấn cũng thế.

Đôi khi, sự liên tưởng của cậu ấy rất đáng sợ. Nó bay đến tận tinh cầu nào đó rất xa xôi và hầu như tôi chẳng thể nào hiểu được sự liên quan giữa chúng nằm ở đâu. Nhưng vì đã thân với nhau một thời gian dài nên tôi chẳng mấy khi ngạc nhiên vì điều này nữa, chỉ bình thản chấp nhận thôi.

Tôi đưa ra một lời khuyên đơn giản.

- Cậu nên bắt chuyện với cậu ấy đi.

- Tớ không dám. Cậu giúp tớ thân với cậu ấy hơn nhé, và kể tốt với cậu ấy về tớ giùm nữa.

Đó là lý do tôi vẫn chưa thể đọc xong những trang cuối của Forrest Gump và cặm cùi viết một bài chuyên mục “Những góc đáng yêu trường tớ” trong tờ Con Quạ để gia nhập CLB báo chí. Tôi không dùng bài phỏng vấn Tuấn được vì đơn giản là không thể. Tuấn chỉ là một nam sinh bình thường, không phải là mấy tên đẹp mã, thích được người ta tung hô, suốt ngày chụp ảnh trưng lên Facebook với vài thành tích văn nghệ. Lần gặp tiếp theo với Tuấn là tại CLB Báo chí. Cậu ấy cười, và khen bài tôi viết về cây bò cạp vàng trước cổng trường rất dễ thương, không tỏ ý giận gì về việc bài phỏng vấn mình không thấy xuất hiện. Tuấn không phải là thành viên CLB, nhưng cậu ta với Bốn Mắt là bạn thân nên hai người thường đi chung và cùng có mặt ở CLB.

Và tôi cũng kéo Nhi vào CLB. Thi thoảng, Nhi sẽ làm bánh hoặc nước chanh hoặc dưa gang dầm mang đến. Nhân thế, tôi nói thêm rằng cô bạn thân của tôi làm được cả bánh táo, kem việt quất và món bún bò ngon đến mức có thể làm người ta ngất lịm.

Mùa hè vẫn nắng chói chang. Đôi lúc đứng dựa lưng vào bức tường ngoài hành lang, trông ra cây bò cạp trước cổng trường, tự nhiên tôi nhắm mắt lại, lim dim như buồn ngủ. Và chỉ như sự tỉnh khi Nhi chạm nhẹ vào vai. Sau đó, hai đứa sẽ xuống CLB báo chí – thực ra nó chính là phòng máy vi tính được sử dụng vào những ngày không có tiết học. Dù quạt trần quay vù vù, nhưng không khí ở đây vẫn oi không khác chi cái góc nhỏ của tôi ở thư viện. Nhưng tôi có cảm giác ở đây mình vui hơn, không còn uể oải nữa. Vì có Nhi cùng những món ăn, có Bốn Mắt để chê bai những lỗi chính tả về dấu hỏi và dấu ngã vớ vẩn cậu ta hay mắc phải. Và có cả Tuấn nữa, dù ý nghĩa của việc cậu ấy ở đây là gì tôi cũng không rõ.

Hôm nay, tôi ghe CLB trước. Lúc đến đã thấy Tuấn ở đó rồi, đang nghe nhạc và đọc tờ Con Quay. Nhi và Bốn Mắt là cán bộ lớp nên giờ này phải họp ở văn phòng Đoàn. Tuấn ném cho tôi một túi giấy nhỏ, bên trong là một ít bánh quy bơ và bánh quy chocolate chip. Thấy món ăn ưa thích, tôi lấy ngay một cái, ăn ngon lành. Và tôi mở rộng miệng túi, đưa về phía Tuấn. Cậu ấy bảo tiện đi ngang qua một hiệu bánh thì mua mang lên ọi người. Hai đứa vừa ăn vừa đọc tờ Con Quay và cười khúc khích khi soi ra được lỗi chính tả ngớ ngẩn của Bốn Mắt.

Chỉ còn một cái bánh, tôi bẻ đôi, đưa cho Tuấn một nửa. Hơi ngần ngại một chút nhưng Tuấn cầm lấy nó. Vừa hay, Nhi và bốn mắt đến.

- Ôi, tớ đói quá, có bánh quy à?

Tiện tay, tôi cầm nửa cái bánh Quy đút cho Nhi ăn.

- Nè, ăn đi, ngon lắm đó.

Bốn mắt ngửi ngửi, rồi hỏi.

- Bánh quy ở đâu thế này?

Tuấn cũng cầm nửa cái bánh quy còn lại đưa cho Bốn Mắt và lơ đi. Khi thấy tôi đang nhìn, cậu ấy kín đáo đưa tay ra hiệu ‘suyt’. Và cười.

Tôi có cảm giác Nhi đã nhìn thấy. Nhưng tôi cũng không chắc nữa. Vì Nhi chẳng nói gì cả.

Sáng nay vừa dắt xe đạp ra khỏi bậc cửa, tôi đã thấy nó thủng lốp. Và phải để nó ở nhà, nhờ bố mẹ cho quá giang đến trường đợi. Trưa tan học, tôi đứng đợi xe buýt. Nhi đã về trước. Cơ quan của mẹ có cô bạn ở gần đây nên buổi trưa bác thường ghé đón con gái về. Trời nắng chang chang, làm mọi thứ như sáng lóa lên, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy chói mắt. Đây là giờ mà học sinh, sinh viên đồng loạt ta học nên xe buýt nào cũng đông. Nghĩ đến cảnh bị chen bẹp ruột trên đó, tôi cảm thấy mệt hết muốn ăn cơm. Chờ lâu đâm chán, tôi cúi xuống, di di mũi giày, vẽ linh tinh như con nít nghịch cát. Và tôi lại thấy mắt mình lim dim như muốn ngủ.

- Tin tin. Tin tin.

Ai đó giả làm tiếng còi xe. Tôi ngẩng đầu lên, là Tuấn. Trên tay cậu ấy là một chùm hoa bò cạp vàng. Cậu ấy vẫy mấy ngón tay chào tôi, trông ngộ nghĩnh, và trẻ con.

- Cần đi quá giang không?

- Có tiện đường không?

- Nhà cậu ở đâu?

Tôi nói tên đường mà mình ở, Tuấn gật đầu bảo, nhà tớ trên đường ngang qua. “Cậu may nhé”, Tuấn nháy mắt. Tôi không nghĩ ngợi nhiều nữa, leo lên yên sau, ngồi ngay ngắn.

- Tính rẽ cho tớ nhé.

- Ừ.

Tuấn đưa cho tôi chùm hoa bò cạp vàng.

- Cầm giữ với. Tổ không có giỏ xe, vướng víu quá.

Tôi cầm lấy, tự hỏi vướng víu thế thì cậu ấy hái làm gì. Hoa bò cạp vàng và những cơn mưa là hai thứ đáng yêu nhất của mùa hè, đáng yêu như lời tỏ tình của ai đó ột ai đó khác. Tôi đã ghi thế ở trong bài viết chuyên mục “những góc đáng yêu trường tớ”. Ngồi sau lưng Tuấn một lúc, tôi than thở.

- Trời nóng gì đâu ấy.

- Ủ, sao biết được, Trái Đất ngày càng nóng lên mà.

- Ha ha, nghe cậu nói kìa, y như là phim tài liệu ấy.

Tuấn nghiêm giọng, như tiếng của một người đọc lời bình phim, vừa khàn khàn vừa đục đục.

- Tôi cá là bằng ở Bắc Cực đã ta gần hết rồi và thế là Doraemon lẫn Nobita không thể làm đá bào xi rô gì được nữa.

Tôi cười đến mức suýt té, phải bám vào lưng cậu ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra cậu ấy có một cái lưng to như thế. Rất vững chãi và ấm áp.

Gần đến nhà, tôi nằng nặc đòi xuống ở đầu đường và sẽ đi bộ vào. Tuấn chịu thua. Trước khi chào tạm biệt, Tuấn nói nhanh.

- Thật ra tớ hái chum hoa đó là để tặng Phương Giao, nên cứ giữ nó đi nhé. Bye bye!

Tuấn vẫy vẫy mấy ngón tay rồi nhấn pê đan. Có cảm giác cậu ấy đi rất nhanh. Còn tôi thì đứng im như tượng trong vài giây, vì bất ngờ, cho đến khi nắng rọi rát cả da mới cảm chum hoa vàng rực ấy chạy về nhà.

Sau này tôi mới biết, nhà của Tuấn ngược đường nhà mình khá xa.

Thành thật mà nói, tôi đã lỡ mờ đoán rs chuyện gì đó không giống như dự tính ban đầu. Từ Tuấn, và cả từ chính tôi. Từ những lần Tuấn mua bánh quy cho tôi ăn. Hay việc cậu ấy dành nhiều thời gian để nói chuyện với tôi. Hay việc tôi một tối nọ muốn nghe thử bài hát mà cậu ấy yêu thích. Cũng như một hôm khác, tôi đột nhiên đứng ngăn ngơ nhìn cây bò cạp vàng bắt đầu thura dần những chùm hoa rồi tự dung tiếc ngăn ngơ. Chùm hoa hôm nọ tôi vẫn giữ trong ngăn bàn, dù nó đã khô đi. Một ngày qua nhà tôi chơi, Nhi cũng đã nhìn thấy chùm hoa ấy.

Tôi là thần Cupid. Nhiệm vụ của Cupid là bắn tên cho người khác chứ không phải tự cầm mũi tên đâm vào tim mình.

Và thế là tôi lại chui vào góc nhỏ của riêng mình, mang sách từ nhà đi để đọc và mỗi lần ra lại đưa gáy sách cho cô thủ thư kiểm tra. Để chờ đợi hoặc là trốn tránh một điều gì đó, tôi cũng không chắc, chỉ biết đó là việc duy nhất tôi có thể nghĩ đến. Mùa hè vẫn chậm chậm trôi bên ngoài cửa sổ. Thi thoảng, tôi vẫn ghé CLB Báo chí để không ai nghi ngờ. Tôi giải thích lý do không đến thường xuyên được nữa vì có nhiều thứ phải đọc quá.

Trời mưa, nhưng trong cái góc nhỏ, không khí không dụi đi bao nhiêu. Tôi đang đọc Yotsuba. Việc đọc bị gián đoạn khi cái hốc nhỏ đột ngột tối sầm lại. Nhi đến.

- Nè, đừng ở trong này nữa, ra ngắm mưa với tớ đi, đẹp lắm. Tớ cũng có chuyện này muốn kể.

- Gì thế?

- Tớ tìm thấy bạch mã hoàng tử của mình rồi.

Nhi cười, ra vẻ bí mật. Cô bạn mở ví, lấy ra tấm ảnh của Kamenashi Kazuya được cắt từ đâu đó.

- Thế...Tuấn thì sao?

Nhi nhún vai.

Tớ nhận ra đó chỉ là cảm nắng thoáng qua thôi. Khi ở xa thì tưởng tượng đủ thứ, nhưng khi ở gần rồi thì lại không cảm thấy gì đặc biệt nữa.

Tôi và Nhi đã chơi thân với nhau từ năm lớp 6. Dĩ nhiên, tôi nói dối lúc nào cũng giỏi hơn. Tôi biết có điều gì đó Nhi không nói thật, nhưng cũng biết cô bạn sẽ không nói ra nếu hỏi. Vậy nên, tôi cũng im lặng. Có những điều giữa hai cô bạn gái thân thiết chẳng cần nói một lời nhưng hiểu cả. Như cảm giác dịu dàng khiến tôi muốn khóc khi Nhi nắm lấy tay và kéo ra khỏi thư viện, và hai đứa đứng ngoài hành lang ngắm mưa xối ướt cây bò cạp vàng. Màu hoa vẫn rực rỡ trong mưa.

Một ngày, vẫn là ngày mùa hè chưa vội đi. Tôi dắt xe ra trước cổng trường đứng đợi. Cứ nhìn người này đến người kia đi qua, cuối cùng cũng nhìn thấy người mà mình đợi. Một người cũng cao, mặt mũi cũng được nhưng hơi gầy. Khi người đó nhìn, tôi không nói một lời. Chỉ cười và cầm một chùm hoa bò cạp vàng rực rỡ còn sót từ cái cây trước cổng trường đưa về phía đó.

Hoa bò cạp vàng và những cơn mưa là hai thứ đáng yêu nhất của mùa hè, đáng yêu như lời tỏ tình của ai đó ột ai đó khác.

13. Chương 13: Lưng Chùng Dốc

Đường về nhà đi qua một con dốc. Đến lưng chùng dốc, tôi sẽ rẽ vào nhà mình. Còn Khoa, cậu ấy sẽ đạp xe đến tận đỉnh dốc rồi mất hút. Rất nhiều lần tôi muốn chạy thật nhanh lên đỉnh dốc để nhìn thấy cái áo màu xám ghi quen thuộc xa dần trên con đường trước mặt. Nhưng tôi chưa bao giờ làm thế. Tôi chỉ luôn dừng lại ở lưng chừng dốc.

Bố tôi chuyển công tác nên cả nhà cùng teo ông lên Đà Lạt. Chỉ mới vào cấp ba chưa đầy một tháng nên tôi không quen lắm lắm những người bạn và kỷ niệm cũng chẳng nhiều nhận gì. Bố lo con gái sống thành phố quen rồi sẽ cảm thấy buồn chán khi ở đây, một thành phố kém nhộn nhịp hơn hẳn. Nhưng tôi đã thật sự thích thành phố núi xinh đẹp này ngay khi vừa đặt chân đến. Những hàng thông xanh mát rượi. Những ngôi nhà với kiến trúc tây, ta trộn lẫn. Không khí mát lành, trong trẻo. Hoa trồng ở khắp mọi nơi, tú cầu, cúc, hồng đại phủ kín mái nhà gỗ, hoa păng-xê dập dờn như cánh bướm... Có những lần dạo phố, bước đi giữa hai dãy nhà mà cứ ngỡ mình đang lợt thỏm giữa lòng một thành phố nào đó của châu Âu.

Thêm một điều kiện nữa khiến tôi thích nơi này, là vì cậu bạn học chung lớp. Khoa ngồi cạnh tôi. Điều mà tôi ấn tượng đầu tiên về cậu ấy là nụ cười hiền và dịu dàng như nơi tôi vừa chuyển đến. Nó khiến người khác cảm thấy an tâm.

Khoa thân thiện và tốt bụng. Những ngày đầu chuyển đến, cậu ấy lúc nào cũng cố gắng hết sức để tôi không cảm thấy lạc lõng và nhanh chóng hòa nhập vào môi trường mới. Mặc dù đối với tôi, hòa nhập là một chuyện đơn giản, nhưng sự cố gắng ngổ ngàng của cậu ấy dễ thương quá nên tôi cũng giả vờ như là khó hòa nhập và cần sự giúp đỡ. Lúc nào tôi cần đi căng tin, thư viện... Khoa cũng đi cùng vì sợ tôi lạc đường. Mới đầu vì thú vị, tôi cứ nhờ Khoa vài việc như mượn vở, giảng bài. Dần dần, tôi vẫn tiếp tục làm thế, để giữ cho cậu ấy thuộc về riêng mình, dù chỉ trong một khoảnh khắc nào đó.

Tôi trân trọng những khoảnh khắc bên cạnh Khoa. Dù đó chỉ là những lúc cậu ấy chăm chú nghe tôi nói về một bộ phim ưa thích. Dù chỉ nhìn thấy cậu ấy xoa bảng hay đưa tay vò tóc rồi mỗi khi khó nghĩ. Hay cậu ấy ném ột viên kẹo lúc từ căng tin về... Tất cả những điều bé nhỏ đó làm tôi cảm thấy đã quá đủ ột ngày. Những kỷ niệm vụn vặt đó như vô số hạt nắng đọng trên tán cây phượng tím ngoài cửa sổ. Lấp lánh, đẹp, ấm áp và mong manh. Đường như chỉ cần một cái chạm nhẹ, tất cả sẽ vỡ.

Chưa bao giờ tôi nghĩ đến việc nói cho Khoa biết tình cảm của mình. Một phần vì tôi sợ nếu nói ra mà cậu ấy từ chối thì tình bạn của hai đứa không được như trước. Một phần vì tôi nghĩ, thời điểm để nói ra vẫn chưa đến. Nhưng bây giờ đây, tôi đang đứng trước ngã tư đường, nói hay không nói, đi hay không đi. Tôi sẽ phải quyết định.

Vài hôm trước, cả lớp tôi cùng đi lao động, dọn sạch những bụi cỏ rậm gần thư viện và quét sân. Khoa và tôi mang nước và ly cho cả bọn đang rên rỉ vì khát. Khi đi ngang qua khu vực lao động của lớp 12A11, Khoa dừng lại một chút. Tôi nhìn theo mắt cậu ấy và nhận ra cậu ấy đang nhìn Ly, lớp trưởng 12A11. Ánh mắt cậu ấy làm tôi lo lắng mơ hồ rằng những khoảnh khắc cậu ấy thuộc về riêng tôi sẽ biến mất. Tôi biết án mắt ấy chứa đựng điều gì. Vì tôi đã từng nhìn Khoa bằng ánh mắt hệt như vậy.

Bố tôi lại chuyển công tác. Ông nói nếu muốn, tôi có thể về thành phố Hồ Chí Minh cùng bố mẹ. Hoặc không thì tôi có thể học hết cấp ba ở đây và sống cùng người dì không lấy chồng.

Cuối tuần, tôi rủ Khoa cùng đi mua quà sinh nhật cho bố. Thực ra thì hai tháng nữa mới đến sinh nhật bố. Lần này tôi mượn cớ để làm một phép thử cho chính mình. Nếu hôm nay tôi nói, cậu ấy không chấp nhận thì tôi sẽ lại chuyển trường. Dù theo lựa chọn nào, tôi cũng vẫn muốn nói cho cậu ấy biết tôi nghĩ gì về cậu ấy.

Đà Lạt vẫn hệt như ngày đầu tôi đến đây. Đẹp dịu dàng. Khoa gửi xe rồi chúng tôi thong thả đi dạo quanh khu chợ. Tôi nhớ vào mỗi sáng, ở đây thường có những chiếc xe đạp rao bán những bó hồng, cắm chướng to với ra thật rẻ, cả những quả dâu tây đỏ mọng, tươi rói cho khách du lịch. Bây giờ là buổi chiều, không khí nhộn nhịp ấy vắng hẳn.

- Cậu định mua gì?

- Tôi cũng chưa biết. Có thể là một cái áo, một cái mũ... Tụi mình đi một vòng rồi hãy quyết định. Nhân tiện tớ muốn đi chơi luôn, xả stress ấy mà. Cậu đi cùng tớ đến cuối ngày được chứ?

Khoa cười. Nụ cười hệt như cái ngẫu nhiên trong trời của một ngày đã lâu.

- Dĩ nhiên. Hôm nay tớ là của cậu mà.

Tôi mỉm cười đáp lại. Nhưng trong đầu, suy nghĩ mông lung nhiều thứ và góp nhặt từng chút một lòng can đảm để hy vọng đủ sức nói với Khoa ba từ quan trọng kia. Tôi cũng đang sợ một điều gì mơ hồ lắm.

Hai đứa cuối cùng cũng mua được một chiếc áo sơ mi, một chiếc khăn len quàng cổ màu tím hồng cho tôi, một chiếc màu xanh dương cho Khoa. Rất có thể, nếu chuyển về thành phố Hồ Chí Minh, tôi sẽ chẳng bao giờ dùng đến nó nhưng tôi mua vì muốn lưu giữ thêm kỷ niệm về nơi này.

Khoảng năm giờ chiều, trời mưa nhẹ, chỉ đủ phủ một lớp bụi lên tóc. Nhưng trời lạnh hơn. Chúng tôi rời khu chợ và đi dạo dọc hồ Xuân Hương. Khoa mua hai củ khoai nướng nóng hổi, thơm phức. Hơi ẩm quần lấy bàn tay nhè nhẹ. Vị khoai ngọt bùi. Có một vài đôi đi trên phố. Tôi liếc trộm Khoa, thấy cả hai cũng giống một đôi. Ý nghĩ ấy khiến tôi mỉm cười. Nếu Khoa hỏi sao má tôi ửng hồng, chắc tôi phải đổ lỗi cho trời lạnh mất.

Trên đường về, cả hai rẽ qua một cửa hàng lưu niệm xinh xắn. Trong lúc tôi mải mê xem những chiếc vòng tay hoa tai xinh xinh, Khoa chọn mua một vòng tay có hình nhánh cỏ xa trục thảo bốn cánh. Chẳng hiểu sao, tôi có linh cảm Khoa không mua nó ỉn. Vì từ trước đến giờ tôi không tin vào sự may mắn của xa trục thảo. Không dung tôi lại nhớ đến ánh mắt của Khoa hôm lao động.

- Cậu mua cho Ly à?

Khoa nhìn tôi, ngạc nhiên, như muốn hỏi sao cậu lại biết.

- Ủ...

- Cậu... - Tôi háng giọng, cổ không lắp bắp. - Cậu thích Ly à?

Khoa thoáng chút ngập ngừng, đưa tay lên vò tóc khiến chúng hơi rối, nhưng cũng trả lời. Đáp án tôi chẳng bao giờ muốn nghe.

- Ủ. Tớ chỉ nói cho cậu biết thôi, vì cậu là bạn thân của tớ. Đừng nói cho ai nữa đó, tớ ngại bị trêu lắm.

Thế đấy, mình chỉ là bạn thân của cậu ấy thôi, tôi nghĩ.

- Cậu có nghĩ Ly thích cái vòng này không?

- Dĩ nhiên rồi. - Tôi gật đầu, và cố mỉm cười.

Suốt quãng đường về, tôi không nói gì. Trời vẫn mưa, nhưng chẳng đủ ướt tóc nên tôi không thể dùng nó ngụy trang cho nước mắt. Nên tôi không khóc. Hụt hẫng. Giá mà tôi đừng hỏi. Mà không hỏi thì sao? Sự thật, Khoa vẫn thích Ly và tôi chỉ là một người bạn thân. Giữ niềm hy vọng mong manh không thể trở thành sự thật thì ích gì. Thà dứt khoát lại hay hơn.

Tôi chạm nhẹ vào lưng Khoa, nhẹ đến nỗi cậu ấy không nhận thấy. Chỉ hôm nay, cậu ấy là của riêng tôi.

Trái với quyết định ban đầu, tôi không nói gì với Khoa cả. Cậu ấy không cần phải biết tình cảm của tôi. Cứ như thế này, tôi sẽ mãi luôn có cậu ấy là bạn. Tôi chẳng nghĩ đến nỗi bước qua ranh giới của tình bạn để rồi chẳng còn lại gì. Và tôi quyết định ở lại học cho xong cấp ba. Tôi vẫn không muốn không gặp lại Khoa nữa.

Chúng tôi chia tay nhau ở lưng chừng dốc. Như mọi lần, tôi đứng lại, còn Khoa đạp xe đến đỉnh dốc rồi mất hút. Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng tôi mơ về Khoa hơn một người bạn. Ngày mai, tôi sẽ đối diện cậu ấy, với tư cách là một người bạn thân. Chỉ như thế mà thôi. Còn tình cảm này, tôi sẽ chôn vùi nó vì đó là điều đẹp nhất của một thời chẳng bao giờ trải qua lần thứ hai trong đời. Tôi không ân hận vì đã từng thích Khoa.

Tôi chạy thật nhanh lên đỉnh dốc. Vẫn còn kịp nhìn thấy màu áo xám ghi và cái khăn quàng cổ xanh dương xa dần ở con đường phía trước trong màu hoàng hôn xám ngắt. Tôi đưa tay chào tạm biệt mỗi tình đầu trong trẻo của mình dấu biết rằng cậu ấy không nhìn thấy, không đáp lại và nhận ra mắt mình nhòe nhoẹt nước.

14. Chương 14: Một Mùa Hè Đi Và Lớn Lên

Nhi hé mắt, thấy ngoài kia nắng vẫn còn chói chang, vàng rộm, giòn tan. Lôi điện thoại ra xem giờ. Đồng hồ còn mười phút nữa là tròn ba giờ chiều. Vậy là Nhi đã ngủ được khoảng hai tiếng. Nhạc vẫn dồn dập bên tai, Pocketful of sunshine, vì từ lúc leo lên võng nằm tới giờ Nhi không tắt iPod.

Tự dung Nhi thấy mình lệch pha. Nó đang nằm ngủ trưa trên một chiếc võng, dưới một vườn dừa xanh mát mắt. Chênh vè bên trái một chút, ở góc vườn là chuồng bò nhỏ chứa được hai con, nhưng giờ trống trơn. Mọc cạnh đó là một cây điều còi cọc do không chăm bón gì nhưng vẫn đỏ lấm tấm quả. Có điều quả của nó chắc phải biết, Nhi đã thử rồi. Ngoài kia một chút, thoát khỏi vườn dừa chừng hai mét là một bãi cỏ rộng mênh mông chảy nắng xơ xác, ra rả tiếng côn trùng. Xa nữa là rặng núi có con đường đèo, lấm dốc, ngoằn ngoèo đã đưa Nhi đến đây. Mọi thứ gần như yên tĩnh, chậm rãi và chần ngập một mùi Nhi gọi là dân dã.

Trong một khung cảnh như thế, Nhi lại đang nằm trên võng nghe một playlist thập cẩm đủ cả nhạc Âu Mỹ, Hàn, Nhật, và vài bài của Noo Phước Thịnh. Đa số bản nào cũng xập xình. Lẽ ra Nhi phải nghe bài nào đó giống như mẹ hay nghe. Những bài mà có rau càng cua mọc bờ thềm xưa, rau đắng mọc xau hè... hay bất cứ thứ gì giống thế. Nhưng sự thật là Nhi chưa bao giờ có bài nào như thế trong playlist.

Nghỉ hè, lịch trình của Nhi đơn giản là ngủ đến tận mười một giờ trưa vì thức khuya, buổi sáng và buổi trưa gộp lại ăn luôn một lần, sau đó đọc sách hoặc lang thang Facebook đến giờ cơm chiều, tối luyện phim đến khi nào mắt mỏi lại ngủ. Ngoài ra, Nhi cũng phụ mẹ rửa bát, xếp gọn áo quần và vài ngày lau nhà một lần. Kỳ nghỉ hè nhàn rồi đó kéo dài hơn một tuần thì mẹ tổng cổ Nhi về quê ngoại để bớt mèo lười đi.

Nhưng sự thật là ở đây Nhi còn mèo lười hơn. Phần lớn thời gian, Nhi cũng chỉ để ngủ thôi. Buổi tối không có laptop và tivi nên Nhi đi ngủ sớm thật. Nhưng ban ngày trời nắng chang chang, rát cả mặt nên Nhi lúc nào cũng trốn ở vườn dừa sau nhà đọc sách. May là lúc đi Nhi đã mang theo hai vali mà một cái chứa toàn sách và manga. Nằm đọc một lúc, gió thổi hiu hiu, thêm bản giao hưởng của bầy côn trùng là Nhi ngủ. Cảnh vật thì sau ba ngày ngó nghiêng cũng không còn gì để tò mò. Đây là một bán đảo được gọi là Bình Tiên. Trước mắt là biển, sau lưng là núi, giữa là khoảng chục hộ dân sinh sống. Bán đảo nhỏ, đi một vòng đã hết. Ngoài biển, cát, hoa dừa cạn mọc lan tràn, hàng dương chắn gió thì cũng không còn gì đặc biệt.

Vốn Nhi định ngoan ngoãn ở đây một tuần thì xin mẹ về nên cũng không tha thiết lắm với mọi thứ xung quanh. Cứ thông thả đọc hết cái này đến cái khác.

Đúng một tuần, gọi ẹ, nhưng Nhi chỉ nhận được một chỉ thị ngắn gọn ngay khi chưa kịp nói gì: “Chưa được về đâu”. Cứ như mẹ biết trước Nhi định hỏi cái gì.

- Thế thì khi nào ạ?

- Tới lúc đó con sẽ biết.

Nhi có cảm giác mình nhìn thấy nụ cười mơ hồ của mẹ.

Dì Dương có mỗi một thằng con trai tên Phúc. Bây giờ nghỉ hè rồi nên buổi sáng nó ở nhà nấu cơm, quét tước vườn tược, làm mấy việc vặt vãnh. Bố mẹ lên rẫy, chiều về chuẩn bị cơm tối. Buổi trưa, Phúc dắt hai con bò đi ăn cỏ ngoài bãi. Có hôm nó đi xa. Có hôm nó chỉ đóng cọc hai con bò ngay bìa vườn dừa, Nhi nằm đọc sách cũng có thể trông. Mấy ngày đầu, thằng nhóc sợ Nhi ở nhà một mình buồn nên nhờ một bạn dắt đi giùm. Nhưng thấy Nhi tự xoay sở được với sách và iPod nên nó vẫn giữ nguyên nhịp sinh hoạt. Buổi tối, hai chị em hay thủ thỉ chuyện trò với nhau.

Tiếng là con gái thành phố về quê nghỉ hè nên Nhi trở thành tâm điểm của cả làng. Làng nhỏ nên sự xuất hiện của một người lạ cũng làm mọi thứ xôn xao. Ai có việc ghé ngang nhà dì dương hay nghĩa nó một cái tò mò, hỏi han mấy câu xem là con nhà ai, bố mẹ có khỏe không. Còn lũ bạn của Phúc xem iPod, quần áo Nhi mặc, và mấy cuốn sách nó mang theo là sản phẩm đến từ một thế giới nào đó lạ lẫm lắm. Chúng nó hay ngồi xung quanh Nhi, đặt một lo lổc câu hỏi. Thằng Phúc được dịp vênh mặt, những lúc đó hay ngồi cạnh Nhi phụ họa mấy câu trả lời.

Một buổi chiều, thằng Phúc về sớm hơn mọi hôm. Sau khi cho lũ bò uống nước và lừa chúng vào chuồng, nó quay sang hỏi.

- Chị Nhi hôm nay ở nhà có buồn không?

- Cũng tạm.

- Hôm nay chị Nhi có muốn ra biển chơi không?

Ngẫm nghĩ một thoáng, Nhi đặt thẻ sách đánh dấu trang đang đọc.

- Ừ thì đi.

Từ nhà dì dương ngược lại phía rặng núi, cứ thế đi thẳng khoảng năm phút đi bộ sẽ leo lên những cồn cát nhỏ trông dương chán gió và cát. Ngày trước, ở đây trồng toàn nhãn rừng, Phúc bảo thế.

Chiều nào Phúc cũng chạy ù ra biển với lũ bạn. Nhi hôm nào thích thì đi, không thì thôi. Phần lớn thì ở Nha Trang Nhi cũng vẫy vùng ở biển mãi rồi. Phần thì Phúc tắm xong về, người ướt nhẹp, cát dính vào đế dép nặng trĩu, lết về nhà mới cả chân nên Nhi lười.

Biển ở đây xanh ngắt, mênh mông, cát trắng mịn chạy dài, đẹp không thua gì Nha Trang. Nhưng thú vị nhất là nó còn nguyên vẻ hoang sơ, chưa bị bàn tay du lịch can thiệp vào. Không đông đúc. Chẳng ồn ào. Cứ như biển là của riêng Nhi vậy. Nước biển mát rượi, trong vắt, có thể soi thấy đáy. Nếu dung tay mò dưới lớp cát ven bờ, có thể moi lên những con sò nhỏ màu trắng, lớp vỏ ngoài bóng mịn, xinh xắn. Lần nà nghịch nước, Nhi cũng mò được khoảng chục em sò nằm ngoan ngoãn trong túi quần. Để rồi khi về lại ném trả chúng cho biển.

Phúc thắc mắc.

- Sao chị Nhi không mang về?

- Để làm gì? Có nhiều đó thì nấu nướng thế nào. Mà chị ghét ăn sò. Thích bắt vậy thôi.

Hôm đó, hoàng hôn tím sẫm. Cả màu trời, màu mây đều tím với chút vệt sáng màu cam đỏ viền ngoài.

15. Chương 15

Một buổi chiều khác, Phúc dắt hai chú bò về chuồng, có hai đứa bạn theo sau. Bảo vớ cây chổi dựng cạnh lu nước, quét sơ, gom một mớ to lá điều khô. Tiến đồ từng cái bọc mang theo mấy củ khoai to và hì hụi nhóm lửa.

Nhi bật dậy khỏi vồng.

- Mấy đứa lười khoai hả?

- Dạ. Chị Nhi lại ăn nè.

Được một lúc, khi đồng ;á cây cháy hết, Phúc dùng một que củi khơi lớp tro, để lộ ra mấy củ khoai tròn ửng cháy xém. Nó cẩn thận bóc tách lớp vỏ một củ khoai rồi đưa cho Nhi.

- Ở thành phố chị Nhi có ăn khoai lười không?

- Có chứ. Người ta bán trên các xe đẩy ấy. Có cả ngô nữa.

Bảo nhanh nhẩu.

- Chị Nhi thích ăn ngô thì mai tui em bẻ ch nhé.

- Không thích lắm. – Nhi lắc đầu kiêu cách. dừng lại một chút ngẫm nghĩ. – Nhưng mà ăn một ít thì cũng được.

Rồi tự dwnh Nhi cười vì cái sự ‘ra vẻ’ của mình. Ba đứa nhóc chẳng hiểu gì cũng nhần nhở cười theo.

Hai đứa nhóc, Bảo và Tiến, còn mang cho Nhi một chùm quả đen, rất nhiều quả chi chít bé như móng tay út được bao bọc một lớp lông tơ mịn bên ngoài. Chúng bảo đấy là nhãn dê. Vị hơi chát. Nhưng ăn cũng thú vị.

Kể ra từ khi ở đây, Nhi được nếm thử nhiều thứ Nhi chưa từng ăn bao giờ hoặc những thứ ăn mãi rồi lại hóa lạ lẫm. Những bắp ngô bẻ tại rẫy còn phảng phất một thứ mùi dịu nhẹ nồng ấm như là mùi nắng. Dựng về nhà mang theo một con mực nang to tướng, xe ướp gừng với gi vị rồi nướng ngay trên than hồng. Thịt của nó thơm lừng mà ngọt lịm. Dì nấu một nồi cháo sò nóng hổi, xì xụp trong cơn mưa dầm dề của một ngày nọ. Có hôm Nhi đội mũ vành to, đeo khẩu trang kín mít, theo Phúc dắt bò đi ăn cỏ. Lũ nhóc thường dắt bò lên gần mấy đám rẫy, đóng cọc cho chúng gặm cỏ rồi chui dưới những bóng cây trốn nắng. Chúng đãi Nhi một quả mít nhỏ hái trộm từ một vườn nào đó, một mũ sim tím và mấy con chuột đồng nướng.

Mấy hôm hứng chí, Nhi bảo Phúc kêu hết lũ nhóc hàng xóm sang. Nhi mang truyện Doraemon có trong va li ra chia đều ấy đứa. Riêng bé gái duy nhất trong đám ấy, Nhi tặng thêm một con gấu bông xám nhỏ. Nhi đã ‘tuyệt vọng’ mang nó theo cho có bầu có bạn khi nghĩ đến viễn cảnh bị ‘giam lỏng’ ở đây, nhưng giờ thì chẳng cần đến nữa. Teddy sẽ trở thành niềm vui hữu ích hơn ở một nơi khác.

Một buổi chiều trời mát dịu, có vẻ như chốc nữa sẽ có một cơn mưa to đổ xuống, Nhi với Phúc đi mua ít đồ lặt vặt ở tiệm tạp hóa duy nhất trong làng. Lúc về, Phúc chỉ cho Nhi trường mà nó đang học. Nhi hơi sốc. Nơi gọi là trường chỉ vón vẹn một khoảng đất nhỏ với một phòng to hơn lớp học thông thường một chút. Không bảng tên, không cổng, không căng tin. Chỉ có cây phượng già đỏ rực hoa và rụng lá tả xuống sân làm cho nơi đây có dáng vẻ của một ngôi trường. Phúc cũng giới thiệu cô giáo của nó ở nhà gần đó, đang cặm cuội băm rau cho lợn. Nhìn thấy Nhi và Phúc, cô nở nụ cười hiền.

Trên đoạn đường về, Phúc kể sơ về lớp học của nó. Một lớp học chưa được chục đứa và không phải ai cũng học chương trình như nhau. Lớp 2, lớp 3, lớp 4... học chung một lớp như thế.

Chiều buông, trời mưa to. Những hạt nước to vỡ đều đặn trên mái. Phía trước trắng xóa những sợi ngắn sợi dài. Nhi và Phúc ngồi trước hiên, cùng đọc mấy cuốn Doraemon. Đột ngột, Nhi hỏi.

- Tò mò tí thôi nhé, em học hết lớp 5 rồi đúng không?

- Dạ.

- Em có biết tính diện tích hình vuông không, chữ nhật, tam giác và hình tròn không?

Thằng bé hơi ngĩ ngợi, chả hiểu bà chị định hỏi gì.

- Có chứ ạ.

- Thế còn tích phân, đạo hàm?

- Bây giờ thì mặt thằng bé nghệt ra.

- Đó là cái gì ạ?

- À, em chưa học tới. Chị đây cũng phải hết hè này lên cấp ba mới biết nó là cái quái gì. – Nhi gật gù, lẩm bẩm.

Phúc nhìn bà chị họ thành phố của nó một cách khó hiểu, rồi quay lại với con mèo máy bị nhầm mãi là con chồn. Một lúc sau, nó lại bị làm phiền.

- Em viết chính tả không bị sai đấy chứ?

- Có... một chút.

Chiều mưa, nhưng tối đó trời lại trong vắt. Mặt trăng tròn sáng rõ, hơi khuyết một chút nhưng báo hiệu đêm mai sẽ tròn vành vạnh. Ánh trăng dịu dàng, mờ ảo phủ lên mọi thứ một lớp mỏng sáng sủa đẹp tuyệt vời. Cúp điện, trời nóng và tối nên hai chị em mắc mùng ngoài hiên trước ngủ át. Đêm yên tĩnh, Nhi nghe thấy cả tiếng sóng ở đâu đó vọng lại. Phúc thiu thiu. Trong cơn tỉnh táo còn sót lại, nó háo hức kể về dự định tối mai sẽ cho Nhi ra biển bắt còng. Con còng có dáng hình như con cua, nhưng nhỏ hơn nhiều và những cái càng của nó chạy rất nhanh. Phúc say sưa truyền thụ tuyệt chiêu để giúp Nhi bắt được nhiều còng, như là “chị nhớ rọi thẳng đèn pin vô mặt tụi nó nha”, “đừng để nó chạy về phía biển, nó mà gặp sóng là tiêu” ... Nhi ậm ừ, không chú tâm lắm. Nó đang nghĩ đến chuyện khác. Chuyện chiều nay trước giờ cơm chiều, nó gọi điện thoại ẹ và nghe mẹ kể chuyện. Về tuổi thơ của mẹ vất vả, không học đến nơi đến chốn. Về những vất vả, khó nhọc gây dựng mọi thứ từ hai bàn tay trắng, xa quê, mong con gái lớn lên học hết chữ trên đời. Và một nguyện vọng nhỏ mà lúc Nhi đề cập với mẹ, nó cảm giác nhìn thấy mẹ cười mơ hồ.

- Phúc nè, hết hè này em bảo dì làm thủ tục cho em lên học trường chung với em trai chị đi. Rồi em ở nhà chị luôn. Chị sẽ kèm cho em học, cuối tuần cho hai đứa đi công viên ăn kem, xem phim hoạt hình. Chị sẽ không dừ với mấy đứa nếu mấy đứa không tự tiện lục lọi đồ đạc của chị và gọi chị là “bà chằn”, như thằng nguyên ở nhà đó, nát đít đấy. Rồi mỗi hè em sẽ được về nhà, chị cũng sẽ theo em về chơi. Ý kiến thấy được không?

Bên cạnh, thằng Phúc đáp lời bằng tiếng ngáy đều đều. Nhi mỉm cười. Rồi nhắm mắt ngủ, chờ một giấc mơ đẹp đến.

16. Chương 16: Mùa Tuyết Tan

Trời mưa tầm tã suốt mấy ngày liền. Bó gối trong nhà mãi cũng chồn chân, tôi cứ ngồi ở cửa sổ nhìn ra ngoài, mong cho trời hửng nắng để chạy ra ngoài chơi cùng lũ bạn. Huy sẽ thả con diều làm từ những mảnh diendan giấy học trò đơn giản và điều khiển nó bay cao nhất có thể. Tôi và thảo sẽ chạy theo sau. Thảo lúc nào cũng muốn tự cầm diều để làm nó bay lên nhưng chưa bao giờ thành công. Còn tôi chỉ mề mẩn nhìn con diều như mỗi lúc càng gần bầu trời hơn. Bầu trời xanh ngắt như trải rộng mệnh mang. Nhưng khi mưa dứt, nắng lên, tôi chẳng còn thiết tha gì nữa.

Con đường trước nhà đã lầy lội. Nước đọng thành vũng to, vũng nhỏ. Lốp đất còn lại thì nhão nhoẹt, trơn như bôi mỡ, dính vào đế dép nặng trĩu. Đi không cẩn thận rất dễ trượt chân ngã. Nắng lên được hơn nửa ngày thì chúng khô cứng lại. Mặt đường gồ ghề những ổ gà, ổ vịt.

Tôi ở trong nhà chơi banh chuyền một mình, chờ bố mẹ đi làm về. Đến chiều thì thấy Huy chạy sang, mang cho tôi một rổ ổi sủ. Những quả ổi nhỏ nhắn, vỏ xanh hơi sần sùi nhưng cắn vào lớp thịt lại có màu đỏ hồng. Vị chua diendan chua ngọt ngọt. Ổi sủ thoang thoảng một mùi thơm không thể nhầm lẫn và dễ chịu. Chưa

thấy bóng Huy đâu nhưng tôi đã ngửi thấy mùi ổi thoang thoảng trong gió. Rất nhiều lần sau này trong đời, mỗi khi nhớ về hương vị thân thương ấy không còn gặp lại nữa, tôi cảm thấy một nỗi bồi hồi.

- Tớ mang cho đằng ấy ít ổi.

- Hái trộm à?

- Đâu. Ổi nhà bà nội tớ đấy. Hôm nay nó bị chặt rồi. Những quả cuối cùng đấy.

- Có để phần cho Thảo chưa?

Huy ngăn ra, rồi gãi đầu gãi tai cười trừ. Cậu nói cụt ngủn “Quên” rồi rủ tôi tới trăng lên ra sông chơi. Cả Thảo nữa. Tôi gật đầu đồng ý, để riêng phần nhỏ bạn mấy quả ổi sỏ. Nhỡ nhỡ biết mình không có phần lại buồn. Từ trước đến nay vẫn vậy.

Tôi, Huy và Thảo rất thân nhau. Cũng chẳng biết từ khi nào và tại sao, nhưng ba đứa cùng nhau học và cùng nhau chơi. Nhà Thảo khá giả hơn nhiều so với tất cả những đứa khác trong lớp. Nhỏ chưa bao giờ thiếu thốn bánh kẹo hay bất cứ thứ gì, nhưng lại hay ghen tị với bất kỳ thứ gì Huy mang cho tôi. Quả na còn chưa chín, quả xoài cát chín cây hay bó hoa đồng nội tiện tay ngắt vội trên đường tan học. Bất kỳ thứ gì. Đôi khi tôi nghĩ thảo thi thoảng khó chịu với mình có lẽ vì những thứ nhỏ nhỏ như vậy.

Tối ấy, chúng tôi ra bờ sông ngắm trăng lên. Gió mang theo hơi nước mát rượi. Trăng tròn vành vạnh sáng rõ trên đầu và phủ lên mọi thứ một màu vàng mơ huyền ảo. Mặt sông được dát một lớp vàng sóng sánh, lấp lánh. Khung cảnh huyền ảo như một giấc mơ cổ tích. Huy ném những viên sỏi xuống lòng sông. Mỗi khi nghe tiếng viên sỏi chạm vào mặt nước, ánh trăng sẽ vỡ ra rồi nhanh chóng liền lại, chỉ còn những vòng tròn nước lan ra đều đặn. Thảo cũng nhặt những viên sỏi ném xuống. Đom đóm bay lập lờ, chậm chậm, lẩn khuất trong những đám cỏ. Tôi giữ được một cin trong lòng bàn tay, định đem về nhốt trong lọ thủy tinh. Nhưng cuối cùng tôi thả nó đi, vì Huy nói đừng cướp đi tự do của nó.

Tôi đã nghĩ những ngày tháng ấy sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Nhưng hóa ra tôi nhớ nhầm.

Khi ấy, cả tôi, Huy và Thảo đều là những đứa trẻ mười ba tuổi lắm đại khờ.

Năm lớp 12 chúng tôi bắt đầu chọn ngã rẽ mình. Con đường bằng phẳng trước giờ cũng đã đi hết. Dù muốn dù không, chúng tôi cũng phải suy tính cho tương lai. Những buổi chiều cả ba đứa ngồi ở nhà Thảo học bài, chúng tôi sôi nổi bàn về dự định của mình. Thảo đăng ký cùng trường đại học với Huy.

Tôi đăng ký một trường đại học khác và chuyên tâm vào nó. Tôi học hành cần mẫn. Bỏ lại sau lưng tất cả những hờn giận ngây ngô. Cả ánh diendan mắt da diết khi Huy tặng tôi một cành hoa bằng lăng tím thắm đầu mùa. Cậu ấy không nói một lời. Nhưng tôi đọc được điều sâu kín mà cậu ấy gìn giữ trong ánh mắt. Chỉ là tôi vờ như không biết mà thôi. Tôi cũng bỏ qua ánh mắt buồn long lanh lẫn cái mím môi tủi thân của Thảo. Tôi không đủ thời gian để quan tâm đến những hờn giận của người khác. Mà đó cũng đâu phải là lỗi của tôi.

17. Chương 17

Tôi đậu đại học, Huy cũng vậy. Khi hai đứa khăn gói lên thành phố, Thảo ở nhà ôn luyện thêm một năm. Tôi n diendan hìn theo vóc dáng nhỏ nhắn của cô bạn đang rồi rít vẩy tay chào tạm biệt cho đến khi cái dáng ấy nhỏ dần rồi mất hút.

Dù ở cùng một thành phố nhưng do việc học bận rộn, đôi khi trái giờ nhau nên tôi và Huy cũng ít khi gặp mặt. Những lần uống cà phê hiếm hoi của hai đứa, tôi và Huy cũng chỉ kể cho nhau nghe những câu chuyện vụn vặt ngày thường, và nhắc đến Thảo.

Valentine, Huy mang tặng tôi nhành hoa hồng đỏ. Tôi nhận, cũng chỉ cười.

- Cậu sợ tớ buồn vì không có ai tặng hoa cho tớ à? Cảm ơn nhé.

Huy cười trừ mà không thanh minh t diendan hêm bất cứ điều gì.

Khi hai đứa đã là sinh viên năm thứ hai, Thảo vẫn không đủ điểm nguyện vọng một. Lần này nhỏ không ôn luyện nữa, chọn một nguyện vọng hai rồi rời quê nhà. Không phải ngành học phù hợp, và cũng không hề hứng thú với nó, Thảo trở nên chán nản. Tôi nghe tin Thảo bỏ học dở dang năm thứ ba khi Verona vào mùa thu. Lá đỏ ối rơi đầy lối tôi về phòng thuê. Trong suốt những năm đại học, tôi đã luôn cố gắng tìm được học bổng du học. Và khi cơ hội đến, tôi như con diều cứ nương theo gió bay lên, chẳng kịp đắn đo bất cứ điều gì. Giữ trong lòng hoài bão và khát vọng, tôi cắn môi vượt qua những đêm nhớ nhà, nhằng hoang mang tuổi trẻ mà nắm chặt lấy điều mình đã chọn. Đôi lúc nhớ về những ấm êm ngày cũ, lại thấy mình yếu đuối. Nhưng chỉ thi thoảng mà thôi.

Thảo nghỉ học rồi xin bán hàng trong m diendan ột siêu thị nhỏ. Giọng điệu nhỏ trong email gửi cho tôi mạnh mẽ, cứng rắn, bất cần nhưng lại đầy ắp nỗi hoang mang. Huy không gửi bất cứ dòng nào cho tôi. Có lẽ cậu ấy vẫn còn giận.

Ba ngày trước khi bay, tôi mới nói cho Huy biết. Cậu ấy nhận tin bằng thái độ bình thản. Sau khi khuấy ly cà phê một cách vô thức, Huy nói mà không nhìn vào mắt tôi.

- Uyên thật sự sẽ đi sao?

- Ừ.

- Uyên có biết mình thích Uyên không?

Cuối cùng, cậu ấy đã nói ra điều bao lâu nay không dám nói. Tôi đã hy vọng cậu ấy sẽ chẳng bao giờ nói. Vì sự thật ấy sẽ làm vỡ mất thứ gì đó mà tôi đã cố gìn giữ. Nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, tôi thành thật.

- Mình biết chứ. Nhưng mình xin lỗi. Mình không thể đáp lại. Huy này, đừng thích mình nữa. Tình cảm của cậu khiến mình cảm thấy mất tự do.

Huy sững sờ nhìn tôi.

Rồi chúng tôi chia tay nhau ở ngã tư giờ cao điểm. Xe cộ chen nhau đông nghẹt.

Hôm ra sân bay, cả hai đến tiễn tôi. Tôi ôm chầm diendan m lấy Thảo. Nhỏ khóc. Vậy mà mắt tôi ráo hoảnh. Nhỏ cứ luyên thuyên dặn dò về đủ thứ hết như mẹ tôi vậy.

- Thảo nè, hứa với Uyên, đừng vứt bỏ ước mơ của chính mình.

Huy bắt tay tôi, cậu ấy cười.

- Hãy tự do hơn cả chú đom đóm đó.

Thảo gửi email cho tôi, bảo rằng Huy không hề giận tôi. Cậu ấy chỉ cần thời gian quên tôi và bình tâm lại. Cậu ấy ổn, và sẽ ổn hơn theo thời gian. Còn Thảo, nó cũng đã quyết định thi lại vào trường sư phạm để đeo đuổi giấc mơ gõ đầu trẻ. Lần này hoàn toàn nghiêm túc và quyết tâm. “Dù muộn hơn một chút nhưng chưa bao giờ là không thể, phải không Uyên? Tổ cũng đã nói rõ tình cảm của mình dành cho Huy. Câu trả lời đúng như tổ nghĩ. Nhưng cậu đừng lo, tổ sẽ ổn thôi.” Hơn hai mươi tuổi rồi, người ta cũng nên thành thật với chính mình.

Tôi nhận tin Huy mắt cũng vào mùa thu. Khi ấy cuối thu rồi nên lá vàng, lá đỏ cũng thưa thớt, yếu ớt, héo tàn. Thảo gọi điện thoại báo cho tôi biết, vừa nói vừa nức nở. Huy gặp tai nạn giao thông. Tôi không về được mà bị kẹt lại ở Verona khi mùa đông đến. Tuyết phủ trắng mọi thứ, lạnh buốt thịt da. Ngồi trong phòng nhìn trời đổ tuyết qua lớp cửa kính, tôi thấy như trời đang khóc. Tự pha ỉnh một tách lớn cà phê đậm đặc nhưng không chạm môi tới, tôi chỉ im lặng ngắm tuyết rơi. Buồn. Cuốn lưu bút nằm trên đùi, nhắc lại những gương mặt quen cũ. Là Thảo tiểu thư, trẻ con, nhiều hờn giận nhưng chắc chắn tình cảm. Huy thật thà, hiền lành, lấm nhường nhện. Tôi nhiều hoài bão, cứng rắn và tính tảo. Nó đã làm điểm tựa cho tôi vượt qua rất nhiều khó khăn của cuộc hành trình.

Tôi có cảm giác mình trở về là cô bé mười ba tuổi năm nào ngồi đợi mưa tạnh. Và thêm mùi ối thoang thoang theo gió bay khắp nhà. Tôi hít nhẹ. Nhưng chỉ có hơi nước lạnh buốt xộc thẳng vào mũi. Không hiểu sao lúc ấy tôi mới c diendan ắm nhận được nỗi mất mát lớn lao, sự thật rằng một người bạn đã rời xa mình vĩnh viễn. Tôi khóc. Nước mắt như hòa vào những bông tuyết lả tả rơi.

Nỗi buồn đau chỉ nguôi bớt khi tôi nhìn thấy một bông hoa giọt tuyết trắng muốt vươn mình từ đám sương giá còn sót lại sau vườn hoa của bà chủ nhà. Mùa xuân đến.

Tôi giật mình tỉnh giấc. Dụi mắt, cố căng mắt nhìn mọi thứ qua cửa kính. Trời mờ sáng. Bầu trời chỉ mới tai tái ở đẳng đông, ánh sáng không đủ soi rõ điều gì. Nhưng trực giác cho tôi biết mình sắp trở về nhà. Trái tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực.

Thu xếp tạm mọi việc ở thành phố, tôi mua vé tàu về quê. Dù bận gì thì tết cũng là ngày để về quê, là ngày sum họp. Thêm nữa, tôi đã không được ăn tết quê nhà quá lâu rồi, đến nỗi tôi sợ mình sẽ quên mất không khí và hương vị ấy. Thảo đã về quê trước tôi. Nhỏ bảo sẽ ra đón tôi ở ga, rồi hai đứa sẽ cùng đi diendan i thăm Huy, tặng cậu ấy những bông hoa vạn thọ vàng tươi. Rồi chúng tôi sẽ hàn huyên chuyện cũ và nói về chuyện mới.

Tôi đã về rồi. Quê nhà ơi.

18. Chương 18: Mùa Xuân Của Đậu Hũ

Sáng nay, vừa thức giấc tôi đã thấy ông ngoại đang tỉ mỉ bẻ lá chấu mai trước sân nhà. Mấy hôm trước, tôi thấy ông xiết nước chấu mai là biết ngay sắp đến công đoạn này. Như mọi năm, thấy nhà nhà bẻ lá mai, nhìn cây mai dần trụi lá, là thấy Tết ở ngay trước mắt rồi. Nhìn những nụ mai khá nhỏ, tôi đoán hôm nay khoảng 15 tháng chạp. Vì nếu nụ mai to, ông để đến 18 hoặc 20 mới bẻ. Mọi năm còn có bố phụ ông, năm nay bố đi công tác xa. Mà theo như cuộc điện thoại gần nhất bố bảo năm nay phải đến hai chín, ba mươi bố mới về được. Vậy là mọi công việc chuẩn bị Tết, mẹ và ông làm hết.

Ông ngừng tay, vẫy tôi.

- Hà vào pha cho ông ấm trà.

- Vâng!

Tôi nhồm dậm, chạy vào bếp, đun chút nước sôi.

Khi còn nhỏ, thấy ông bẻ lá mai là tôi đã nhắm đếm từng ngày một đợi Tết về. Niềm háo hức, phấn khích ấy không thể giải thích nổi. Tôi chờ Tết về, nhưng chẳng mong chờ quần áo mới hay phong bao lì xì đỏ. Một trong những việc tôi thích nhất là xem ông bẻ lá mai, rồi chờ đợi đến ngày những búp non nở vàng chấu, rực rỡ, sáng lấp lánh cùng nắng. Có một năm, bố ra phố rồi mua về mấy nhánh mai rừng. Vào dịp này, những người dân chai thường lên rừng chặt mai về bán, kiếm thêm chút tiền. Mai rừng cành khẳng khiu, dáng không uốn lượn công phu như mai chấu, hoa chỉ nằm cánh và nhỏ nhắn, nhưng hoa đã nở thì mùi thơm bay khắp nhà. Thứ mùi rất lạ của gỗ và hoa quện vào nhau tỏa mọi góc ngách, đánh thức cô bé con mười bốn tuổi khỏi giấc ngủ.

Và đặc biệt, tôi yêu mong một Tết. Sau khi được ông lì xì, tôi thường bắt trước ông ngồi uống trà và nhâm nhi mút tết. Tôi ngồi trong lòng ông, giả vờ cầm tách trà và xoay xoay, nhấp một chút rồi thôi, vì đắng. Sau đó là được thỏa thích ăn mút tết: mút dừa sữa, mút khoai, mút táo tàu... Tôi ăn cho đến khi phát ngán.

Nghịch lý là tuổi càng thêm thì niềm háo hức đợi Tết về lại càng vơi đi. Một sáng đến trường, ngửa tay đón mưa xuân chớm lạnh, mới hay tôi đã chẳng còn háo hức đợi Tết về. Bây giờ, đối với tôi, Tết giống như ngày chủ nhật được nhân ba. Nghĩa là ngủ, không bài vở, và được xem ti vi. Vậy thôi. Những việc phải làm như quét dọn, những địa điểm phải đi và sẽ đi... năm nào cũng lặp đi lặp lại, thành ra chẳng còn gì để trông đợi.

Năm nay tôi lại càng chẳng háo hức chờ Tết. Kết quả thi học kỳ be bét, bảng điểm chẳng như mong đợi. Ừ thì với tính cầu toàn, tôi hơi làm quá lên một chút, điểm không phải là quá tệ, nhưng những môn tôi tự tin nhất lại làm tôi thất vọng nhiều. Môn Anh văn, tôi có thể làm sai một câu điều kiện loại ba đơn giản. Chẳng biết kỳ thi đại học thế nào đây. Mà qua Tết là coi như nó lù lù trước mắt rồi còn gì.

Đang vẫn vợ, tôi nghe tiếng mẹ la lớn. Bỏ mặc ấm trà, chạy vội ra sân, tôi thấy ông ngoại bất tỉnh. Lá mai vương vãi.

Ông ngoại tôi phải nhập viện. Mẹ gọi điện về báo ông không sao, chỉ do choàng rồi ngất. Ngoài ra, các xét nghiệm sơ bộ cho thấy hoàn toàn bình thường. Tóm lại là không có gì nghiêm trọng, nhưng bác sĩ giữ lại mấy ngày để kiểm tra tổng quát.

Mẹ vào bệnh viện chăm sóc ông. Tôi nghiễm nhiên trở thành chủ nhân cái bếp, nấu những bữa trưa, bữa tối ẹ mang vào bệnh viện. Tối hôm ấy, tự dung ăn cơm một mình thấy buồn, tôi mang ra trước sân ăn cùng chấu mai.

Sáng sau cái hôm ông vào viện, tôi tỉ mỉ làm nốt công việc của ông – bẻ lá mai. Tiếng lá rời cành giòn rụm. Tôi cứ chần chú làm, chẳng chú ý gì đến xung quang cho đến khi nghe có ai đó gọi mình ngoài cổng. Là cậu bạn hàng xóm bằng tuổi học cách nhau có mấy lớp, nhưng ở trường ít khi nói chuyện nhiều.

- Có việc gì thế?

- Tổ sang mượn cái chổi quét sơn.

- Chờ tí.

Tôi vào lục lọi một hồi, gần như lộn ngộn trong bụi bặm thì cũng thấy cái chổi. cậu ta cầm lấy, cười toe. A ha, má lúm đồng tiền vẫn còn.

Hồi nhỏ, thấy mẹ khen cái má lúm ấy xinh, tôi ghen tị kinh khủng, suýt chút là chơi đại, lấy đũa chọc vào má để cũng có má lúm. Lấy được chổi, cậu ta chẳng đi ngay mà còn tần ngần.

- Đầu cậu dính mạng nhện này.

Lâm đưa tay phải. Tôi thấy mắt tự nhiên nên tự dưng nảy ra ý định châm chọc.

- Không cảm ơn người ta à? Vì lấy cây chổi mới bẩn tóc đấy.

- Ủ, bết rồi, cảm ơn nha Đậu hũ.

Trong một yhoangs, tôi giặt mình. Đó là biệt danh của tôi từ hồi còn bé. Vì tôi hay đụng trước đụng sau, té lên té xuống, nói chung là hậu đậu, nên ông ngoại gọi tôi là Đậu hũ. Lâu rồi, tôi chẳng còn nghe ai gọi thế ngoài ông ngoại.

Mãi đến khi cậu ta về đến cổng nhà mình phía bên kia đường, tôi mới hoàn hồn đáp trả.

- Nhớ mang trả đó đồ Sún răng.

Tôi nghe cậu ta bật cười to. Nhưng không nói gì thêm nữa.

Lại tỉ mỉ bẻ lá mai. Cuối cùng cũng xong.

19. Chương 19

Mẹ phải chăm sóc ông cả ngày, lại lo lắng mất ngủ một hôm nên nhìn nét mặt mẹ lộ rõ vẻ mệt mỏi. Tôi bảo mẹ ở nhà, hôm nay để tôi vào bệnh viện trông ông ngoại. lúc tôi đến, ông đang chơi cờ vua một mình. Ông trông khỏe mạnh, tươi tỉnh hơn nhiều, nhưng bác sĩ vẫn giữ lại kiểm tra.

- Cháu mang cho ông mấy cuốn sách.

- Sách gì thế?

- Harry potter.

Nói rồi tôi nhe răng cười. Ông hóm hỉnh.

- Ủ, cũng được. Sách đó dành cho 7 đến 77 tuổi, ông mới 80 nhưng chắc cũng chưa hết hạn đọc.

Tôi đặt túi sách với trái cây lên bàn cho ông. Thật ra, tôi toàn mượn sách của Mark Twain – tác giả mà ông thích đọc. Rồi tôi thay thế người bạn tưởng tượng của ông để chơi nốt ván cờ. Vừa chơi, tôi vừa báo cáo thành tích bề lá mai và chăm sóc nó. Thấy nụ còn nhỏ nên mỗi ngày tôi tưới hai lần, sáng một lần, chiều một lần để thúc nó đâm nụ nhanh hơn, kịp Tết còn khoe sắc. Ông có vẻ tự hào.

- Những gì ông dạy cháu vẫn còn nhớ tốt.

- Vâng. – Tôi lơ đãng đáp, đầu óc suy tính nước đi thật hiểm hóc.

- Sau này ông không còn nữa thì cây mai cũng sẽ có người nhắc nó nở hoa mỗi dịp xuân về.

Tôi im lặng kng nói gì, cảm thấy một nỗi niềm mát mát từ đâu dâng lên rồi chậm chậm thấm dần như mạch nước. Tôi không htichs khi nghe ông nói thế, nên cố chuyển sang chuyện khác.

- Ông, cái thằng hàng xóm nhà mình nó mượn cái chổi quét sơn mấy ngày chưa trả.

- Lâm à?

- Vâng, nó đấy chứ còn ai nữa ạ.

- Thế là tôi được dịp kể xấu nó. Những chuyện từ bé xúu cũng được lôi ra. Nó đã từng giật mất cái kem tôi đang ăn ra sao. Thậm chí, tôi cho chuồn chuồn cắn rốn theo lời nó, đau quá trời nhưng đến giờ vẫn không biết bơi. Biết bap lần mẹ oánh vào mông cũng chỉ vì nó đủ đi ra ngoài thả điều... Biết bao nhiêu chuyện. Kể xong, thấy thấy hồi xưa thân nhau là thế, chẳng hiểu sao giờ cứ xa dần. Kể từ hồi cậu ta bắt đầu vỡ giọng là không chơi với tôi nữa.

Ông chỉ im lặng lắng nghe. Cuối cùng ông đứng đĩnh.

- Thế mà hồi xưa cháu ông bảo lớn lên sẽ là cô dâu của nó đấy.

Tôi suýt thì xỉu tại chỗ.

- Thật ạ?

- Cháu không nhớ à? Có lần hai đứa đi xe hoa Tết, chẳng hiểu thế nào mà lạc nhau. Nhưng cuối cùng nó cũng bắt được cháu về. Cháu chả khóc sụt mướt đấy à?

Tôi chăm chú nhìn ván cờ như muốn tìm thấy kẻ hở trong nước đi vừa rồi của ông nhưng thật ra là để lục lại trí nhớ. Chẳng nhớ, tôi đành cứng cổ đáp.

- Con không nhớ. Mà chuyện xưa lắc xưa lơ, ai lại tính?

Ông nheo mắt nhìn tôi, nhưng không nói gì ngoài câu:

- Cháu thua rồi nhé.

Quả thật, ván đó tôi thua thảm hại.

Tối đó, tôi ở lại ngủ với ông. Đặt cái ghế bố cạnh giường ông rồi chần chọc cả đêm, chẳng ngủ được. Vừa lạ chỗ, vừa cảm thấy bất an. Bệnh viện có mùi thật khó chịu, hèn gì ông cứ đòi về.

Trưa Lâm sang nhà, tự dưng tôi nhớ lại lời ông về hình ảnh chú rể - cô dâu. Cả lời ông bảo: “Bây giờ thì ông không biết, nhưng ông chắc chắn là hồi nhỏ nó thích cháu nên mới giật đồ ăn của cháu đấy.” Tôi lắc đầu thật mạnh.

- San đây có việc gì đấy?

- Mang trả cây chổi.

- Mượn từ hôm nào rồi, giờ mới mang trả?

Tôi hỏi mà Lâm chẳng đáp. Cậu ta cười, lại khoe ra một bên má lúm đồng tiền, rồi chìa ra trước mặt tôi một bó mai rừng. Đó là những cành nhỏ, những ngọn của cây mai được cắt tỉa từ những cành lớn. Chúng được cắt đi để nhánh mai rừng có dáng đẹp hơn.

- Tớ mang cho Đậu hũ cái này.

Tôi hơi xúc động.

- Còn sót lại từ cây mi nhà tớ, vứt đi thì tiếc quá. Vài hôm nữa là nó cũng nở hoa. Đậu hũ mang nó để ở bàn học cho đẹp.

Cành mai nhỏ có một nụ hoa đã nở. Mùi thơm dễ chịu.

Tôi đặt chúng trên bàn học, thấy mùa xuân về tận phòng mình, dù ngay từ đầu tôi đã chẳng háo hức chờ đợi.

Sáng, tôi sơn lại cổng. Bạn hàng xóm má lúm đồng tiền lò dò chạy sang, nhìn ngắm một hồi rồi bình phẩm.

- Sơn kiểu gì thế không biết.

- Ngon thì sơn đi.

Cậu ta bấm môi sơn cánh cổng thiệt đẹp. Còn tôi ngồi đó nhìn người qua lại trên phố xá. Nhiều nhất là những người chở hoa Tết về nhà. Những chậu hoa cúc đại đóa vàng, hồng nhung đỏ rực cũng làm cho ngày Tết tươi tắn, rạng rỡ. Đến khi sơn xong, nhìn quần áo dính vài vệt sơn, cậu ta mới ngơ ngác.

- Hình như tớ đã bị lừa, y hệt n hư trong truyện Mark Twain ấy?

Tôi nhin không nổi, phá ra cười. Không biết cậu ta giả vờ ngây thơ hay ngây thơ thật nữa. Từ nhỏ đến giờ cứ hay bị tôi bắt nạt kiểu như thế.

- Ông cậu sao rồi?

- Khỏe rồi. Bác sĩ giữ lại kiểm tra vài hôm thôi.

- Ủ, may quá.

Cậu ta thở phào. Trong đầu tôi thì nghĩ: “Gớm, ông người ta chứ có phải ông nhà cậu đâu mà quan tâm ghê thế”, nhưng trong lòng thì thấy xúc động.

Ông ở viện ba ngày thì được bác sĩ cho về. Tự dưng cả mẹ và tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm lạ. Dù biết ông chỉ ở lại để kiểm tra nhưng tôi cứ nơm nớp lo. Bây giờ, có thể yên tâm được rồi.

Mới hai mươi chín tháng chạp nhưng nụ hoa trước sân đã nở những nụ hoa đầu tiên. Tôi dành sáng đó uống trà với ông. Đang chơi được nửa vans cờ vua thì Lâm sang.

- Ông ơi, con mượn Đậu hũ đi ra phố với con một lát ông nhé?

- Làm gì?

- Tớ muốn mua vài thứ. Muốn có người đi chung tư vấn giùm.

- Cậu muốn mua thứ gì thì tự đi mà mua chứ.

Ông mỉm cười.

- Đi đi cháu. Săn ngắm chợ hoa. Hoa xuân đâu phải năm nào cũng giống nhau. Với lại, ván cờ này cháu cũng thua rồi.

Tôi giả vờ miễn cưỡng đứng dậy. Ông điềm tĩnh nhìn Lâm.

- Nắm tay nó kéo lạc nhé!

Cậu nói ấy làm chúng tôi đỏ mặt. Mẹ tôi mang cho ông tô cháo, nghe thế cũng phì cười. Tôi còn thấy mẹ nháy mắt với mình. Mai bố về, mang theo một cành mai rừng. Và nhất định sáng mồng một, mùi thơm ngọt ngào riêng biệt của nó sẽ đánh thức tôi dậy, để đón Tết về. Thế là bỗng dưng mùa xuân trở nên thật trọn vẹn.

20. Chương 20: Ngôi Sao Nhỏ

1. Tôi gọi hắn là Little star. Vì hắn cứ như một ngôi sao trong trường trung học mà tôi đang học. Mà trường của tôi đâu phải một ngôi trường nổi tiếng hay chuyên về việc “sản xuất” ra những người làm nghệ thuật. Trường tôi bình thường thôi.

Tôi gọi hắn là Little star chứ không phải Star, vì hắn không hề đóng phim, cũng không ca hát, nhảy múa hay là một người mẫu, hot blogger gì hết. Nhưng hắn lại nổi tiếng, ít ra là trong ngôi trường này. Bởi vì hắn có một chiều cao cũng đáng ngưỡng mộ và một vẻ ngoài ưa nhìn. Đặc biệt là đôi mắt đen, sâu thẳm thẳm và nụ cười nửa bí ẩn, nửa trẻ con, lại có vẻ gì đó không đàng hoàng cho lắm. Những gã bad boy luôn có một sức hút đặc biệt.

Tôi ghét hắn. Tôi chẳng thể nào hiểu nổi tại sao một người như vậy lại có thể có những cô nàng viết về hắn trong nhật ký, hay nhìn trộm hắn trên sân bóng rổ. Cô bạn thân của tôi là một ví dụ. Nếu hắn là một ngôi sao thì chuyện đó tôi còn có thể hiểu được. Nhưng hắn có khác gì những cậu bạn chung lớp với tôi đâu. ột anh chàng học sinh cấp ba với lịch học chính, lịch học thêm, lịch chơi thể thao... Riêng biệt, hắn còn có lịch hẹn hò với các nàng nữa, tôi đoán vậy. Nhưng tôi chẳng tìm thấy điểm nào nữa đặc biệt ở hắn, một năng khiếu nào đó chẳng hạn, mà tôi chỉ thấy hắn nổi tiếng vì cái mẽ ngoài của mình. Tóm lại, chỉ được vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng mùi vị lại chẳng ngon như người ta tưởng tượng.

À, cái gã đó, tên là Tú, học cùng khối với tôi, nhưng khác lớp. Chúng tôi chỉ gặp nhau ở lớp học thêm tiếng anh. Rất ngẫu nhiên, lúc nào hắn cũng đến sau tôi vài phút và tôi luôn phải miễn cưỡng dịch vào cho hắn ngồi chung. Hắn luôn cảm ơn tôi bằng cái nụ cười chết tiệt của hắn. Nghĩa là nụ cười tươi tắn, nửa lương thiện, nửa bí ẩn đi kèm với đôi mắt neho neho long lanh chết người. Mỗi lần như thế, tôi lại nghĩ hắn nghĩ mình là ai chứ? Tom Cruise? Đối với tôi, hắn chỉ là Tôm Hùm thôi.

Lại còn một chuyện vô cùng kỳ cục, đó là mọi người kháo nhau rằng hắn thích tôi. Cô bạn thân của tôi, một cậu bạn cũng khá thân, một vài người bạn quen biết, và cả những kẻ xa lạ, thỉnh thoảng chỉ trở, xì xầm khi nhìn thấy tôi. Dĩ nhiên, nhân vật chính chẳng hé răng câu nào cả. Nhưng dù thế nào tôi cũng chẳng tin chuyện đó, cái chuyện Tú thích tôi ấy. Chẳng qua là hắn chỉ cố gắng “thu phục” một người có vẻ không thích mình cho lắm mà thôi.

2. Tình hình hiện tại là tôi đang bị mắc kẹt với hắn dưới mái hiên nhà để xe của trường. Ngoài trời đang mưa rất to. Cơn mưa đột ngột như một vị khách đường đột khiến đại đa số học sinh phải đợi nó ngừng, ngoại trừ những kẻ hay ló xà – những kẻ có mang áo mưa. Còn hắn, cũng đang đứng trú mưa bên cạnh tôi. Hắn đang lẩm bẩm bài ‘còn ta với nồng nàn’.

- Tớ thích bài này nhất. Quỳnh thấy thế nào?

- Hay đấy. – Tôi đáp gọn lỏn mà không nhìn hắn, vẫn nhìn mưa sợi ngắn sợi dài. – Ý tôi là bài hát hay, không phải giọng cậu.

Không khí rơi vào im lặng một chút rồi hắn đột ngột hỏi.

- Quỳnh cho tớ mượn cuốn vở tiếng Anh được không?

Tôi nhìn hắn bằng một ánh mắt không thân thiện, bao giờ cũng vậy. Hắn giải thích thêm.

- Về chép mấy công thức hồi nãy tớ chưa kịp chép. Quỳnh vui lòng cho tớ mượn chứ?

- Ngày mai trả.

- Rõ rồi.

- Mang đến lớp.

Hắn gật đầu với vẻ “tớ-toàn-hiểu” và khi nhận vở, hắn cười. Nụ cười quen thuộc. Tôi cố cười một cái cho lịch sự rồi tiếp tục nhắm mắt xem khi nào thì trời hết mưa.

3. Nói một chút về tôi. Tôi tự nhận xét mình là người bình thường với một trí thông minh vừa đủ, và một vẻ ngoài cũng vừa đủ. Không xinh đẹp đến nỗi ai đi qua cũng ngoái lại nhìn nhưng không tệ đến nỗi ai nhìn thấy cũng phải quay mặt đi, thế là được rồi. Và đó cũng là một lý do nữa để tôi tin rằng Tú chẳng hề

thích tôi một cách nghiêm túc. Cậu ta có rất nhiều sự lựa chọn, và đa số những lựa chọn đó đều là những cô nàng nổi bật, xinh xắn của trường.

Ngoài việc học bình thường trên lớp, tôi còn phụ trách một công việc nho nhỏ cho Đoàn trường. Đó là đảm nhận vai trò người dẫn chương trình phát vào giờ ra chơi mỗi ngày, khoảng mười lăm phút. Nhiệm vụ của tôi là đọc và chọn những email yêu cầu bài hát của các bạn tặng nhau. Mỗi tối, tôi đều dành khoảng nửa tiếng cho việc đọc và chọn email yêu cầu. Tôi thích công việc của mình, vì thi thoảng bạn sẽ đọc được những email rất đáng yêu như “Tớ tặng ấy bài hát ‘con heo đất’ vì ấy xinh như một chú heo đất vậy”. Thú thật rằng cũng có lúc tôi ước có ai đó tặng mình một điều đáng yêu như vậy.

4. Tú mang trả quyển vở cho tôi kèm theo một hộp quà thất nơ xanh. Tôi tần ngần nhìn hộp quà.

- Tôi không biết là ộp vở cũng được cảm ơn bằng quà cơ đấy. Cảm ơn, nhưng không nhận.

- Đây là quà chúc mừng sinh nhật cậu.

Tôi sưng người một chút.

- Sinh nhật tôi? À.....

Tôi chẳng biết phải nói gì hơn, và cũng biết rằng mình không thể từ chối một món quà sinh nhật.

- Cảm ơn. Tôi sẽ nhận nó.

Tú cười.

Tối hôm ấy về nhà, tôi mở hộp ra, bên trong là cuốn sách ‘Nhóc Nicolas – những chuyện chưa kể 3’. Cuốn sách này tôi đã mua rồi nên tôi đóng hộp lại, để nguyên trên kệ sách.

5. Nguyên là một người bạn học cùng lớp với tôi và cậu ấy cũng làm việc chung với tôi trong Đoàn trường. Cậu ấy phụ trách âm thanh và những thứ có liên quan đến nó. Chúng tôi khá thân nhau.

Máy vi tính của tôi có vấn đề nên chủ nhật, tôi gọi Nguyên sang sửa giúp. Trong lúc cậu ta loay hoay trên ghế, tôi ngồi ở mép giường đọc Coraline – mới mua hôm qua.

- Quỳnh này, cậu có vẻ ghét tú nhỉ?

- Tú nào?

- Tú học A3 ấy.

- À, gã đó. Không, tớ không ghét, chỉ không thích thôi. Còn cậu có vẻ thân với cậu ta nhỉ? Hai người là một bộ đôi ăn ý khi chơi bóng rổ còn gì.

- Đó là một gã bạn chơi được lắm.

- Với con trai thôi. Con gái thì không. Tớ không thích cái cách mà hắn tự xem mình là một thói nam châm có thể tự nhiên hút em này, nhả em kia lúc nào hắn thích. Hắn chẳng xem trọng cái gì gọi là tình cảm. Đơn giản, hắn xem việc đó là cách để hắn chứng minh rằng mình hot.

Nguyên rời khỏi máy tính, vớ lấy cốc nước lạnh tôi để trên bàn uống một hơi.

- Nhìn thế thôi chứ hắn cũng nghiêm túc trong chuyện tình cảm lắm đấy. Hắn thích một cô nàng nhiều đến nỗi mỗi lần đối diện với cô nàng, hắn rất muốn nói chuyện nhưng chẳng biết phải bắt đầu thế nào. Hắn còn cố tìm hiểu về cô nàng đó bằng cách tự thử những thứ mà cô nàng thích, như đọc một cuốn sách chẳng hạn. Thậm chí hắn còn mong cô nàng đó hiểu những gì hắn đang cảm thấy bằng một bài hát nữa cơ, cũng lãng mạn lắm đấy. Khổ nỗi cô nàng đó chẳng có vẻ gì quan tâm đến hắn cả.

- Thế cơ đấy. – Tôi biết thừa Nguyên đang nói đến mình. Nhưng như đã nói đấy, tôi chẳng tin Tú thích tôi thật, vì vậy tôi đáp lại Nguyên bằng cái giọng chẳng-thể-nào-mà-tin-nổi.

- Sao một cô gái chẳng dịu dàng tí nào như cậu lại có người thích được nhỉ? – Nguyên trêu chọc.

- Kệ tớ. – Thế sửa máy tính xong chưa đấy?

- Dĩ nhiên là cái máy tính của cậu giờ hoàn toàn ổn rồi. – Nguyên cố vớt vát câu chuyện dở dang. – Tổ thấy cậu ác thật đó. Cậu đối xử với người ta lạnh nhạt như vậy....

Tôi đặt cuốn sách xuống giường, ngắt lời.

- Tú trả cậu bao nhiêu tiền để cậu “quảng cáo” cậu ta cho tớ hả?

Nguyên nhún vai. Thế có nghĩa là cậu ta sẽ không nói nữa.

6. Một buổi sáng tan lớp học thêm tiếng Anh. Tú đi về song song với tôi. Cậu ta gọi chuyện.

- Tớ nghe Nguyên nói là cậu ghét tớ, phải không? Sao lại thế?

- Không ghét. Chỉ không thích thôi. – Tôi tự hỏi tại sao Nguyên lại đi noid chuyện đó với cậu ta, và cậu ta quan tâm đến chuyện đó làm gì nhỉ?

- Cậu có thể giải thích một cách rõ ràng rằng tại sao cậu lại không thích tớ không, thưa quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-cần?

Tôi dừng lại, nhìn thẳng vào cậu ta.

- Tôi không cộc cần.

- Phải, nhưng không cộc cần với tất cả mọi người thôi. Cậu luôn cộc cần với tớ. Ít ra tớ cũng nên biết lý do khiến một ai đó ghét, à, không thích mình đến như vậy chứ?

Tôi im lặng. Không thể thừa nhận là cậu ta nói đúng. Có vẻ như tôi chỉ cộc cần với mỗi mình cậu ta. Tú dừng một lúc rồi lại cười theo cái kiểu thế-là-đúng-nhé.

- Tại sao cậu lại không thích tớ?

- Tôi ghét cái cách cậu nghĩ mình thật nổi bật, Little star ạ. – Và tôi nói hết những điều mình nghĩ về hấn. Tất cả, từ những chuyện hấn chẳng có gì ngoài vẻ ngoài của mình, nói năng thiếu cẩn trọng, đến chuyện thay bạn gái như thay áo. Chẳng hiểu sao tôi lại làm chuyện đó nữa.

Tú nhìn tôi bằng đôi mắt bị tổn thương, hay có lẽ tôi đã nghĩ như vậy. Ánh mắt đó khiến tôi hơi ân hận vì đã nói như vậy. Nhưng tôi nói có gì sai chứ? Hấn chỉ hỏi lại tôi một câu.

- Sao cậu biết rằng những điều cậu đã nghĩ về tớ là đúng?

Và hấn bỏ đi. Còn tôi thì đứng lại giữa cái hành lang vắng ngắt ấy. Tôi nhìn theo bóng hấn biến mất khi hấn rẽ về phía nhà để xe, rồi cũng quay bước đi. Lòng ngổn ngang, nghĩ về những gì hấn đã nói. Những suy nghĩ ấy theo tôi đến tận đêm khuya. Tôi bần thần lôi cuốn sách hấn đã tặng ra. Và lần đầu tiên nhận ra bên trong có một mảnh card nhỏ với hình những bông hoa giọt tuyết trôi lên khỏi đám tuyết cuối mùa, khoe màu trắng muốt xinh đẹp. Loài hoa mà tôi thích. Mảnh card chép lời một bài hát.

I'm no superman, I can't take your hand, and fly you anywhere you wanna go, I can't read your mind, Like a billboard sign, And tell you everything you wanna hear, But I'll be your hero....

I can be everything you need, if you're the one for me like gravity, I'll be unstoppable, I believe in destiny, I maybe an ordinary guy with heart and soul, But if you're the one for me, I'll be hero*

Tôi lặng lẽ mở máy tính và tìm bài hát đó, lặng lẽ nghe giai điệu của nó trong đêm tối tĩnh lặng. Chỉ có những cơn gió là thứ rõ ràng nhất, cảm giác như có thể nhìn thấy được. Một bài hát nhẹ nhàng. Riêng câu hát “I maybe an ordinary guy with heart and soul” cứ khiến tôi suy nghĩ. Tôi không thể phủ nhận rằng Tú nói đúng. Tôi đã tự gán ghép những gì mình nghĩ vào hấn và một mực khẳng định rằng những điều đó đúng. Tôi đã quên mất rằng, có thể, hấn vẫn là một chàng trai bình thường với một trái tim và một tâm hồn.

7. Mặc dù biết mình sai, nhưng tôi vẫn không có cơ hội xin lỗi Tú. Hấn không ngồi cạnh tôi hay nói chuyện với tôi nữa. Dường như trong mắt hấn, tôi đã chẳng hề tồn tại. Tôi đã định thôi thì cứ để như vậy, chẳng việc gì phải xin lỗi hết, cứ thế mà biến mất khỏi cuộc sống của nhau cũng tốt. Nhưng mà có một cái gì đó ẩn sâu bên trong, gặm nhấm lương tâm tôi, khiến tôi khó chịu. Bởi thế, khi phụ trách chuyên mục phát thanh cuối tuần đó, tôi đã hơi “ăn gian” một chút, chen một yêu cầu của mình vào chương trình quà tặng.

“Sau đây, xin mời bạn lắng nghe bài hát ‘Còn ta với nồng nàn’ một món quà thay cho lời xin lỗi gửi tặng Little star, từ quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-cần. Lời nhắn cho bạn như sau, Little star, bạn nghe cho kỹ nhé. Tôi đã quên mất rằng, bạn có thể là một chàng trai bình thường với một trái tim và một tâm hồn. Những điều bạn nói về tôi, tôi nghĩ có phần đúng, nhưng tôi không phải là quý cô lúc nào cũng cộc cần với bạn, ít ra là sau này. Xin lỗi!”

Khi gặp Tú tại lớp học thêm, sau một vài phút căng thẳng và ngượng ngùng của cả hai, hấn đã mỉm cười với tôi. Vẫn là nụ cười quen thuộc. Tôi mỉm cười đáp lại, nhưng không phải nụ cười xã giao như mọi lần. Đó thật sự là nụ cười xin lỗi.

8. Tôi vẫn gọi Tú là Little satr, như một thói quen. Tôi cũng chưa hoàn toàn hết ghét hấn, như một thói quen. Và tôi cũng không chuyển sang thích hấn, dĩ nhiên là như vậy. Hấn vẫn là một anh chàng bảnh trai, với những cơn nàng rảnh rồi vây quanh và những cô nàng rụt rè, mơ mộng, chỉ dám đứng nhìn từ xa. Nụ cười của hấn vẫn là một thứ vũ khí chết người.... Tóm lại, chẳng có gì thay đổi nhiều.

Nhưng ít ra có một thứ đã thay đổi, đó là cách mà tôi nghĩ về hấn. Tôi hoàn toàn thay đổi. Hấn không phải là một ánh chàng đều đặn thích đùa cợt hay dành quá nhiều thời gian chăm chút cho vẻ ngoài của mình. Mà chính xác, hấn là một thằng con nít trong lột của một người lớn với những suy nghĩ đơn giản. Những cô nàng nào đó cứ cố gây ấn tượng với hấn, dù cho hấn muốn hay không. Và cái tính hay đùa vô tư của hấn dễ khiến ai đó có định kiến rằng hấn là một người không sâu sắc. Hấn cũng thú vị nữa, nhất là những câu chuyện hào hước có thể khiến tôi cười cả ngày. Có vẻ như khi ta bỏ đi định kiến về một con người, ta có thể nhìn họ theo nhiều khía cạnh hơn, và nhận ra ai cũng có những nét đáng yêu của họ.

Có vẻ như chúng tôi đã trở thành những người bạn.

9. Vào một buổi tối đẹp trời, chỉ hơi oi bức chút xíu, tôi ngồi đọc những email yêu cầu cuối cùng của năm học, hoàn toàn bất ngờ khi thấy một email như sau.

“Gửi quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-cần bài hát Hero và một lời mời đi xem ohim cuối tuần này. Đối với tớ, cậu là một cô gái vừa cộc cần, nhưng cũng vừa ngọt ngào; bừa thông minh, nhưng cũng rất cứng đầu, bướng bỉnh đến không tin được. Cậu vừa đáng ghét, đôi lúc quá quắt nữa, nhưng vừa không thể nào không nghĩ đến. Tớ vẫn mong mình có thể thích một cô nàng nào đó không ghét tớ nhiều như cậu, xinh xắn hơn một tí, tất nhiên rồi, nhưng biết làm sao được nhỉ? Tớ trot thích cậu mất rồi. Tớ thấy cậu rất hay. Vậy cậu có đồng ý chủ nhật này đi xem phim với tớ không, Iron man2, tớ biết thừa cậu thích Tony Spark, đính kèm một pop-corn?”

Email có kèm theo một dòng tái bút như sau:

“Tớ chắc chắn rằng email này sẽ không được chịn vào chương trình phát thanh, nhưng chẳng sao cả, vì đó chẳng phải là mục đích cuối cùng.”

Ký tên ở dưới là Little star.

Phải thú thật tôi có hơi bất ngờ khi đọc xong email đó. Và không thể tự ngăn mình mỉm cười. Thậm chí, tôi cảm thấy mặt hơi ửng đỏ. Có vẻ như tôi bắt đầu tin câu chuyện mà cô bạn thân của tôi, cậu bạn khá thân, một vài người quen biết, và những người xa lạ thì thầm. Ừ thì câu chuyện rằng Tú thích tôi ấy.

Và tôi cũng đang tự nhủ không biết cậu ấy sẽ phản ứng thế nào khi quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-cần bỗng nhiên lại dịu dàng trong lần đi xem phim sắp tới. Ừ thì ai cũng phải dịu dàng trong ngày hẹn hò đầu tiên mà.

21. Chương 21:

Tôi gặp Quang lần đầu tiên vào một buổi chiều đầu thu. Hôm ấy nắng đã tàn gần hết, nhàn nhạt màu, mỏng manh rơi xuống mặt đất. Tôi đang trên đường từ trường về nhà, vừa mới nhảy xuống xe buýt, băng qua công viên nằm giữa trạm dừng và nhà mình. Đây là con đường tắt tôi vẫn thường hay dùng. Dù chỉ tiết kiệm vài phút thôi so với đi vòng qua công viên nhưng tôi vẫn thích đi tắt như thế. Nắng rọi qua tán cây làm những cái bóng đổ xuống mặt đất. Tôi sải bước dài qua chúng, với những cái bóng to hơn, tôi nhảy từng bước như trẻ con chơi nhảy lò cò.

Tôi chạy ngang qua chính giữa công viên, khu trun tâm không cây cối mà có mà có sân nhỏ cho bọn trẻ con với cầu tuột, bập bênh, xích đu... Và ở đó, tôi nhìn thấy một chàng trai đang ngồi trên chiếc cầu tuột màu đỏ, tay cho vào túi áo hoodie màu xám tro. Trông thư thái và tự do. Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đang tối dần. Không hiểu sao hình ảnh ấy gợi lên cảm giác cô đơn khiến người khác chạnh lòng, nên tôi dừng lại một tích tắc để nhìn cậu ấy. Như nhận ra có người nhìn mình, đột ngột, cậu ta cúi xuống, nhưng chiếc mũ trùm kín đầu và ánh sáng yếu ớt khiến tôi không nhìn thấy rõ mặt. Bị phát hiện đang nhìn trộm, tôi vẫn không tỏ vẻ hoảng hốt, cứ giả vờ không biết gì và tiếp tục rải những bước dài băng qua hàng cây còn lại. Hình ảnh chàng trai ấy chỉ tồn tại trong suy nghĩ của tôi ở tích tắc đó mà thôi.

Và rồi hình ảnh ấy trở lại. Vài hôm sau đó, tôi vẫn đi đường tắt băng qua công viên để về nhà sau khi ta buổi học thêm. Trời đã tối, những hàng cây cao che gần hết ngọn đèn đường bên ngoài và chẳng còn ai khiến công viên có vẻ âm u, đáng sợ, kể cả những tán cây xanh vốn rất đáng yêu vào ban trưa. Vốn là đứa chỉ giỏi tưởng tượng những thứ vớ vẩn, nhưng lần này, tôi cảm nhận rõ, thực sự có ai đó đi sau lưng mình. Tôi đi chậm, người đó đi chậm. Tôi rảo bước nhanh hơn thì người đó cũng đi nhanh hơn. Ngay khi tôi định co giò bỏ chạy thì nghe một tiếng hét ở đằng sau và tiếng bước chân chạy ngược lại, càng lúc càng xa dần.

Tôi ngẩn ra chẳng hiểu chuyện gì thì cậu ấy xuất hiện. Chàng trai ở cây cầu tuột màu đỏ đứng ngay trước đứng ngay trước mặt tôi vài bước, tay vẫn cho vào áo khoác hoodie màu xám tro, như đã đợi tôi ở đó. Không còn trùm mũ che đầu nữa nên tôi nhìn rõ được những đường nét xương và đôi mắt màu nâu của cậu ấy. Cậu ấy vẫy tay kêu tôi lại gần. Chẳng hiểu sao, dù chẳng biết cậu ta là ai, tôi vẫn cảm thấy yên tâm kỳ lạ nên bình thản bước đến.

- Bạn này, con gái sao đi vào công viên một mình lúc tối thế? Nguy hiểm lắm đó. Nhờ may gặp cướp hoặc xin đều thì phải làm thế nào?

- Nhà mình bên kia công viên nên mình định đi đường tắt đó mà.

- Băng qua kia là tối phải không? Để tôi đi cùng nhé?

Thế là cậu ấy đưa tôi băng qua hàng cây, đến chỗ có đèn đường sáng sủa và an toàn. Tôi chỉ cần sang đường là về đến nhà. Cậu ấy quay ngược lại và bỏ đi. Có lẽ nhà cậu ấy ở bên kia công viên. Tôi nói vội vàng.

- Cậu cũng về nhà đi nhé, trộm cướp và xin đều cũng không có tha cho con trai đâu.

Cậu ta không quay đầu lại, chỉ đưa tay vẫy vẫy vài cái như muốn nói tạm biệt. Tôi chỉ kịp hỏi tên cậu ấy, và nghe đáp lại một từ ngắn gọn, không to lắm, nhưng dường như vang rất xa: “Quang”.

Hôm sau, tôi ghé công viên vào tầm chiều, khi trời còn sáng, và vẫn thấy Quang ngồi trên chiếc cầu tuột màu đỏ, ngửa mặt ngắm bầu trời. Tôi cất tiếng chào. Cậu ấy quay đầu lại, và mỉm cười. Khác hẳn vẻ lạnh lùng trước đó, nụ cười này dịu dàng như mùa thu làm tôi bất giác cũng mỉm cười theo. Từ đó, chúng tôi trở thành bạn. Mỗi chiều tan học về sớm, tôi sẽ ghé qua đó một chút. Có lúc, cậu ấy nhẹ nhàng trượt xuống khỏi chiếc cầu tuột; có lúc, tôi trèo lên ngồi cùng. Chúng tôi chỉ nói những câu chuyện không đầu không cuối, và ngắm bầu trời. Buổi tối, nếu tôi đi đâu về hơi muộn một chút, cậu ấy sẽ đợi để đi cùng tôi.

Khi ấy, tôi chẳng biết, người bạn mới quen của mình là một người khác biệt. Thật sự rất khác biệt.

Tôi chưa bao giờ nắm tay Quang. Vì chẳng có lý do gì để làm thế. Dù những lúc ở bên cậu ấy rất vui, những khi có cậu ấy đưa về, tôi rất an tâm. Nhưng chỉ vậy thôi. Chẳng có cảm xúc rõ ràng nào để có thể dễ dàng gọi tên.

Lần đầu tôi nắm tay Quang là khi cả hai trượt xuống cây cầu tuột màu đỏ để về nhà. Cậu ấy trượt xuống trước. Tôi trượt xuống sau. Nhưng chẳng hiểu sao lúc đứng dậy, tôi lại lóng choạng nên vội nắm lấy tay cậu ấy để giữ thăng bằng. Những ngón tay của tôi xuyên qua bàn tay cậu ấy. Và tôi ngã. Tôi ngồi yên bất động trên nền đất một lúc, không tin vào những gì vừa diễn ra. Cảm giác lạnh buốt vẫn còn đọng lại trên những ngón tay. Chợt nhớ ra, Quang luôn giữ một khoảng cách an toàn để nếu có vô tình, tôi cũng không chạm vào cậu ấy được. Và như thế, bí mật của cậu ấy sẽ được giữ kín.

Quang không kéo tôi đứng dậy, mà nếu muốn, cậu ấy cũng không thể. Cậu nhìn tôi bằng đôi mắt buồn mênh mang đến nỗi nếu cìn nhìn nữa, tôi sẽ rơi sâu vào đó mất. Nên rồi tránh nhìn, và tự đứng dậy.

Mãi một lúc, tôi mới hỏi, dù gần như đã đoán được câu trả lời.

- Quang, cậu là gì?
- Tớ là một người không còn sống nữa.
- Cậu là ma à?
- Ừ.

Chúng tôi không nói lời nào trong suốt quãng đường băng qua hàng cây để về nhà. Khi đến bên kia đường, tôi mới nói, dù giọng hơi run.

- Mai tớ lại đến nhé?

Quang ngạc nhiên.

- Cậu không sợ à?

Tôi nghiêng đầu, suy nghĩ và trả lời rất thành thật.

- Tớ rất sợ xem phim kinh dị. Khi này tớ cũng sợ. Nhưng này giờ tớ đã suy nghĩ, và thấy trước đây hay bây giờ cậu vẫn là ma. Trước đây mọi thứ ổn thì tại sao bây giờ lại không? Thế là tớ không cảm thấy sợ nữa. Chỉ vậy thôi.

Quang hé môi cười. Những tia nắng cuối cũng đã tắt trên những tán cây nhưng có cảm giác nắng vẫn còn đọng lại ở xung quanh nụ cười ấy. Tôi vẫy tay chào tạm biệt.

Đôi khi nghĩ lại, tôi nhận ra rằng nếu như không có cái nắm tay ấy thì mọi thứ giữa chúng tôi sẽ chẳng khác đi sau đó. Nếu như thời gia quay ngược và được lựa chọn lại, tôi có chọn nắm tay cậu ấy không? Và rồi tự cảm thấy buồn mênh mang khi nhận ra mình sẽ vẫn chọn như thế, dù cho chọn lại bao nhiêu lần.

22. Chương 22

Quang không nhớ tại sao cậu ấy lại ở công viên này, và đã ở đây bao lâu rồi. Cậu ấy chỉ biết giống như đang ngủ rồi giật mình tỉnh thức giấc thì đã thấy mình ở đây. Chẳng ai nhìn thấy, chẳng ai trò chuyện nên hằng ngày chỉ biết ngửa mặt ngắm mây và hy vọng mình cũng có thể lững lơ, tự do như thế. Chỉ có mình tôi đã thấy cậu ấy. Vì thế, hôm đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cậu ấy đã rất ngạc nhiên. Quang cong kẻ thêm một bí mật rằng, hôm tôi biết tên cậu ấy lần đầu, thật sự có một người xấu đi theo tôi. Thế là cậu ấy đã hù dọa người đó bằng cách thì thầm vào tai hắn những lời không tiện nhắc lại khiến hắn sợ mất mật. “Đôi khi nếu thật sự tập trung, tớ có thể nói được khoảng ba câu người khác có thể nghe được. Không nhiều nhưng hoàn toàn có ích”, Quang nháy mắt.

Vì Quang cảm thấy ở mãi trong công viên rất buồn chán, chúng tôi nghĩ đến việc sẽ rời khỏi đây. Quang chưa từng rời khỏi công viên bao giờ nên cũng không chắc chuyện đó được phép. Tôi gần như nín thở khi Quang thò một chân ra ngoài. Nếu có chuyện gì thì rút lại ngay, có lẽ sẽ không sao. Nhưng cuối cùng, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Từ đó, Quang hay cùng tôi dạo phố trên những tuyến xe buýt. Có một lần, cậu ấy ngồi cạnh tôi trên một băng ghế, và một người khác ngồi lên...cậu ấy. Tôi cố gắng nhin cười khi thấy người đó cứ kéo áo khoác liên tục vì hơi lạnh tỏa ra từ Quang, còn cậu ấy thì cười sảng khoái lắm. Quang cũng theo tôi đến trường. Vì chẳng có ai nhìn thấy nên cậu ấy cứ thoải mái bước trên hành lang, đi xuyên qua người khác và bị người khác xuyên qua như Nick-Suýt-Mất-Đầu trong truyện Harry Potter vậy. Khi tôi ngồi trong lớp học, Quang đi khắp mọi ngõ ngách. Đôi khi, cậu ấy còn đứng ngay giữa băng vẫy tay chào tôi.

Hôm nay, cậu ấy cũng theo tôi đến trường. Tiết toán có bài kiểm tra mười lăm phút đầu giờ. Quang ngồi giữa lối đi, cạnh ghế của tôi, chống cằm ngó mọi người đang cắm cúi viết sột soạt và bấm máy tính lạch tạch.

- Tớ cảm thấy những điều này thật nhàm chán, nhưng cũng thật thú vị, theo một cách nào đó. Muốn đi học lại quá.

Thấy tôi im lặng, Quang quay sang hỏi tiếp.

- Cậu có nghe tớ nói không?

Tôi không thêm nhìn, thì thào như đang nói với chính mình.

- Tớ đang làm bài kiểm tra mười lăm phút đây này. Trật tự đi!

- Có cần tớ bài của người học giỏi Toán nhất lớp không? Bạn nào? Chỉ đi!

Tôi tiếp tục lẩm bẩm như nói chuyện một mình. Cậu bạn ngồi cạnh nhìn sang với vẻ hoang mang và cảm thông, có lẽ đang nghĩ tôi vì quá lo lắng nên đầu óc không được bình thường. Thế mà hôm trả bài kiểm tra, tôi hơn cậu ấy hẳn một điểm.

Thường Quang sẽ dừng lại ở công viên. Nhưng tối đó, tôi rủ cậu ấy lên phòng mình cậu ấy muốn đọc cuốn sách mới của cô JK Rowling. Dù biết chẳng ai ngoài mình nhìn thấy Quang, tôi vẫn cảm thấy hơi căng thẳng khi đi ngang qua phòng khách, nơi bố mẹ đang ngồi xem một bộ phim trên HBO.

Tôi cứ làm bài tập, cậu ấy ngồi trên giường đọc sách. Chốc chốc, Quang lại nhờ tôi mở trang mới cho cậu ấy. Được hai tuần thì cậu ấy đọc hết cuốn sách dày cộp đó. Bây giờ không đọc sách nữa, cậu ấy chuyển sang nghe những bản nhạc Nhật trong máy tính của tôi. Những giai điệu chậm rãi, mềm mại, da diết buồn, nhưng đẹp tuyệt vời. Quang thường ngồi trên cửa sổ và nghe nhạc. Tôi đã làm xong bài tập, và ngáp một cái vì buồn ngủ.

- Cậu không định về lại công viên à?

Vì Quang im lặng nên tôi tưởng cậu ấy đã về rồi. Nhưng khi quay đầu nhìn lại, cậu ấy vẫn ngồi ở đó.

- Tớ không biết mình đã ở công viên đó bao lâu rồi, có lẽ là lâu lắm, nhưng tớ vẫn thấy ổn. Đến khi được đi ra bên ngoài, được đọc những gì mình muốn đọc và nghe những giai điệu này, tớ mới thấy quãng thời gian đó thật buồn tẻ và cô đơn làm sao.

Tôi chẳng biết phải nói gì. Nhưng Quang đã lấy lại giọng tươi tỉnh và bảo.

- Tớ về đây. Nhưng cậu không đóng cửa sổ à?

- Từ nhỏ tớ đã luôn thích để cửa mở như thế, trừ những ngày mưa. Vì tớ luôn nghĩ một ngày nào đó, Peter Pan sẽ xuất hiện và đưa tớ tham gia vào một cuộc phiêu lưu.

- Giá mà tớ là một con ma nhiều tài phép, tớ sẽ thử làm cậu bay, như Peter Pan. Cậu sẽ có một cuộc phiêu lưu.

- Cậu ấy vẫy tay chào tạm biệt, nẩy xuống cửa sổ và biến mất. Tối đứng ở đó nhìn về phía công viên một lúc. Tôi định nói với cậu rằng tôi không cần Peter Pan để có một chuyến phiêu lưu. Gặp một hồn ma ở công viên gần nhà và kết bạn với cậu ta, đối với tôi đã là một cuộc phiêu lưu rồi. Mấy ai được trải nghiệm những điều như vậy chứ. Tôi ngáp một cái thật dài nữa và leo lên giường, đắp chăn ngang mũi rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng tôi cũng quên mất rằng một cuộc phiêu lưu dù thú vị và hay ho đến đâu cũng phải kết thúc.

Khi mùa thu đã qua qua nửa, việc học cũng trở nên bận rộn hơn. Tôi học ở trường, học ở trung tâm và học ở nhà. Tôi cũng bận việc đi chơi với bạn bè và những công việc linh tinh khác như các hoạt động ngoại khóa, văn nghệ. Nhưng lúc như thế, Quang sẽ ở ông viên một mình, không có những cuốn sách, hay những bản nhạc. Không có một ai để trò chuyện. Đó là lúc tôi nhận ra cậu ấy không thể ở đây mãi mãi được. Khi mọi thứ tiến về phía trước, chỉ còn mình kẹt lại thì cuối cùng, chỉ còn sự cô độc mà thôi. Tôi biết, Quang cũng nhận ra được điều đó.

Một sáng cuối tuần, tôi ra công viên và thấy Quang đang ngồi trên chiếc cầu tuột màu đỏ. Tôi leo lên, ngồi cạnh cậu. Chúng tôi nói chuyện vu vơ một lúc, rồi tôi hỏi thẳng.

- Cậu có bao giờ nghĩ đến việc sẽ tiếp tục hành trình của mình đi đến một thế giới khác không?
- Ừ. Thật tình là tớ có nghĩ đến những vấn đề đó. Cậu sẽ lớn lên, tớ không thể lớn theo cậu. Cậu có cuộc sống của mình, và tớ không thể tham gia. Rồi sẽ đến lúc chỉ còn lại mình tớ trên chiếc cầu tuột màu đỏ này. Tôi đặt hồ bà tay mình lên bàn tay cậu ấy như đang nắm lấy nó.
- Để không cịn cô đơn nữa, cậu phải kết thúc hành trình này thôi. Hành trình mới sẽ có nhiều người nhìn thấy cậu, nghe thấy cậu, có những cuốn sách, những bản nhạc, và không còn cô đơn nữa. Tớ nghĩ vậy đấy. Khi đến cuối đường rồi, ta sẽ phải rẽ thôi.
- Tớ luôn tự hỏi tại sao mình lại ở đây, và không bao giờ có câu trả lời. Bây giờ cũng vậy. Nhưng điều đó không qua trong nữa rồi, hoặc chưa từng quan trọng bao giờ. Điều tớ cần chấp nhận là mình không còn thuộc về thế giới này nữa. Có lẽ cậu xuất hiện là một món quà, để tớ có đủ can đảm làm điều đó.
- Cậu sẽ có một khởi đầu khác, có một nơi khác thật sự thuộc về.
- Nếu tớ không còn ở đây, cậu có buồn không?
- Chẳng biết đã nghĩ gì, tôi nghiêng đầu, nhắm mắt, đặt môi mình lên môi cậu, như một cái chạm khẽ. Môi cậu như một màn sương mùa đông lạnh buốt tan đi trên môi tôi.

Những cảm xúc mơ hồ trước đó đã được gọi thành tên. May mắn vừa kịp lúc, tôi nghĩ vậy.

Khi tôi mở mắt, Quang đã biến mất. Có lẽ cậu ấy đã bay đi cùng gió, biến mất vào nắng, hoặc đi qua một cánh cổng vàng rực sáng. Dù thế nào, đó cũng là một hành trình buộc phải đi để có một khởi đầu mới. Chỉ còn tôi ở lại.

Tôi biết trong những ngày sắp tới của mình, sẽ có nhiều ngày tôi nhớ đến chàng trai đã đột ngột xuất hiện bên cạnh chiếc cầu tuột màu đỏ. Sẽ có những gày tôi leo lên chiếc cầu tuột ấy ngắm mây trôi, một mình, và nỗi nhớ càng mênh mang hơn. Nhưng tôi cũng biết, mình sẽ đi tiếp trên hành trình của riêng mình. Tôi sẽ không vao giờ quên cậu. Và cũng sẽ in sâu vào ký ức cảm giác về nụ hôn đầu như một bông hoa tuyết chạm khẽ trên môi. Mong manh. Dịu dàng. Và lạnh như mùa đông vừa rơi xuống.

23. Chương 23: Tiếng Chuông Báo Thức

Sáng nay má vào phòng tôi, đâm phải cây bút chì trên sàn khiến nó gãy đôi, và má suýt ngã. Từ lúc đó, má cứ cần nhần việc tôi chưa dọn phòng. Cụ thể là đồng manga rải rác từ phòng đến giường, bút giấy cùng những thứ linh tinh khác vương vãi khắp nơi. Má đã nói đến chuyện này vài ngày trước, nhưng tôi lười chưa dọn. Thêm nữa, tôi ưa thích sự bừa bộn đó. Mà chúng có phải quả áo tắm hay thức ăn thừa sắp mốc lên đâu. Chúng vô hại mà.

Nhưng bây giờ thì tôi phải bắt tay vào việc dọn dẹp một cách nghiêm túc, thật sự nghiêm túc. Vì má nói nếu tôi bận, má sẽ dọn giùm. Thật là đại họa. Má sẽ không biết cái gì là báu vật đối với tôi và sẽ vứt bét chung vào thùng rác không thương tiếc. Như lần dọn phòng giùm gần đây nhất, má đã vứt bộ truyện tranh của Bỉ, Spirpou và Fantasio in màu toàn bộ, xuất bản cách đây rất nhiều năm, chỉ vì nó quá cũ. Tôi khóc lóc vì tiếc, vì tuần nào tôi cũng kiểm tra xem nó có bị mối mọt gặm mất miếng nào không, vì tôi đã nâng niu, yêu quý nó, vì có đi lùng mua lại ở đâu cũng không thấy nữa. Má cũng khóc thút thít vì tôi giận má (mà thật ra tôi có giận đâu, chỉ tiếc thôi). Tôi sụt sịt thêm lần nữa vì tôi làm má khóc. Và bố tôi đi làm về, lại phải là thiên thần dỗ dành cả hai má con.

Tóm lại là má mà dọn phòng thì chẳng có gì tốt đẹp cả.

Thế là tôi vừa bật nhạc 1D, vừa ngửa cổ hát theo thật to “baby you light up my world...”, vừa trả vật nào về chỗ nấy. Vì giữa đồng bọn bề thân quen, tôi bắt gặp một vật lạ chưa từng thấy bao giờ. Đó là một chiếc đồng hồ báo thức kiểu cũ gỉ sét, dáng tròn, với hai miếng kim loại ở hai bên như hai cái tai, và hai thanh như dùi trống nhỏ ở bên trên. Nhìn vào vết tích hoen gỉ của nó, tôi đoán nó siêu cũ rồi, vậy nên thật ngạc nhiên khi kim phút, kim giây vẫn đều đặn di chuyển để chứng tỏ “tui còn ngon lành lắm”. Xoay chiếc đồng hồ trong tay ngắm nghía thêm một lúc, tôi nhận thấy ở dưới đáy của nó có một dòng chữ khắc tay mạ vàng

lấp lánh đến mức gần như tỏa ra ánh sáng. “Hãy đặt giờ và phép màu sẽ đến”. Tôi bật cười, hiểu rồi, “đặt giờ”, chắc chắn là báo thức và “phép màu”, hẳn là không dậy muộn. Có thể mà cũng màu mè gớm.

Tôi đặt nó lên bàn học, đoán là một vật dụng cũ của ba vì ông có một giường những đồ dùng cũ cất ở góc xép. Có thể tôi đã lục lọi ở đó, và mang nó lên đây vào một hôm nào đó rồi quên bằng đi.

Tối đó, trước khi đi ngủ, tôi nảy ra ý định dùng thử chiếc đồng hồ đồ cổ thay cho chuông điện thoại di động như mọi hôm. Tôi vặn kim báo thức đến sáu giờ, và gạt cái nút nhỏ sang ô “Vận hành”. Sáng mai, tôi cần “phép màu” để đến trường đúng giờ. Phải dậy sớm vào thứ hai cho kịp giờ chào cờ sau một ngày chủ nhật được ngủ nướng thật đúng là ác mộng.

Regggggggg.

Âm thanh của chiếc đồng hồ báo thức đủ to để đánh thức cả một tòa nhà. Nó làm tôi tỉnh dậy ngay lập tức. Và không mất bao nhiêu thời gian để tôi nhận ra rằng, mình đang ở một nơi không phải phòng mình. Căn phòng bày không có những ngôi sao dạ quang dán trên tường cạnh mấy tấm poster Yoo Chun, tử manga biến mất. Và nằm bên cạnh tôi là một đứa con gái khác đang cau mày vì phải thức dậy. Lạ lùng là có vẻ như đối với cô bạn thì tiếng chuông báo thức cũng không to lắm.

- Sao hôm nay mày đặt chuông sớm thế? Chiều nay mới có tiết triết cơ mà?

Tôi trợn mắt.

- Triết?

- Ồ, cái môn khô khan chết tiệt đó. Giờ ả, bây giờ thì tao chẳng ngủ nổi rồi. Dậy luôn vậy.

Mất một lúc, sau khi hỏi han cô bạn kia và nhận được những câu hỏi kiểu như “mày mơ thấy gì đêm qua mà sáng nay như người mất trí vậy?” tôi mới lơ mơ biết rằng ở thời điểm này, tôi đang là sinh viên năm thứ nhất đại học, đang thuê một căn phòng diện tích tám mét vuông với một cô bạn cùng lớp. Bằng cách nào đó, một bí ẩn nào đó đã đưa tôi đến tương lai. Mà tôi chắc chắn rằng, vật bí ẩn đó chính là chiếc đồng hồ.

Chà, thật là nhẹ nhõm khi biết tôi sẽ đậu đại học.

Không rõ mình sẽ ở đây trong tình huống này bao lâu, nhưng tôi rất yên tâm tận hưởng những ngày tháng này. Tôi đã mơ về nó khá nhiều, thậm chí đã viết trong nhật ký những tháng ngày tự do và lên danh sách những điều cần làm khi ngày đó đến. Chẳng hiểu sao, tôi tin chắc mình sẽ trở về mốc thời gia cũ, dù sớm hay muộn, nên chẳng lo lắng gì. Nhưng để cẩn thận, tôi lúc nào cũng cất cái đồng hồ vào ba lô, mang đi khắp nơi.

Những ngày tháng này, mới đầu thật sự rất thú vị. Tôi toàn quyền sử dụng thời gian của mình: đi học, đi chơi, thức khuya, dậy muộn.... mà chẳng có ai quản thúc cả. Tôi cứ sống như thế được vài ngày, nhưng rồi cũng cảm thấy chán, cũng như chán những bữa cơm bụi nguội ngắt. Hai chúng tôi đều lười nên không nấu ăn. Chiếc đồng hồ đem tôi đến những ngày cuối tháng khi mà túi tiền của bọn sinh viên đã cạn, và chúng tôi đã phải ăn mì tôm cho buổi tối, trưa hôm sau cũng thế, tối hôm sau cũng thế. Mì mì tôm chán ngắt, buồn bã. Tôi tự dưng thèm bát canh chua nóng hổi có nhiều đậu bắp, cá kho thật keo và nhiều ớt cay cay...do má nấu.

Má gọi điện cho tôi, hỏi han mọi chuyện. Tôi trả lời đầy đủ. Lúc má cúp máy, tôi cứ thấy buồn buồn sao đó. Tôi nhớ má.

Tối đó, trước khi đi ngủ, bạn cùng phòng dặn, “Đặt chuông bây giờ nha, ngày mai bọn mình có tiết học sáng”. Tôi vặn giờ, gạt cái nút nhỏ.

24. Chương 24

Regggggggggg.

Tôi mở mắt và lại thấy mình ở một nơi lạ lẫm nữa. Một căn phòng to hơn, đẹp hơn, sơn màu xanh cỏm và trên tường có treo ảnh cưới của ai đó mà tôi không nhìn rõ mặt chú rể. Còn cô dâu, thật kỳ cục, có vẻ là tôi. Một bé gái chạy vào phòng, lay tay tôi, nói với vẻ giận dữ.

- Máaaaaaaa, con sắp muộn rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên con đi học lớp một đó.

Tôi suýt té khỏi giường vì sốc. Vậy ra ở thời điểm này, tôi đã lập gia đình. Có một chút tò mò, tôi nhìn lên ảnh cưới, đúng cô dâu là tôi rồi. Nhưng còn đường nét người kia không hiểu sao, tôi cố gắng cách mấy cũng không nhìn được, cũng như đứa con gái, cũng như cô bạn cùng phòng thời đại học. Mọi thứ cứ như một cuốn băng bị làm mờ đi một số vật và người một cách cố ý. Tôi lẩm bẩm, “Có vẻ như mình không được phép biết quá nhiều về tương lai”, và vào toilet.

- Máaaaaaaa, con sắp muộn rồi. Sáng nay anh hai đã đi sớm, anh hỏi con có muốn đi chung không, biết vậy con đi với anh luôn cho rồi.

Chà, tôi có hai đứa con. Tôi vẫn chưa hết sốc.

Vừa đánh răng, tôi vừa ngắm nhìn mình trong gương. Rõ ràng là tôi béo lên, mắt thâm quầng ệt mõi, và đã có dấu hiệu tuổi già. Ôi, thế này thì rầu quá. Tôi hỏi vu vơ.

- Ba con đâu?

- Ba đi công tác rồi, má quên à? Máaaaaaaa, con sắp muộn rồi.

Sau khi đưa “cô con gái đến trường, tôi đến chỗ làm. Và như đã được cài đặt sẵn, tôi cứ đến trường và chỗ làm như không, mặc dù chẳng có chút ý thức nào về nó, thậm chí cả địa điểm cũng không biết.

Buổi trưa, cô bạn thân nhất hồi cấp ba gọi điện cho tôi. Thật vui khi biết ở tận tuổi này chúng tôi vẫn là bạn. Nó thông báo má nó vừa mất tối qua. Tôi thấy một nỗi mất mát lớn lao. Tôi vẫn nhớ bác vì thường xuyên ghé nhà nó chơi rồi ở lại ăn cơm trưa. Bỗng dưng tôi nghĩ đến má. Tôi đang sống và làm việc ở thành phố, còn má với ba vẫn ở dưới quê.

Buổi chiều, tôi ghé đón “con gái”.

- Chúng ta có hay về quê thăm ông bà ngoại không?

- Năm nay không, năm ngoái cũng không, năm trước nữa cũng không. Má nói má quá bận.

Tối đó, tôi gọi về á. Những hồi chuông ở bên kia kéo dài khiến tôi thấy bất an. Nhưng má đã bắt máy. Tôi nói chuyện với má một lúc, cố nhắm mắt tưởng tượng ra má như thế nào ở thời điểm tối có hai đứa con. Nhưng tôi chịu, không tưởng tượng được. Trước khi má cúp máy đi ngủ, tôi nói vội.

- Cuối tháng con sẽ về thăm má.

“Con gái” thò đầu vào.

- Má, sáng mai má đặt đồng hồ dậy sớm hơn nha. Co sợ bị muộn học.

Tôi nghe tiếng cậu “con trai” nói vọng vào.

- Để á ngủ thêm đi, má phải thức khuya làm việc mà. Sáng mai em có thể đi học bằng xe đạp với anh.

“Con gái” ngẫm nghĩ chừng ba giây, và rồi nó trả lời bằng cái giọng đó-là-anh-muốn-nha rất bộ tịch, nhưng cũng rất dễ thương.

- Vậy cũng được.

Dù vậy, tối đó tôi vẫn đặt chuông năm giờ ba mươi phút để dậy sớm hơn.

Regggggggg.

Tôi tỉnh lại ở căn phòng khác. Không phải là căn phòng có poster Yoo Chun, nhưng tôi nhận ra nó gần như ngay lập tức. Con gấu bông to xám nằm ở góc phòng, hình sticker nàng tiên cá, lọ lem... dán trên tường.

Đây à căn phòng ngủ của tôi trước khi nhà tôi sửa lại. Chiếc đồng hồ đã đưa tôi trwor lại tuổi thơ của mình. Nhìn vào sách giáo khoa ở trên bàn, tôi biết mình đang học lớp bảy.

Khác ở tương lai, trong quá khứ, tôi không được phép quyết định hay làm bất cứ điều gì. Tôi-17-tuổi vẫn ở trong cơ thể tôi-lớp-7, nhưng độc lập với suy nghĩ của bộ não nhỏ kia và không thể làm bất cứ thứ gì ngoài quan sát. Cứ như tôi-17-tuổi là một cây tầm gửi đang bám dính vào tôi-lớp-7 vậy. Có lẽ, đó là tôi không được phép thay đổi quá khứ.

Sáng đó, tôi đến trường với gói xôi và bọc lá chuối má để trong cặp, rồi rảo bước đến ngôi trường chỉ cách nhà mình mười phút đi bộ. Hôm đó, thầy giáo chủ nhiệm nói tôi được thưởng năm trăm ngàn vì có điểm tổng kết cuối năm cao nhất khối. Thầy nói tôi ngày mai dẫn ba hoặc má đến nhận.

Tôi vẫn nhớ ngày đó như in. Tôi đã nói nhỏ bảo ba đi, nhưng ba bận đi làm rồi. Vậy là má sẽ đi. Tôi cố không thể hiện sự thất vọng của mình vì như thế là không tốt. Tôi chỉ muốn ba đi, giống như khi đi họp phụ huynh vậy. Vì tôi nghĩ mọi người sẽ thích người cha đẹp trai, hài hước của mình hơn. Còn má hơi mập, lại nóng tính, và vì tôi lúc đó nghĩ là mình ghét má. Vì má thường phạt tôi mỗi lần tôi nghịch như chạy chơi té trầy tay, trèo cây rách áo... Còn ba luôn là người cưng chiều và bao che những tội lỗi đó. Khi ấy, tôi đã nghĩ mình chỉ yêu ba thôi.

Tối đó, tôi không đặt đèn hồ. Lúc này, nó vô hình giống như tôi và chỉ khi nào cần, nghĩ đến nó thì nó sẽ hiện ra. Tôi ngắm nhìn tôi-lớp-7 ngủ, nghĩ đến sáng mai và cảm thấy buồn.

Sáng hôm sau, tôi đến trường với má, ăn mặc chỉnh tề. Má cũng mặc bộ đồ đẹp nhất của mình. Hai má con chỉ lên gặp thầy văn thư ký tên và nhận phong bì nhưng má cứ căng thẳng. Má nắm chặt tay tôi-lớp-7 trên đường đi đến phòng văn thư. Tôi-17-tuổi đọc được trong mắt má niềm vui và tự hào không diễn tả được thành lời. Trên đường về, má đưa tôi-lớp-7 đi ăn kem. Tôi cứ cầm kem ăn ngon lành sau lưng má, còn má đạp xe chở tôi về.

Tôi nhớ rằng, mình đã ân hận vì việc đó. Từ lúc tôi lớn thêm một chút, biết nghĩ cho đến tận bây giờ, tôi cảm thấy có lỗi với má vì lúc ấy tôi nghĩ mình không yêu má. Vì lúc ấy, trong một tích tắc, tôi đã xấu hổ về má. Trong khi đáng nhẽ ra, má phải xấu hổ vì một đứ như tôi.

Trong khi tôi-lớp-7 vui vẻ ăn kem, còn tôi-17-tuổi khóc. Tôi cứ khóc không sao nín được. Tôi cứ luôn miệng xin lỗi má dù biết má không nghe thấy.

Tối đó, tôi-lớp-7 kể lại chuyện đến trường cho ba nghe, và phụ má rửa chén. Ba hỏi tôi có vui không, và cái miệng nhỏ trả lời: “Có”. Tôi-lớp-7 hỏi má.

- Má ơi, hôm nay má có vui không?

Má cười.

- Có chứ.

Và tôi-lớp-7 nở nụ cười mãn nguyện. Tôi cảm nhận được nó, vì tôi đang ở sâu trong trái tim nhỏ bé đó, tôi-lớp-7 không ý thức được, nhưng rõ ràng nó luôn yêu má.

Đồng hồ báo thức đã giúp tôi nhìn lại sự việc đó để gỡ bỏ nỗi ân hận đó qua một bên. Tối đó, tôi vặn đồng hồ sáu giờ. Tối nhớ má ở hiện tại, tôi muốn về nhà.

Reggggggggg.

Mở mắt, tôi thấy mình đã trở về hiện tại. Lúc này, đang là sáu giờ tối. Có vẻ như tôi đã ngủ quên sau khi dọn phòng. Chiếc đồng hồ đã khhoong cò nằm trên đầu giường nữa. Nó đã xong nhiệm vụ của mình là đánh thức một tình yêu đơn giản, gần gũi và thân quen đến mức người sở hữu nó có nhiều lần quên mất là mình có. Nó đã đánh thức người sở hữu về giá trị vô giá của tình yêu đó. Và thế là nó biến mất, có lẽ, để đến đánh thức người khác.

Tôi bước xuống nhà, thấy má trong bếp. Mùi tỏi phi thơm lừng, sau đó là mùi gà rán ngon lành lan tỏa. Má đang nậy bữa tối, cảm giác ấm áp và an toàn đến lạ. Tôi nhìn dáng má từ đằng sau một lúc rồi bước

đến.

- Má, để con phụ một tay.

Má chẳng thêm nhìn tôi.

- Gớm cô, ngủ giờ này mới dậy đây à? Tôi làm xong hết rồi.

Nhưng tôi thấy má cười. Má đảo mấy miếng gà rán trong chảo đang sôi. Tôi dọn bát đĩa ra bàn. Và một chút xiu nữa thôi, thiên thần ba sẽ về nhà.

25. Chương 25: Tình Ca Mây Xốp Trắng

Tôi đang sống những ngày của năm đầu cấp ba.

Một lần, tình cờ, khi đi mua một hộp sữa chua, tôi nhìn thấy Mr. Cloud. Đó chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua. Gương mặt cậu ấy lướt qua mắt tôi như một tích tắc, rồi biến mất giữa nhiều gương mặt đang chen lấn trong căng tin giải cứu cái bao tử rỗng. Nhìn đáo dác, tôi vẫn không thấy cậu ấy đâu.

Tôi đã luôn mong được gặp cậu ấy, một lần nữa.

Hồi học cấp hai, tôi có biệt danh là Bí Ngô, một biệt danh ngộ nghĩnh và đáng yêu. Nhưng đáng tiếc, với tôi, nó lại khoong mang nghĩa đó. Bí Ngô là sự trêu trọc của các bạn nam cùng lớp về thân hình tròn vo của tôi. Bạn bè không ác ý, họ chỉ đùa cho vui, tôi biết thế. Nhưng lũ con trai tuổi đó là một lũ nào không phát triển. Họ luôn trêu trọc tôi mỗi ngày, mọi nơi, cười đùa và khiến tôi mệt mỏi kinh khủng.

Nói thêm, ngoài sự tròn vo, tôi có một vẻ ngoài nhảm chán. Tôi đơn giản hóa mọi thứ về mình. Tóc để dài, buộc đơn giản. Tôi không phải mù tịt về thời trang. Thậm chí, tôi còn rất hay tư vấn cách ăn mặc cho cô em họ và có một bộ thiết kế rueeng sau ba tiếng đồng hồ vẽ vờ. Nhưng thiết nghĩ, mình tròn vo, mặc gì cũng không đẹp, nên tôi ăn mặc khá đơn giản. Và luôn chọn những gam màu tối.

Dù vậy, tôi không quá mặc cảm về chuyện mình triiing như thế nào. Mỗi lần có ai đó trêu là Bí Ngô, tôi lại nhe răng cười cho qua chuyện. Tôi chú tâm vào học tập và những sở thích riêng của mình, nhe đọc sách chẳng hạn. Có lần, tôi mang cả tập Harry Potter dày cộp lên lớp đọc vào giờ ra chơi vì đọc ở nhà không kịp.

Tôi thích một cậu bạn cùng lớp, từ năm lớp 7, tên Hoài. Đó là một cậu bạn dễ thương với nụ cười có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ. Tôi thường nhìn lên bạn ấy, bối rối mỗi khi bạn ấy nhìn mình. Tôi cũng cố gắng gây ấn tượng bằng cách chép bài giùm, trực nhật giùm... Thậm chí năm lớp 9, chẳng hiểu đào đâu ra can đảm, tôi mua quà tặng sinh nhật cho cậu ấy và ghi chép vào thiệp rằng “tớ thích bạn”. Như những cô nàng ngốc nghếch bằng tuổi, dư thừa mộng mơ, tôi thường vẽ ra những câu chuyện hoàng tử - công chúa mà nhân vật chính là tôi và Hoài. Giấc mơ hoàng tử - công chúa của tôi chính thức chấm dứt vào một hôm. Tình cờ, tôi đi ngang qua khu bán nước ngọt ở căng tin và nghe tụi con trai cùng lớp nói chuyện. Về tôi, về tình cảm ngéech của tôi. Và tôi nghe rõ ràng từng tiếng một.

- Tao đời nào thích con nhỏ béo đó.

Lần đầu tiên, tôi khóc và cảm thấy chán ghét ngoại hình của mình. Tôi trốn ở bãi giữ xe của trường, một nơi hiếm hoi có ai tới vì toàn là xe đạp. Một đồng gạch ngói sau khi tu sửa thư viện vẫn chưa kịp dọn, có mỗi cây phượng già là trông lãng mạn. Tôi ôm gối, ngồi khóc thút thít như trẻ con.

- Cần khăn giấy không?

Giật mình. Tôi ngẩng lên, mặt vẫn còn nhòa nhoẹt nước mắt, tôi nhìn thấy một cậu bạn không quen biết đang cầm khăn giấy. Tôi ghét việc người khác nhìn thấy mình khóc, nhìn thấy mình yếu đuối. Tôi đưa tay lau nước mắt cầu kính.

- Không cần.

Tưởng tên kia sẽ biết điều mà quay gót biến đi. Nhưng cậu ta lại ngồi xuống cạnh tôi.

- Đã bảo là không cần khăn giấy mà.

Nhưng cậu ta chẳng có vẻ gì là nghe tôi nói. Tất cả những gì cậu ta làm là duỗi thẳng chân, ngược nhìn những đám mây xốp trắng trên bầu trời. Có vẻ chúng không trôi đi. Hoặc cũng có thể cậu ta đang ngắm những mảng trời xanh dịu dàng. Hoặc đang ngắm những tán phượng xanh rì lấp lóa nắng. Được một lúc, hắn nói, nhưng không nhìn tôi.

Thất tình hả?

- Cái gì?

- Lý do là vì bạn tròn hả?

Cảm giác đau khổ vì bị thất tình nhanh chóng nhường chỗ ột ước muốn mãnh liệt rằng có một cây chổi ở đây để cho tôi cho cậu ta một trận.

- Liên quan gì đến cậu?

- Cậu không giảm cân, cắt một kiểu tóc mới? Làm gì đó để những nét đáng yêu của mình lộ ra ngoài? – Có vẻ cậu ta vẫn chẳng để ý xem tôi nói gì.

- Tôi chẳng việc gì phải đẹp lên cho thiên hạ ngắm cả. – Tôi gần như gất lên.

- Ngốc. Con người đẹp lên để chính bản thân tự tin hơn.

Cậu ta búng tay vào giữa trán tôi, mỉm cười rồi đi mất, sau khi nhận xét “Mây hôm nay đẹp”. Tôi ngồi xoa xoa chỗ trán hơi đau, mà cũng có thể nó đã hơi đỏ, ngứa ngáy. Thậm chí tôi quên luôn mình vừa khóc vì thất tình.

Tôi đặt tên cho cậu ta là Mr. Cloud. Đôi khi nãy lại, tôi hoài nghi thần kinh cậu ta không biết có bình thường không. Ai lại đi nói chuyện với một người xa lạ, xen vào chuyện riêng của người khác, rồi biến mất như thế. Lại còn “mây hôm nay đẹp”. Nhưng suy đi ngẫm lại, tôi thấy những điều Mr. Cloud nói chẳng sai. Đã bao lần tôi nhìn mình trong gương và mong bản thân bớt tròn? Đã bao lần tôi muốn thu mình lại bé xíu trước những cô bạn cùng lớp? Đã bao lần tôi từ bỏ ước muốn thi văn nghệ ở trường chỉ vì sợ những lời xàm xì về ngoại hình của tôi, mà có khi do tôi tưởng tượng ra?

Và tôi quyết định giảm cân. Bằng một thực đơn ăn kiêng, bằng chạy bộ và bơi lội. Đó không phải là một quá trình dễ dàng, mặc dù nhìn vào trông có vẻ đơn giản. Có lúc, tôi muốn bỏ cuộc khi phải ăn toàn rau xanh, còn đứa em trai thì cầm cái đùi gà trêu người. Có lúc, tôi muốn bỏ cuộc khi đôi chân đau buốt sau những ngày đầu chạy bộ. Nhưng tôi đã không bỏ cuộc, có thể vì ý chí trả thù quá mạnh mẽ. Tôi lại ngốc nghếch vẽ ra những câu chuyện khác. Đó là sau khi giảm cân thành công, Hoài sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác, và lúc đó thì tôi sẽ lạnh lùng bỏ đi.

Tôi hiện tại, giảm cân thành công, tóc ngắn ngang vao hơi so le ngộ nghĩnh. Và tôi cũng thoải mái chọn những gam màu tươi sáng yêu thích mà tôi không lo lắng chúng sẽ tố cáo sự tròn vo của mình. Đúng như Mr. Cloud nói, tôi cảm thấy mình tự tin hơn và thoải mái hơn khi tham gia các hoạt động của trường. Tình cảm ngốc nghếch dành cho Hoài và ý tưởng trả thù cũng ngốc nghếch nốt dần phai nhạt theo thời gian. Mà mỗi lần nhớ lại, tôi chỉ cảm thấy buồn cười kinh khủng.

Mỗi khi ngược nhìn những đám mây trắng xốp trên mảng trời xanh dịu dàng, có lúc đứng im, có lúc chậm rãi trôi đi, tôi nghĩ về Mr. Cloud. Đúng là một cậu bạn kỳ quặc. Tôi mong gặp lại cậu ấy, có thể để bắt đầu một tình bạn chẳng hạn.

Sáng nay tôi lại nhìn thấy Vân. Cô bạn vừa quét cầu thang vừa hát, một giai điệu rất vui tai. Thật ngộ. Vân chăm chỉ trực nhật, chăm chỉ hát đến nỗi không nhận ra nhiều người đi ngang qua nhìn một cách lạ lùng. Mà hình như lúc nào trông vẫn cũng ngộ như thế, từ năm cấp hai.

Năm lớp 8, tôi thua trong một trận tring kết bóng đá. Tất cả là do tôi đã để bóng văng vào chân và phản lưới nhà. Tôi rầu rĩ ôm thất bại cay đắng, cả những cái nhìn trách móc của chiến hữu, lên xe buýt và về

nhà. Cô bạn bên cạnh đang lẩm bẩm một giai điệu rất vui tai. Rồi bỗng vẻ tự nhiên đáng yêu nhất của một cô gái có thể có, bạn ấy giật giật tay áo tôi.

- Bạn nhớ giai điệu này không? Tổ thấy quen mà nhớ mãi không ra tên bài hát.

Và suốt chuyến đi đó, cả hai cứ thi nhau nhẩm lại giai điệu để cố nhớ tên bài hát. Cuối cùng, tuy không nhớ ra tên bài hát nhưng nỗi buồn của tôi đã biến mất một cách kỳ lạ nhờ một cô bạn cũng kỳ lạ nốt. Nhìn phù hiệu thêu trên áo, tôi biết bạn ấy là Vân, học cạnh lớp tôi.

Tôi nhìn Vân khá nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy cô bạn khóc. Chỉ một lần bạn ấy thu mình ở bãi giữ xe của trường, một nơi toàn xư đập, một đồng gạch và ngói sau khi sửa thư viện chưa kịp dọn, có mỗi cây phượng già là trông lãng mạn. Tôi biết Vân khóc là vì điều gì. Tôi đã muốn an ủi, đã muốn cho bạn ấy mượn khăn giấy, cùng bạn ấy rửa xả tên ngốc kia. Nhưng kết quả tôi gần như gây sự với Vân. Chán mình thật! Chắc lúc đó bạn ấy phải ghét tôi lắm.

Lên cấp ba, tình cờ Vân lại học cạnh lớp tôi. Tôi vẫn không bỏ thói quen nhìn Vân. Dĩ nhiên, cô bạn không biết điều đó, mà chẳng biết có còn nhớ tôi không? Vân xinh hơn trước, mặc dù tôi thấy ngày trước Vân cũng xinh, và quan trọng nhất tôi thấy bạn ấy yêu đời lắm, tự tin hơn trước rất nhiều. Tôi chỉ lo lắng, Vân bây giờ thú vị và đáng yêu như thế, liệu có thằng con trai nào ngốc như cậu bạn năm cấp hai không? Chắc là tỷ lệ cực hiếm.

Tôi nhìn lên trời, nơi những đám mây trắng xốp đang chậm chậm trôi. Muốn bắt chuyện trước nhưng không biết cách. Muốn nói với cô bạn điều mình nghĩ, cũng không biết cách. Không lẽ lại bắt đầu bằng mây trời ngốc xít như ngày nào... Đang tự than thở với chính mình. Đột nhiên.

- Này, đằng ấy tránh ra cho tớ quét một tí đi...???... Mr. Cloud?

Câu cuối cùng Vân gần như hét lên, ngạc nhiên, rồi đưa tay lên miệng lẩm bẩm: “Chết rồi, nhớ miệng...”

Vẫn với vẻ riêng của bạn ấy – vẻ tự nhiên đáng yêu nhất mà một cô gái có thể có. Ý nghĩ thật nhanh xẹt qua đầu, nhanh hơn câu trả lời của tôi.

- Tên tớ là Duy. Khờn phải Mr. Cloud. Còn cậu thì tớ biết rồi, Vân ạ. Hay cậu thích tớ gọi cậu là Bí Ngô?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-mua-dong-roi-xuong>